Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►**B** **DIRECTIVA 2002/83/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**

din 5 noiembrie 2002

privind asigurarea de viață

(JO L 345, 19.12.2002, p. 1)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►**M1**	Directiva Consiliului din 26 aprilie 2004	L 168	35	1.5.2004
►**M2**	Directiva 2005/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2005	L 79	9	24.3.2005
►**M3**	Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2005	L 323	1	9.12.2005
►**M4**	Directiva 2006/101/CE a Consiliului din 20 noiembrie 2006	L 363	238	20.12.2006

▼B

DIRECTIVA 2002/83/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ŞI A CONSILIULUI

din 5 noiembrie 2002

privind asigurarea de viaţă

PARLAMENTUL EUROPEAN ŞI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunităţii Europene, în special articolul 47 alineatul (2) şi articolul 55,

având în vedere propunerea Comisiei ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Economic şi Social ([2]),

în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ([3]),

întrucât:

(1) Prima directivă 79/267/CEE a Consiliului din 5 martie 1979 de coordonare a actelor cu putere de lege şi a actelor administrative privind iniţierea şi exercitarea activităţii de asigurare directă de viaţă ([4]), a doua Directivă 90/619/CEE a Consiliului din 8 noiembrie 1990 de coordonare a actelor cu putere de lege şi a actelor administrative privind asigurarea directă de viaţă, de stabilire a dispoziţiilor destinate să faciliteze exercitarea eficientă a libertăţii de a presta servicii şi de modificare a Directivei 79/267/CEE ([5]) şi a Directivei 92/96/CEE a Consiliului din 10 noiembrie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege şi a actelor administrative privind asigurarea directă de viaţă şi de modificare a Directivelor 79/267/CEE şi 90/619/CEE (a treia directivă privind asigurarea de viaţă) ([6]) au fost modificate substanţial de mai multe ori. Deoarece urmează a fi aduse şi alte modificări, directivele trebuie elaborate din nou, în scopul asigurării clarităţii.

(2) Pentru a facilita iniţierea şi exercitarea activităţii de asigurare de viaţă este esenţială eliminarea anumitor divergenţe care există între legislaţiile interne în materie de supraveghere. Pentru a realiza acest obiectiv şi, în acelaşi timp, pentru a asigura protecţia adecvată pentru asiguraţi şi beneficiari în toate statele membre, trebuie coordonate dispoziţiile referitoare la garanţiile financiare solicitate de întreprinderile de asigurare de viaţă.

(3) Este necesar să se finalizeze realizarea pieţei interne a asigurărilor directe de viaţă, atât din punctul de vedere al libertăţii de stabilire, cât şi din punctul de vedere al libertăţii de a presta servicii în statele membre, pentru a facilita acoperirea de către întreprinderile de asigurare cu sediul social în Comunitate a angajamentelor luate în cadrul Comunităţii şi pentru a permite asiguraţilor să aibă acces nu numai la întreprinderile stabilite în ţările

([1]) JO C 365 E, 19.12.2000, p. 1.
([2]) JO C 123, 25.4.2001, p. 24.
([3]) Avizul Parlamentului European din 15 martie 2001 (JO C 343, 5.12.2001, p. 202), Poziţia comună a Consiliului din 27 mai 2002 (JO C 170 E, 16.7.2002, p. 45) şi Decizia Parlamentului European din 25 septembrie 2002 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).
([4]) JO L 63, 13.3.1979, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2002/12/CE a Parlamentului European şi a Consiliului (JO L 77, 20.3.2002, p. 11).
([5]) JO L 330, 29.11.1990, p. 50. Directivă modificată de Directiva 92/96/CEE (JO L 360, 9.12.1992, p. 1).
([6]) JO L 360, 9.12.1992, p. 1. Directivă modificată de Directiva 2000/64/CE a Parlamentului European şi a Consiliului (JO L 290, 17.11.2000, p. 27).

▼B

lor, ci și la întreprinderile care au sediul social în Comunitate și sunt stabilite în alte state membre.

(4) În conformitate cu tratatul, se interzice orice discriminare cu privire la libertatea de a presta servicii pe baza faptului că o întreprindere nu este stabilită în statul membru în care sunt prestate serviciile. Această interdicție se aplică și în cazul serviciilor prestate de oricare alte unități comunitare, fie că este vorba despre sediul social al unei întreprinderi sau despre o agenție sau o sucursală.

(5) În consecință, prezenta directivă reprezintă un progres important în fuzionarea piețelor naționale într-o piață integrată și această etapă trebuie suplimentată cu alte instrumente comunitare cu scopul de a permite tuturor asiguraților să aibă acces la toți asigurătorii cu sediul social în interiorul Comunității și care își desfășoară activitatea în cadrul acesteia, în conformitate cu dreptul de stabilire sau cu libertatea de a presta servicii, garantându-le, în același timp, o protecție adecvată.

(6) Prezenta directivă este parte a legislației comunitare din domeniul asigurărilor de viață care include și Directiva 91/674/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1991 privind situația financiară anuală și conturile consolidate ale întreprinderilor de asigurare ([1]).

(7) Această abordare constă în efectuarea armonizării esențiale, necesare și suficiente pentru a realiza recunoașterea reciprocă a autorizațiilor și a sistemelor de control prudențial, făcând, așadar, posibilă acordarea unei autorizații unice valabile pe întreg teritoriul Comunității și aplicarea principiului supravegherii de către statul membru de origine.

(8) În consecință, inițierea și exercitarea activității de asigurare se află sub rezerva acordării unei autorizații oficiale unice emise de autoritățile competente ale statului membru în care își are sediul social o întreprindere de asigurare. O astfel de autorizație permite unei întreprinderi să își desfășoare activitatea pe întreg teritoriul Comunității, în conformitate cu dreptul de stabilire sau cu libertatea de a presta servicii. Statul membru în care se află sucursala sau în care sunt prestate serviciile nu poate cere întreprinderilor de asigurare care doresc să desfășoare activități de asigurare în statul în cauză și care au obținut deja o autorizație în statul membru de origine să solicite o nouă autorizație.

(9) Autoritățile competente nu trebuie să autorizeze sau să continue autorizarea unei întreprinderi de asigurare în cazul în care există posibilitatea ca acestea să fie împiedicate în exercitarea eficientă a funcțiilor de supraveghere de legăturile strânse dintre întreprinderea în cauză și alte persoane fizice sau juridice. Întreprinderile de asigurare deja autorizate trebuie, de asemenea, să se supună autorităților competente în această privință.

(10) Definiția expresiei „legături strânse” din prezenta directivă stabilește criteriile minime și nu oprește statele membre de la aplicarea acesteia în situații diferite de cele prevăzute în definiție.

(11) Simplul fapt de a achiziționa o parte importantă a capitalului unei societăți nu reprezintă participația, în sensul expresiei „legături strânse”, în cazul în care participația în cauză a fost achiziționată numai ca o investiție temporară care nu permite exercitarea unei influențe asupra structurii sau politicii financiare a întreprinderii.

(12) Principiul recunoașterii reciproce și supravegherii de către statul membru de origine impune ca autoritățile competente ale statelor membre să nu acorde sau să retragă autorizația în cazul în care există factori, cum ar fi conținutul programelor de activități sau distribuția geografică a activităților desfășurate propriu-zis, care

([1]) JO L 374, 31.12.1991, p. 7.

▼B

indică cu claritate faptul că o întreprindere de asigurare a optat pentru sistemul legal al unui stat membru cu scopul de a evita standardele mai stricte în vigoare într-un alt stat membru în cadrul căruia își desfășoară sau intenționează să își desfășoare cea mai mare parte a activității sale. O întreprindere de asigurare trebuie să fie autorizată de statul membru în care își are sediul social. În plus, statele membre trebuie să ceară ca sediul social al unei întreprinderi de asigurare să fie întotdeauna situat în statul membru de origine și ca întreprinderea să își desfășoare activitatea efectiv în statul membru de origine în cauză.

(13) Din motive practice, este de dorit să se definească prestarea de servicii luând în considerare atât locul de stabilire al asigurătorului, cât și locul în care urmează a fi acoperit angajamentul. În consecință, angajamentul trebuie de asemenea definit. În plus, ar trebui să se facă o diferențiere între activitățile desfășurate pe baza dreptului de stabilire și activitățile desfășurate pe baza libertății de a presta servicii.

(14) Pentru a determina, în special, activitățile care necesită autorizație obligatorie, este necesară o clasificare pe clase de asigurări.

(15) Anumite asociații mutuale care, în virtutea statutului lor juridic, îndeplinesc cerințele referitoare la garanții și la alte forme financiare de garantare specifice ar trebui excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive. De asemenea, ar trebui excluse și anumite organizații a căror activitate acoperă numai un sector foarte limitat și este restricționată de statutul acestora.

(16) Asigurarea de viață necesită o autorizație oficială și supraveghere în fiecare stat membru. Ar trebui definite condițiile pentru acordarea sau retragerea unei astfel de autorizații. Ar trebui prevăzute dispoziții privind dreptul de adresare către instanțele de judecată în cazul în care se refuză sau se retrage o astfel de autorizație.

(17) Este necesară precizarea competențelor și a mijloacelor de supraveghere cu care sunt investite autoritățile competente. De asemenea, este de dorit să se stabilească dispoziții speciale privind inițierea, exercitarea și supravegherea activității pe baza libertății de a presta servicii.

(18) Autoritățile competente ale statului membru de origine trebuie să fie responsabile pentru supravegherea situației financiare a întreprinderile de asigurare, inclusiv gradul de solvabilitate a acestora, stabilirea de provizioane tehnice adecvate și acoperirea acelor provizioane prin active congruente.

(19) Ar trebui să se creeze posibilitatea unui schimb de informații între autoritățile competente și autoritățile sau organismele care, în temeiul funcțiilor lor, ajută la întărirea stabilității sistemului financiar. Pentru a păstra natura confidențială a informațiilor transmise, lista de destinatari trebuie să fie menținută în limite stricte.

(20) Anumite comportamente, cum ar fi frauda sau delictele de inițiați, pot afecta stabilitatea sistemului financiar, inclusiv integritatea acestuia, chiar și în cazul în care sunt implicate alte întreprinderi decât întreprinderile de asigurare.

(21) Este necesar să se specifice condițiile pe baza cărora sunt autorizate schimburile de informații menționate anterior.

(22) În cazul în care se stipulează că informațiile pot fi divulgate numai pe baza acordului explicit al autorităților competente, acestea din urmă își pot baza acordul, după caz, pe respectarea unor condiții stricte.

▼B

(23) Statele membre pot încheia acorduri privind schimbul de informații cu țări terțe, cu condiția să existe garanții adecvate privind păstrarea secretului profesional pentru informațiile divulgate.

(24) În scopul consolidării supravegherii prudențiale a întreprinderile de asigurare și protecției clienților întreprinderilor de asigurare, ar trebui stipulat că un auditor are îndatorirea de a raporta cu promptitudine către autoritățile competente, ori de câte ori, în conformitate cu dispozițiile prezentei directive, în timpul îndeplinirii sarcinilor sale, acesta întâlnește anumite fapte care ar putea avea un efect grav asupra situației financiare sau organizării administrative sau contabile a unei întreprinderi de asigurare.

(25) Având în vedere scopul propus, este de dorit ca statele membre să stabilească faptul că această îndatorire este valabilă în toate împrejurările în care un auditor descoperă astfel de fapte în timpul îndeplinirii sarcinilor sale în cadrul unei întreprinderi care are legături strânse cu o întreprindere de asigurare.

(26) Îndatorirea auditorilor de a comunica autorităților competente, după caz, anumite fapte și decizii referitoare la o întreprindere de asigurare pe care le-au descoperit în timpul îndeplinirii sarcinilor lor într-o altă întreprindere decât o întreprindere de asigurare nu modifică natura sarcinilor acestora în întreprinderea în cauză și nici modul în care aceștia trebuie să își îndeplinească sarcinile în întreprinderea în cauză.

(27) Efectuarea operațiunilor de gestionare a fondurilor colective de pensii nu poate, în nici o împrejurare, să afecteze competențele conferite autorităților în cauză în ceea ce privește entitățile care dețin activele care sunt gestionate.

(28) Anumite dispoziții din prezenta directivă definesc standarde minime. Un stat membru de origine poate stabili norme mai stricte pentru întreprinderile de asigurare autorizate de propriile sale autorități competente.

(29) Autoritățile competente ale statelor membre trebuie să aibă la dispoziție mijloacele de supraveghere necesare pentru a asigura exercitarea corectă a activității întreprinderilor de asigurare pe întreg teritoriul Comunității, fie că aceasta se desfășoară pe baza dreptului de stabilire sau al libertății de a presta servicii. În special, statele membre trebuie să poată adopta măsuri de salvgardare adecvate sau impune sancțiuni cu scopul prevenirii neregularităților și încălcărilor dispozițiilor privind supravegherea asigurărilor.

(30) Dispozițiile privind transferul de portofolii ar trebui să includă dispoziții specifice cu privire la transferul contractelor încheiate pe baza libertății de a presta servicii către o altă întreprindere.

(31) Dispozițiile privind transferul de portofolii trebuie să fie în concordanță cu sistemul legal de autorizare unic prevăzut în prezenta directivă.

(32) Întreprinderile constituite după datele menționate la articolul 18 alineatul (3) nu trebuie autorizate să desfășoare simultan activități de asigurare de viață și asigurare generală. Statele membre trebuie să poată permite întreprinderilor care desfășurau aceste activități simultan la datele relevante menționate la articolul 18 alineatul (3) să continue acest lucru, cu condiția să adopte o gestionare separată pentru fiecare activitate, astfel încât interesele titularilor de asigurări de viață și ale titularilor de asigurări generale să fie protejate, iar obligațiile financiare minime referitoare la una dintre activități să nu fie suportate de cealaltă activitate. Statele membre trebuie să aibă posibilitatea de a cere întreprinderilor existente, înființate în cadrul lor și care desfășoară simultan activități de asigurare de viață și asigurare generală, să înceteze această practică. În plus, întreprinderile specializate trebuie să fie sub

▼B

rezerva unei supravegheri specializate în cazul în care o întreprindere de asigurare generală aparține aceluiași grup financiar ca și o întreprindere de asigurare de viață.

(33) Nici o parte a prezentei directive nu împiedică o întreprindere complexă de la a se diviza în două întreprinderi, una activă în domeniul asigurărilor de viață, cealaltă în domeniul asigurărilor generale. Pentru a permite ca o astfel de diviziune să aibă loc în cele mai bune condiții, este de dorit ca, în conformitate cu normele comunitare în materie de concurență, statele membre să poată oferi aranjamente fiscale adecvate, în special cu privire la plusvalorile pe care le pot crea astfel de divizări.

(34) Statele membre care doresc să facă acest lucru ar trebui să poată acorda aceleiași întreprinderi autorizații pentru clasele menționate în anexa I și activitățile de asigurare din clasele 1 și 2 din anexa la Directiva 73/239/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă ([1]). Cu toate acestea, această posibilitate poate fi sub rezerva anumitor condiții în ceea ce privește respectarea normelor contabile și a normelor de lichidare.

(35) Din punct de vedere al protecției asiguraților, este necesar ca fiecare întreprindere de asigurare să poată constitui provizioane tehnice suficiente. Calcularea unor astfel de provizioane se bazează, în majoritate, pe principii actuariale. Aceste principii trebuie coordonate pentru a facilita recunoașterea reciprocă a normelor prudențiale aplicabile în diferite state membre.

(36) Pentru a păstra prudența, este de dorit să se stabilească un minim de coordonare a normelor care restricționează rata dobânzii folosite la calcularea provizioanelor tehnice. În vederea acestei restricționări, dat fiind că metodele existente sunt corecte, prudențiale și echivalente, pare adecvat ca statele membre să aibă libera alegere a metodei folosite.

(37) Normele care reglementează calcularea provizioanelor tehnice și normele care reglementează diversificarea, localizarea și congruența activelor folosite pentru acoperirea provizioanelor tehnice trebuie coordonate pentru a facilita recunoașterea reciprocă a normelor aplicate de statele membre. Această coordonare trebuie să ia în considerare liberalizarea mișcărilor de capital prevăzută la articolul 56 din tratat și progresul înregistrat de Comunitate în ceea ce privește uniunea economică și monetară.

(38) Statul membru de origine nu poate cere întreprinderilor de asigurare să investească activele care acoperă provizioanele tehnice ale acestora în categorii speciale de active, întrucât o astfel de cerință ar fi incompatibilă cu liberalizarea mișcărilor de capital prevăzută la articolul 56 din tratat.

(39) În afară și în plus față de provizioanele tehnice, inclusiv provizioanele matematice de o valoare suficientă pentru a respecta angajamentele contractate, este necesar ca întreprinderile de asigurare să dețină o rezervă suplimentară, cunoscută ca marjă de solvabilitate, reprezentată de patrimoniul liber și, cu acordul autorităților competente, de alte elemente de patrimoniu implicit, destinat să amortizeze efectele eventualelor variații economice. Această cerință este un element important de supraveghere prudențială pentru protecția asiguraților și a posesorilor polițelor de asigurare. Pentru a garanta că cerințele impuse în acest scop sunt determinate în funcție de criterii obiective prin care întreprinderile de aceeași dimensiune vor fi plasate pe picior de

([1]) JO L 228, 16.8.1973, p. 3. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2002/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 77, 20.3.2002, p. 17).

▼B

egalitate în ceea ce privește concurența, este de dorit să se prevadă ca această marjă să fie relaționată cu toate angajamentele întreprinderii și cu natura și gravitatea riscului prezentat de diferitele activități care intră în sfera de aplicare a prezentei directive. În consecință, marja ar trebui să varieze în funcție de cazurile în care este vorba de riscuri de investiții, deces sau numai de gestionare. Aceasta ar trebui determinată corespunzător, în funcție de termenii provizioanelor matematice și de capitalul expus riscului garantat de o întreprindere, de primele sau contribuțiile primite, de provizioane sau de activele tontinelor.

(40) Directiva 92/96/CEE prevede o definiție provizorie a unei piețe reglementate, în așteptarea adoptării unei directive privind serviciile de investiții din domeniul valorilor mobiliare care ar armoniza conceptul la nivel comunitar. Directiva 93/22/CEE a Consiliului din 10 mai 1993 privind serviciile de investiții în domeniul valorilor mobiliare ([1]) prevede o definiție a pieței reglementate, deși exclude din sfera sa de aplicare activitățile de asigurare de viață. Este adecvat să se aplice conceptul pieței reglementate și al activităților de asigurare de viață.

(41) Lista de elemente din care se poate compune marja de solvabilitate cerută de prezenta directivă ia în considerare noile instrumente financiare și facilitățile acordate altor instituții financiare pentru constituirea propriilor fonduri. Având în vedere evoluția pieței cu privire la natura acoperirii de reasigurare contractată de asigurătorii primari, este nevoie ca autoritățile competente să fie împuternicite pentru a diminua, în anumite împrejurări, reducerea pentru cerința de marjă de solvabilitate acordată. Pentru a îmbunătăți calitatea marjei de solvabilitate, posibilitatea de a include profiturile viitoare în marja de solvabilitate disponibilă trebuie limitată și pusă sub rezerva anumitor condiții și, în orice caz, ar trebui să înceteze după 2009.

(42) Este necesar să se solicite un fond de garantare a cărui valoare și compoziție să fie astfel încât să ofere o garanție că întreprinderile dețin resurse adecvate la înființare și că, pe durata derulării activității, marja de solvabilitate nu va coborî în nici un caz sub un nivel minim de siguranță. Întregul fond de garantare sau o parte determinată a acestuia trebuie să se constituie din elemente de patrimoniu explicite.

(43) Pentru a evita creșteri majore și bruște ale valorii fondului minim de garantare în viitor, trebuie stabilit un mecanism care să prevadă creșterea acestuia în concordanță cu indicele european al prețurilor de consum. Prezenta directivă ar trebui să stabilească standardele minime pentru cerințele privind marja de solvabilitate, iar statele membre de origine trebuie să poată stabili norme mai stricte pentru întreprinderile de asigurare autorizate de propriile lor autorități competente.

(44) Dispozițiile privind dreptul contractual în vigoare în statele membre și aplicabile activităților menționate în prezenta directivă sunt diferite. Armonizarea dreptului contractual pentru asigurări nu este o condiție prealabilă pentru realizarea pieței interne în domeniul asigurărilor. În consecință, oportunitatea acordată statelor membre de a impune aplicarea propriei legislații pentru contractele de asigurare care acoperă angajamentele de pe teritoriul lor poate oferi garanții suficiente titularilor polițelor de asigurare. În anumite cazuri, poate fi acordată libertatea de a alege, ca legislație aplicabilă contractului, o legislație, alta decât cea a statului în care s-a luat angajamentul, în conformitate cu normele care iau în considerare circumstanțe specifice.

([1]) JO L 141, 11.6.1993, p. 27. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2000/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului.

▼B

(45) Pentru contractele de asigurare de viață, este indicat ca titularii polițelor de asigurare să aibă posibilitatea să anuleze contractul în perioada cuprinsă între 14 și 30 de zile.

(46) În cadrul unei piețe interne, este în interesul deținătorilor de polițe de asigurare să aibă acces la cea mai largă gamă de produse de asigurare posibilă, disponibile în cadrul Comunității, astfel încât să poată alege acel serviciu care corespunde cel mai bine nevoilor lor. Statul membru în care se ia angajamentul trebuie să garanteze că nimic nu împiedică, pe teritoriul său, comercializarea tuturor produselor de asigurare oferite spre vânzare în Comunitate, atâta timp cât acestea nu intră în conflict cu dispozițiile legale care protejează interesul comun în vigoare în statul membru în care se ia angajamentul și în măsura în care interesul general nu este protejat de normele statului membru de origine, cu condiția ca aceste dispoziții să fie aplicate fără discriminare tuturor întreprinderilor care activează în statul membru în cauză și să fie necesare în mod obiectiv și proporționale cu obiectivul propus.

(47) Statele membre trebuie să poată garanta că produsele de asigurare și documentele contractuale folosite, pe baza dreptului la stabilire sau a libertății de a presta servicii, pentru a acoperi angajamentele de pe teritoriul lor, îndeplinesc dispozițiile legale specifice aplicabile care protejează interesul general. Sistemele de supraveghere care urmează a fi folosite trebuie să îndeplinească condițiile unei piețe interne, dar utilizarea acestora nu poate constitui o condiție prealabilă pentru desfășurarea activității de asigurare. Din acest punct de vedere, sistemele pentru aprobarea prealabilă a condițiilor de asigurare nu par a fi justificate. În consecință, este necesar să se prevadă alte sisteme, mai potrivite cu cerințele unei piețe interne, care să permită fiecărui stat membru să garanteze o protecție adecvată a titularilor polițelor de asigurare.

(48) Este necesar să se prevadă cooperarea între autoritățile competente ale statelor membre și între aceste autorități și Comisie.

(49) Trebuie să se prevadă un sistem de penalizări care să fie aplicate în cazul în care, în statul membru în care se încheie angajamentul, o întreprindere de asigurare nu îndeplinește dispozițiile care protejează interesul general care îi sunt aplicabile.

(50) Este necesar să se prevadă măsuri pentru cazurile în care poziția financiară a întreprinderii ar deveni astfel încât întreprinderea are dificultăți la îndeplinirea răspunderilor de asigurare. În cazuri specifice în care sunt amenințate drepturile asiguraților, autoritățile competente trebuie să fie împuternicite pentru a interveni într-o fază suficient de timpurie, dar, la exercitarea acelor puteri, autoritățile competente trebuie să informeze întreprinderea de asigurare cu privire la motivele care stau la baza unei astfel de acțiuni de supraveghere, în conformitate cu principiile unei bune administrări și cu respectarea procedurilor. Atât timp cât aceste situații există, autoritățile competente ar trebui să fie împiedicate de la a certifica faptul că întreprinderea de asigurare în cauză are o marjă de solvabilitate suficientă.

(51) În scopul punerii în aplicare a principiilor actuariale în conformitate cu prezenta directivă, statul membru de origine poate solicita o notificare sistematică referitoare la bazele tehnice utilizate pentru calcularea tarifelor contractelor și de provizioane tehnice, o astfel de notificare pe baze tehnice excluzând notificarea cu privire la condițiile generale și speciale ale contractelor și la tarifele comerciale ale întreprinderii.

(52) Pe o piață internă a asigurărilor, consumatorul are la dispoziție o gamă mai largă și mai variată de contracte. Pentru ca consumatorul să poată profita la maximum de această diversitate și de concurența crescută, trebuie să i se ofere toate informațiile

▼B

necesare care să îi permită să încheie contractul cel mai adecvat nevoilor sale. Această cerință de informare este cu atât mai importantă, cu cât durata angajamentelor poate fi foarte lungă. În consecință, norme minime ar trebui astfel coordonate, încât consumatorul să primească informații clare și exacte cu privire la caracteristicile esențiale ale produselor care îi sunt propuse, precum și la datele organismelor la care pot fi adresate toate contestațiile titularilor polițelor de asigurare, asiguraților sau beneficiarilor de contracte.

(53) Publicitatea pentru produsele de asigurare este un mijloc esențial care permite desfășurarea eficientă a activităților comerciale de încheiere de asigurări în cadrul Comunității. Este necesar să fie lăsată la libera dispoziție a întreprinderilor de asigurare utilizarea tuturor mijloacelor normale de publicitate în statul membru în care se află sucursala sau în care se prestează serviciile. Cu toate acestea, statele membre pot solicita respectarea normelor lor interne privind forma și conținutul publicității, fie că aceste norme au fost stabilite în temeiul legislației comunitare privind publicitatea, fie că au fost adoptate de statele membre din motive legate de interesul general.

(54) În cadrul pieței interne, nici un stat membru nu poate continua interzicerea desfășurării simultane de activități de asigurare pe teritoriul său pe baza dreptului de stabilire și a libertății de a presta servicii.

(55) Unele state membre nu supun tranzacțiile din asigurări nici unei forme de impozitări indirecte, în timp ce majoritatea aplică impozite speciale și alte forme de contribuție. Structurile și valoarea acestor impozite și contribuții variază considerabil între statele membre în care sunt aplicate. Este oportun să se prevină existența diferențelor care duc la denaturarea concurenței în domeniul serviciilor de asigurare între statele membre. Sub rezerva unei armonizări ulterioare, aplicarea sistemelor de impozitare și a altor forme de contribuție prevăzute de statele membre în care sunt încheiate angajamentele ar putea remedia problema în cauză și statele membre trebuie să facă aranjamentele necesare pentru a asigura colectarea impozitelor și a contribuțiilor în cauză.

(56) Este important să se realizeze o coordonare comunitară cu privire la lichidarea întreprinderilor de asigurare. În consecință, este esențial să se prevadă, în cazul lichidării unei întreprinderi de asigurare, că sistemul de protecție existent în fiecare stat membru trebuie să garanteze egalitatea de tratament pentru toți creditorii de asigurări, indiferent de naționalitatea acestora și de modalitatea prin care a fost încheiat angajamentul.

(57) În principiu, normele coordonate privind exercitarea activității comerciale de asigurare directă în cadrul Comunității trebuie aplicate tuturor întreprinderilor care activează pe piață și, în consecință, în egală măsură agențiilor și sucursalelor al căror sediu se află în afara Comunității. În ceea ce privește metodele de supraveghere, prezenta directivă stabilește dispoziții speciale pentru astfel de agenții sau sucursale, ținând seama de faptul că patrimoniul întreprinderilor cărora le aparțin se află în afara Comunității.

(58) Ar trebui să se prevadă încheierea de acorduri mutuale cu una sau mai multe țări terțe, pentru a permite flexibilizarea condițiilor speciale în cauză, respectând, în același timp, principiul conform căruia agențiile și sucursalele în cauză nu trebuie să primească un tratament mai favorabil decât întreprinderile comunitare.

(59) Ar trebui să se prevadă o procedură flexibilă care să faciliteze evaluarea reciprocității cu țările terțe la nivel comunitar. Scopul acestei proceduri nu este acela de a închide piețele comunitare financiare, ci, mai degrabă, dată fiind intenția Comunității de a-și

▼B

păstra piețele deschise pentru restul lumii, de a îmbunătăți liberalizarea piețelor financiare globale în alte țări terțe. În acest scop, prezenta directivă prevede proceduri de negociere cu țările terțe. Ca o ultimă opțiune valabilă, trebuie prevăzută posibilitatea de a lua măsuri care să implice suspendarea de noi solicitări de autorizare sau restricționarea de noi autorizații pentru utilizarea procedurii de reglementare prevăzute la articolul 5 din Decizia 1999/468/CE a Consiliului ([1]).

(60) Prezenta directivă ar trebui să stabilească dispoziții privind dovada bunei reputații și a faptului că nu au înregistrat un faliment anterior.

(61) Pentru a clarifica regimul juridic aplicabil activităților asigurare de viață reglementate de prezenta directivă, ar trebui adaptate anumite decizii din Directivele 79/267/CEE, 90/619/CEE și 92/96/CEE. În acest sens, trebuie modificate anumite dispoziții privind stabilirea marjei de solvabilitate și drepturile dobândite de sucursalele întreprinderilor de asigurare înființate înainte de 1 iulie 1994. De asemenea, trebuie definit conținutul programului de activități al sucursalelor întreprinderilor din țări terțe care urmează a fi stabilite în cadrul Comunității.

(62) Din când în când, pot fi necesare adaptări tehnice ale normelor detaliate stabilite în prezenta directivă pentru a lua în considerare evoluția ulterioară a sectorului asigurărilor. Comisia efectuează aceste adaptări în modul și la data necesare, după consultarea Comitetului pentru asigurări înființat prin Directiva 91/675/CEE a Consiliului ([2]), exercitându-și puterile de punere în aplicare conferite acestuia de tratat. Aceste măsuri fiind măsuri din domeniul general de aplicare în sensul articolului 2 din Decizia 1999/468/CEE, ar trebui adoptate prin utilizarea procedurii de reglementare prevăzute la articolul 5 din directiva în cauză.

(63) În temeiul articolului 15 din tratat, ar trebui luat în considerare nivelul efortului care trebuie făcut de anumite economii aflate în diferite faze de dezvoltare. În consecință, pentru aplicarea graduală a prezentei directive de către anumite state membre, trebuie adoptate aranjamente tranzitorii.

(64) Directivele 79/267/CEE și 90/619/CEE acordă derogări speciale cu privire la anumite întreprinderi existente la data adoptării directivelor în cauză. Ulterior, aceste întreprinderi și-au modificat structura. În consecință, acestea nu mai au nevoie de astfel de derogări speciale.

(65) Prezenta directivă nu afectează obligațiile statelor membre în ceea ce privește termenele limită pentru transpunerea și pentru aplicarea directivelor menționate în anexa V partea B,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

([1]) JO L 184, 17.7.1999, p. 23.
([2]) JO L 374, 31.12.1991, p. 32.

▼B

CUPRINS

TITLUL I DEFINIȚII ȘI DOMENIUL DE APLICARE

Articolul 1 Definiții

Articolul 2 Domeniul de aplicare

Articolul 3 Activități, întreprinderi și organisme excluse

TITLUL II INIȚIEREA ACTIVITĂȚII DE ASIGURARE DE VIAȚĂ

Articolul 4 Principiul autorizării

Articolul 5 Domeniul de aplicare al autorizării

Articolul 6 Condiții pentru obținerea autorizației

Articolul 7 Programul de activități

Articolul 8 Acționari și asociați cu participații calificate

Articolul 9 Refuzul autorizației

TITLUL III CONDIȚII CARE REGLEMENTEAZĂ ACTIVITATEA DE ASIGURARE

Capitolul 1 **Principii și metode de supraveghere financiară**

Articolul 10 Autoritățile competente și obiectul supravegherii

Articolul 11 Supravegherea sucursalelor stabilite în alt stat membru

Articolul 12 Interzicerea cesionării obligatorii a unei părți din subscriere

Articolul 13 Informații contabile, prudențiale și statistice: competențe de supraveghere

Articolul 14 Transferul de portofoliu

Articolul 15 Participațiile calificate

Articolul 16 Secretul profesional

Articolul 17 Îndatoririle auditorilor

Articolul 18 Exercitarea simultană a activităților de asigurare de viață și de asigurare generală

Articolul 19 Separarea gestionării asigurărilor de viață și a asigurărilor generale

Capitolul 2 **Norme privind provizioanele tehnice și reprezentarea acestora**

Articolul 20 Constituirea provizioanelor tehnice

Articolul 21 Primele pentru activități noi

Articolul 22 Activele pentru acoperirea provizioanelor tehnice

Articolul 23 Categorii de active autorizate

Articolul 24 Norme pentru diversificarea investițiilor

Articolul 25 Contrate bazate pe OPCVM sau pe indicele de acțiuni

Articolul 26 Norme de congruență

Capitolul 3 **Norme privind marja de solvabilitate și fondul de garantare**

Articolul 27 Marja de solvabilitate disponibilă

Articolul 28 Marja de solvabilitate cerută

Articolul 29 Fondul de garantare

Articolul 30 Revizuirea valorii fondului de garantare

Articolul 31 Active neutilizate pentru acoperirea provizioanelor tehnice

Capitolul 4 **Dreptul contractual și condițiile de asigurare**

Articolul 32 Dreptul aplicabil

Articolul 33 Interesul general

Articolul 34 Norme privind condițiile de asigurare și valoarea primelor

Articolul 35 Perioada de anulare

Articolul 36 Informații pentru titulari

Capitolul 5 **Întreprinderi de asigurare în dificultate sau într-o situație neregulamentară**

Articolul 37 Întreprinderi de asigurare în dificultate

▼B

Articolul 38	Planul de redresare financiară
Articolul 39	Retragerea autorizației
TITLUL IV	DISPOZIȚII PRIVIND DREPTUL DE STABILIRE ȘI LIBERTATEA DE A PRESTA SERVICII
Articolul 40	Condiții pentru înființarea unei sucursale
Articolul 41	Libertatea de a presta servicii: notificarea prealabilă a statului membru de origine
Articolul 42	Libertatea de a presta servicii: notificarea din partea statului membru de origine
Articolul 43	Libertatea de a presta servicii: modificări ale naturii angajamentelor
Articolul 44	Limba
Articolul 45	Norme privind condițiile de asigurare și tarifele
Articolul 46	Întreprinderi de asigurare care nu respectă dispozițiile legale
Articolul 47	Publicitate
Articolul 48	Lichidare
Articolul 49	Informații statistice privind activitățile transfrontaliere
Articolul 50	Impozitele pe prime
TITLUL V	NORME APLICABILE AGENȚIILOR SAU SUCURSALELOR STABILITE ÎN CADRUL COMUNITĂȚII ȘI APARȚINÂND ÎNTREPRINDERILOR ALE CĂROR SEDII SOCIALE SUNT SITUATE ÎN AFARA COMUNITĂȚII
Articolul 51	Principii și condiții de autorizare
Articolul 52	Norme aplicabile sucursalelor întreprinderilor din țări terțe
Articolul 53	Transferul de portofoliu
Articolul 54	Provizioane tehnice
Articolul 55	Marja de solvabilitate și fondul de garantare
Articolul 56	Avantaje pentru întreprinderile autorizate în mai multe state membre
Articolul 57	Acorduri cu țări terțe
TITLUL VI	NORME APLICABILE FILIALELOR ÎNTREPRINDERILOR-MAMĂ REGLEMENTATE DE LEGISLAȚIA UNEI ȚĂRI TERȚE ȘI ACHIZIȚIONĂRILOR DE PARTICIPĂRI DE CĂTRE ÎNTREPRINDERILE-MAMĂ ÎN CAUZĂ
Articolul 58	Informații de la statele membre la Comisie
Articolul 59	Tratamentul aplicat de țările terțe întreprinderilor de asigurare comunitare
TITLUL VII	DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI ALTE DISPOZIȚII
Articolul 60	Derogări și eliminarea măsurilor restrictive
Articolul 61	Dovada bunei reputații
TITLUL VIII	DISPOZIȚII FINALE
Articolul 62	Cooperarea între statele membre și Comisie
Articolul 63	Rapoartele privind evoluția pieței pe baza libertății de a presta servicii
Articolul 64	Adaptarea tehnică
Articolul 65	Procedura comitetului
Articolul 66	Drepturile dobândite de sucursalele și întreprinderile de asigurare existente.
Articolul 67	Dreptul de a apela la instanță
Articolul 68	Revizuirea valorilor exprimate în euro
Articolul 69	Punerea în aplicare a noilor dispoziții
Articolul 70	Informațiile transmise Comisiei
Articolul 71	Perioada de tranziție pentru articolul 3 alineatul (6), articolele 27, 28, 29, 30 și 38
Articolul 72	Directive abrogate și corespondența lor cu prezenta directivă

▼B

Articolul 73	Intrarea în vigoare
Articolul 74	Destinatari
Anexa I	Clase de asigurări
Anexa II	Norme de congruență
Anexa III	Informații pentru asigurați
Anexa IV	
Anexa V	
Partea A	Directive abrogate împreună cu modificările succesive aduse acestora (menționate în articolul 72)
Partea B	Termene de transpunere și aplicare (menționate în
Anexa VI	Tabel de corespondență

▼B

TITLUL I

DEFINIȚII ȘI DOMENIUL DE APLICARE

Articolul 1

Definiții

(1) În sensul prezentei directive:

(a) „întreprindere de asigurare” înseamnă o întreprindere care a primit autorizația oficială în conformitate cu articolul 4;

(b) „sucursală” înseamnă o agenție sau o sucursală a unei întreprinderi de asigurare.

Orice prezență permanentă a unei întreprinderi pe teritoriul unui stat membru se tratează în același mod ca și în cazul unei agenții sau a unei sucursale, chiar dacă prezența în cauză nu ia forma unei sucursale sau a unei agenții, ci constă numai într-un birou administrat de personalul întreprinderii sau de o persoană independentă, dar care are mandat permanent de a acționa pentru întreprindere așa cum ar acționa o agenție;

(c) „unitate” înseamnă sediul social, o agenție sau o sucursală a unei întreprinderi;

(d) „angajament” înseamnă un angajament reprezentat de unul din tipurile de asigurări sau operațiuni menționate în articolul 2;

(e) „stat membru de origine” înseamnă statul membru în care se află sediul social al întreprinderii de asigurare care acoperă angajamentul;

(f) „statul membru al sucursalei” înseamnă statul membru în care se află sucursala întreprinderii care acoperă angajamentul;

(g) „statul membru al angajamentului” înseamnă statul membru în care asiguratul are domiciliul obișnuit sau, în cazul în care asiguratul este o persoană juridică, statul membru în care se află unitatea acestuia la care se referă contractul;

(h) „stat membru al prestării de servicii” înseamnă statul membru al angajamentului, în cazul în care angajamentul este acoperit de o întreprindere de asigurare sau de o sucursală situată într-un alt stat membru;

(i) „control” înseamnă relația dintre o întreprindere-mamă și o sucursală, în conformitate cu definiția de la articolul 1 din Directiva 83/349/CEE a Consiliului ([1]), sau o relație similară între orice persoană fizică sau juridică și o întreprindere;

(j) „participație calificată” înseamnă o participație directă sau indirectă într-o întreprindere, care reprezintă minimum 10 % din capital sau din dreptul de vot sau care face posibilă exercitarea unei influențe semnificative asupra gestionării întreprinderii în care se află participația în cauză.

În sensul prezentei definiții, în contextul articolelor 8 și 15 și al altor niveluri de participație menționate la articolul 15, se iau în considerare drepturile de vot menționate în articolul 92 din Directiva 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 mai 2001 privind admiterea valorilor mobiliare la cota oficială a unei burse de valori și informațiile care trebuie publicate cu privire la aceste valori mobiliare ([2]);

([1]) JO L 193, 18.7.1983, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2001/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 283, 27.10.2001, p. 28).

([2]) JO L 184, 6.7.2001, p. 1.

▼B

(k) „întreprindere-mamă” înseamnă o întreprindere-mamă conform definiției date la articolele 1 și 2 din Directiva 83/349/CEE;

(l) „filială” înseamnă o filială conform definiției din articolele 1 și 2 din Directiva 83/349/CEE; orice filială a unei filiale este, de asemenea, considerată filială a întreprinderii care este întreprinderea-mamă principală a întreprinderilor în cauză;

(m) „piață reglementată” înseamnă:

— în cazul unei piețe situate într-un stat membru, o piață reglementată conform definiției de la articolul 1 alineatul (13) din Directiva 93/22/CEE, iar

— în cazul unei piețe situate într-o țară terță, o piață financiară recunoscută de statul membru de origine al întreprinderii de asigurare care îndeplinește cerințe comparabile. Toate instrumentele financiare folosite pe piață trebuie să aibă o calitate comparabilă cu cea a instrumentelor folosite pe piața reglementată sau pe piețele statului membru în cauză;

(n) „autorități competente” înseamnă autoritățile naționale care sunt împuternicite prin lege sau reglementare să supravegheze întreprinderile de asigurare;

(o) „active congruente” înseamnă reprezentarea obligațiilor de subscriere care pot fi cerute să fie acoperite, într-o anumită monedă, de activele exprimate sau realizabile în aceeași monedă;

(p) „localizarea activelor” înseamnă existența activelor mobiliare sau imobiliare, într-un stat membru, dar nu sunt considerate ca implicând o cerință ca activele mobiliare să fie depozitate sau ca activele imobiliare să fie sub rezerva unor măsuri restrictive, cum ar fi înregistrarea ipotecilor; activele reprezentate de creanțe la debitori sunt considerate ca fiind situate în statul membru în care sunt realizabile;

(q) „capital expus riscului” înseamnă suma de plătit în caz de deces, minus provizionul matematic pentru riscul principal;

(r) „legături strânse” înseamnă situația în care două sau mai multe persoane fizice sau juridice sunt legate prin:

(i) participație: deținerea, directă sau prin control, a 20 % sau mai mult din drepturile de vot sau din capitalul unei întreprinderi; sau

(ii) control: relația dintre întreprinderea-mamă și o filială, în toate cazurile menționate la articolul 1 alineatele (1) și (2) din Directiva 83/349/CEE, sau o relație similară dintre orice persoană fizică sau juridică și o întreprindere; orice filială a unei filiale este, de asemenea, considerată o filială a întreprinderii-mamă care conduce întreprinderile în cauză.

O situație în care două sau mai multe persoane fizice sau juridice sunt permanent legate de aceeași persoană printr-o relație de control este, de asemenea, considerată ca reprezentând o legătură strânsă între persoanele în cauză;

▼M3

(s) „întreprindere de reasigurare” înseamnă o întreprindere de reasigurare în sensul articolului 2 litera (c) din Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2005 privind reasigurarea ([1]).

▼B

(2) Ori de câte ori, în prezenta directivă, există trimiteri la euro, valoarea de schimb în moneda națională care se adoptă de la data de 31 decembrie a fiecărui an este cea din ultima zi a precedentei luni

([1]) JO L 323, 9.12.2005, p. 1.

▼B

octombrie pentru care valorile de schimb în euro sunt disponibile pentru toate monedele comunitare relevante.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

Prezenta directivă se referă la inițierea și exercitarea activității independente de asigurare directă de către întreprinderi care sunt stabilite într-un stat membru sau care doresc să se stabilească acolo, sub forma activităților definite în continuare:

1. următoarele tipuri de asigurări, în cazul în care au o bază contractuală:

   (a) asigurări de viață, adică acea categorie de asigurări care include, în special, asigurarea de supraviețuire, asigurarea de deces, asigurarea mixtă, asigurarea de viață cu restituirea primelor, asigurarea de căsătorie, asigurarea de naștere;

   (b) anuități;

   (c) asigurări suplimentare efectuate de întreprinderile de asigurare de viață, adică, în special, asigurarea împotriva vătămărilor corporale, inclusiv incapacitate de muncă, asigurarea împotriva decesului rezultat în urma unui accident și asigurarea de invaliditate în caz de accident și de boală, în cazul în care aceste tipuri diferite de asigurare sunt subscrise în plus față de asigurările de viață;

   (d) tipul de asigurări existente în Irlanda și în Regatul Unit, cunoscut ca „permanent health insurance” (asigurare de sănătate pe termen lung care nu poate fi anulată);

2. următoarele operațiuni, în cazul în care au o bază contractuală, în măsura în care sunt condiționate de supravegherea de către autoritățile administrative responsabile cu supravegherea asigurărilor private:

   (a) tontine, prin care sunt constituite asociații ale participanților cu scopul de a-și capitaliza împreună contribuțiile și de a distribui ulterior activele astfel acumulate între urmași sau între beneficiarii persoanei decedate;

   (b) operațiuni de capitalizare, bazate pe calcule actuariale prin care, în schimbul unor plăți unice sau periodice stabilite în avans, se încheie angajamente de durată și valoare specifice;

   (c) gestionarea fondurilor colective de pensii, de exemplu operațiuni constând, pentru întreprinderea în cauză, în gestionarea investițiilor și, în special, a activelor care reprezintă rezervele organismelor care efectuează plăți în caz de deces sau supraviețuire sau în cazul întreruperii sau reducerii activității;

   (d) operațiunile menționate la litera (c), în cazul în care sunt însoțite de asigurări care acoperă fie conservarea capitalului, fie plata unei dobânzi minime;

   (e) operațiunile desfășurate de întreprinderile de asigurare, cum ar fi cele menționate în capitolul 1 titlul 4 din cartea IV a documentului francez „Code des assurances”;

3. operațiuni legate de durata vieții umane, care sunt definite de sau prevăzute în legislația asigurărilor sociale, în cazul în care acestea sunt efectuate sau gestionate pe propriul lor risc de întreprinderi de asigurare, în conformitate cu legislația unui stat membru.

▼B

Articolul 3

Activități, întreprinderi și organisme excluse

Prezenta directivă nu se referă la:

1. clasele desemnate în anexa la Directiva 73/239/CEE, sub rezerva aplicării articolului 2 alineatul (1) litera (c);

2. operațiuni ale instituțiilor de prevedere și ajutor reciproc ale căror beneficii variază în funcție de resursele disponibile și care solicită fiecărui membru să contribuie cu rata fixă adecvată;

3. operațiuni desfășurate de organizații, altele decât întreprinderile menționate la articolul 2, al căror obiect de activitate este furnizarea de beneficii persoanelor angajate sau liber-profesioniste care aparțin unei întreprinderi sau unui grup de întreprinderi ori unui sector profesional sau interprofesional, în caz de deces sau supraviețuire sau la întreruperea sau reducerea activității, indiferent dacă angajamentele care rezultă de pe urma acestor operațiuni sunt total acoperite, în mod continuu, de provizioane matematice;

4. asigurările care fac parte dintr-un sistem legal de asigurări sociale, sub rezerva articolului 2 alineatul (3);

5. organisme care își iau angajamentul de a furniza beneficii exclusiv în caz de deces, în cazul în care valoarea beneficiilor în cauză nu depășește costurile medii de înmormântare pentru un singur deces sau în care beneficiile sunt furnizate în natură;

6. asociațiile mutuale, în cazul în care:

   — statutul conține dispoziții pentru constituirea contribuțiilor suplimentare sau pentru reducerea beneficiilor acestora sau solicitarea de asistență din partea altor persoane care și-au luat angajamentul de a oferi această asistență;

   — valoarea anuală a contribuțiilor anuale pentru activitățile reglementate de prezenta directivă este mai mică sau egală cu 5 milioane EUR pentru trei ani consecutivi. În cazul în care această valoare este depășită timp de trei ani consecutivi, prezenta directivă se aplică începând cu al patrulea an.

   Cu toate acestea, dispozițiile de la prezentul punct nu împiedică o societate mutuală de asigurare să solicite sau să continue să dețină o licență în temeiul prezentei directive;

7. „Versorgungsverband deutscher Wirtschaftsorganisationen” în Republica Federală Germania, cu excepția cazului în care statutele sale sunt modificate în ceea ce privește domeniul său de activitate;

8. activitățile privind pensiile desfășurate de întreprinderile de asigurare de pensii prevăzute în Actul privind pensiile angajaților (TEL) și în alte părți similare ale legislației finlandeze în materie, cu condiția ca:

   (a) societățile de asigurare de pensii care sunt deja obligate, în temeiul legislației finlandeze, să aibă sisteme de contabilitate și de gestiune separate pentru activitățile lor privind pensiile, începând de la data aderării, să înființeze entități juridice separate pentru desfășurarea acestor activități;

   (b) autoritățile finlandeze să permită tuturor resortisanților și societăților statelor membre, fără discriminare, să exercite, în conformitate cu legislația finlandeză, activitățile menționate la articolul 2 cu privire la această exceptare:

      — deținând controlul sau o participație la o societate sau la un grup de asigurare existente; sau

      — creând sau participând la noi societăți sau grupuri de asigurare, inclusiv la societăți de asigurare de pensii;

▼B

(c) autoritățile finlandeze să înainteze Comisiei spre aprobare un raport în termen de trei luni de la data aderării, declarând măsurile care au fost adoptate pentru a separa activitățile TEL de activitățile normale de asigurare desfășurate de societățile de asigurare finlandeze pentru a respecta toate cerințele din prezenta directivă.

TITLUL II

INIȚIEREA ACTIVITĂȚII DE ASIGURARE DE VIAȚĂ

Articolul 4

Principiul autorizării

Inițierea activităților reglementate de prezenta directivă se face sub rezerva autorizării oficiale prealabile.

Această autorizație se solicită de la autoritățile statului membru de origine de către:

(a) orice întreprindere care își stabilește sediul social pe teritoriul statului în cauză;

(b) orice întreprindere care, după primirea autorizației cerute în primul paragraf, își extinde activitatea la o întreagă clasă sau la alte clase de activitate.

Articolul 5

Domeniul de aplicare a autorizației

(1) Autorizația este valabilă pe întreg teritoriul Comunității. Aceasta permite unei întreprinderi de asigurare să își desfășoare activitatea în acel loc, pe baza dreptului de stabilire sau a libertății de a presta servicii.

(2) Autorizația se acordă pentru o anumită clasă de asigurări enumerate în anexa I. Autorizația acoperă întreaga clasă, cu excepția cazului în care solicitantul dorește să acopere numai o parte dintre riscurile care aparțin clasei în cauză.

Autoritățile competente pot limita autorizația solicitată pentru una dintre clase la operațiunile stabilite în sistemul de operațiuni menționat la articolul 7.

Fiecare stat membru poate acorda autorizații pentru două sau mai multe clase, în cazul în care legislația internă permite desfășurarea simultană a activităților din clasele în cauză.

Articolul 6

Condiții pentru obținerea autorizației

(1) Statul membru de origine cere fiecărei întreprinderi de asigurare care solicită autorizația:

(a) să adopte una dintre următoarele forme:

— în cazul Regatului Belgiei: „société anonyme/naamloze vennootschap”, „société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen”, „association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging”, „société coopérative/coöperatieve vennootschap”;

▼M4

— în cazul Bulgariei: „акционерно дружество”, „взаимозастрахователна кооперация,”;

▼M1

— în cazul Republicii Cehe: „akciová společnost”, „družstvo”;

▼B

— în cazul Regatului Danemarcei: „aktieselskaber”, „gensidige selskaber”, „pensionskasser omfattet af lov om forsikringsvirksomhed (tværgående pensionskasser)”;

— în cazul Republicii Federale Germania: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”;

▼M1

— în cazul Republicii Estonia: „aktsiaselts”;

▼B

— în cazul Republicii Franța: „société anonyme”, „société d'assurance mutuelle”, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, „institution de prévoyance régie par le code rural” și „mutuelles régies par le code de la mutualité”;

— în cazul Irlandei: „incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts” și „societies registered under the Friendly Societies Acts”;

— în cazul Republicii Italia: „societá per azioni”, „societá cooperativa”, „mutua di assicurazione”;

▼M1

— în cazul Republicii Cipru: „Εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές ή εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με εγγύηση”;

— în cazul Republicii Letonia: „apdrošināšanas akciju sabiedrība”, „savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība”;

— în cazul Republicii Lituania: „akcinės bendrovės”, „uždarosios akcinės bendrovės”;

▼B

— în cazul Marelui Ducat al Luxemburgului: „société anonyme”, „société en commandite par actions”, „association d'assurances mutuelles”, „société coopérative”;

▼M1

— în cazul Republicii Ungaria: „biztosító részvénytársaság”, „biztosító szövetkezet”, „biztosító egyesület”, „külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe”;

— în cazul Republicii Malta: „kumpanija pubblika”, „kumpanija privata”, „fergha”, „Korp ta' l- Assikurazzjoni Rikonnoxxut”;

▼B

— în cazul Regatului Țărilor de Jos: „naamloze vennootschap”, „onderlinge waarborgmaatschappij”;

— în cazul Marii Britanii: „incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, „societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts”, „the association of underwriters known as Lloyd's”;

— în cazul Republicii Elene: „ανώνυμη εταιρία”;

— în cazul Regatului Spaniei: „sociedad anónima”, „sociedad mutua”, „sociedad cooperativa”;

— în cazul Republicii Portugalia: „sociedade anónima”, „mútua de seguros”;

▼M4

— în cazul României: „societăți pe acțiuni”, „societăți mutuale”;

▼M1

— în cazul Republicii Polonia: „spółka akcyjna”, „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych”;

▼B

— în cazul Republicii Austria: „Aktiengesellschaft”„Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”;

▼M1

— în cazul Republicii Slovenia: „delniška družba”, „druħba za vzajemno zavarovanje”;

— în cazul Republicii Slovace: „akciová spoločnosť”;

▼B

— în cazul Republicii Finlanda: „keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag”, „vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag, vakuutusyhditstys/försäkringsförening”;

— în cazul Regatului Suediei: „försäkringsaktiebolag”, „ömsesidiga försäkringsbolag”, „understödsföreningar”.

O întreprindere de asigurare poate lua și forma unei societăți europene, în cazul în care acest lucru a fost stabilit.

În plus, statele membre pot înființa, după caz, întreprinderi în orice formă prevăzută de dreptul public, cu condiția ca aceste organisme să aibă ca obiect de activitate operațiunile de asigurare pe baza condițiilor echivalente cu cele pe baza cărora operează întreprinderile din dreptul privat;

(b) să își limiteze obiectele de activitate la activitatea comercială prevăzută în prezenta directivă și la operațiunile care rezultă direct, excluzând orice alte activități comerciale;

(c) să prezinte un sistem de operațiuni în conformitate cu articolul 7;

(d) să dețină fondul de garantare minim prevăzut la articolul 29 alineatul (2);

(e) să fie efectiv condusă de persoane cu o bună reputație și cu experiență sau calificări profesionale adecvate.

(2) În cazul în care există legături strânse între întreprinderea de asigurare și alte persoane fizice sau juridice, autoritățile competente acordă autorizația numai în cazul în care legăturile în cauză nu împiedică exercitarea efectivă a funcțiilor lor de supraveghere.

Autoritățile competente refuză, de asemenea, acordarea autorizației în cazul în care actele cu putere de lege și actele administrative ale unei țări nemembre care reglementează una sau mai multe persoane fizice sau juridice cu care întreprinderea de asigurare are legături strânse ori dificultățile legate de punerea în aplicare a acestora împiedică exercitarea efectivă a funcțiilor lor de supraveghere.

Autoritățile competente impun întreprinderilor de asigurare să le furnizeze informațiile solicitate pentru a asigura respectarea continuă a condițiilor menționate în prezentul alineat.

(3) Statele membre impun ca sediul social al întreprinderilor de asigurare să fie situat în același stat membru ca și sediul lor social.

(4) Unei întreprinderi de asigurare care solicită autorizație pentru extinderea activității la alte clase sau pentru a extinde o autorizație care acoperă numai o parte din riscurile aparținând unei clase i se cere să prezinte un sistem de operațiuni în conformitate cu articolul 7.

În plus, acesteia i se cere să prezinte dovada faptului că deține marja de solvabilitate prevăzută la articolul 28 și fondul de garantare menționat la articolul 29 alineatele (1) și (2).

(5) Statele membre nu adoptă dispoziții care să solicite aprobarea prealabilă sau notificări sistematice cu privire la condițiile de

▼B

asigurare generale și speciale, tarifele, bazele tehnice folosite în special la calcularea tarifelor și provizioanelor tehnice sau la formulare și alte documente tipărite pe care o întreprindere de asigurare intenționează să le folosească în interacțiunile sale cu titularii polițelor de asigurare.

Fără a aduce atingere primului paragraf, în scopul exclusiv de verificare a respectării dispozițiilor de drept intern referitoare la principiile actuariale, statul membru de origine poate cere o notificare sistematică privind bazele tehnice utilizate la calcularea valorii primelor și provizioanelor tehnice, fără ca cerința în cauză să constituie o condiție prealabilă pentru ca o întreprindere de asigurare să își desfășoare activitatea.

Nici o parte a prezentei directive nu împiedică statele membre să păstreze în vigoare sau să introducă acte cu putere de lege sau acte administrative care să ceară aprobarea statutului unei întreprinderi și comunicarea oricăror documente necesare pentru exercitarea normală a supravegherii.

Comisia prezintă Consiliului un raport privind punerea în aplicare a acestui alineat până la 1 iulie 1999 cel târziu.

(6) Dispozițiile menționate la alineatele (1)-(5) nu pot cere ca orice solicitare de acordare a autorizației să fie evaluată în funcție de cerințele economice ale pieței.

Articolul 7

Programul de activități

Programul de activități menționat la articolul 6 alineatul (1) litera (c) și alineatul (4) include detalii sau justificări privind:

(a) natura angajamentelor pe care întreprinderea de asigurare își propune să le acopere;

(b) principiile directoare în materie de reasigurare;

(c) elementele care constituie fondul de garantare minim;

(d) estimări privind costurile înființării serviciilor administrative și a organizației pentru activitatea de garantare și resursele financiare destinate acoperirii costurilor în cauză;

în plus, pentru primele trei exerciții financiare:

(e) un plan de stabilire în detaliu a estimărilor de venit și cheltuielile legate de activitatea directă, acceptările în reasigurare și cedările în reasigurare;

(f) un bilanț estimativ;

(g) estimări cu privire la resursele financiare destinate acoperirii angajamentelor și a marjei de solvabilitate.

Articolul 8

Acționari și asociați cu participații calificate

Autoritățile competente ale statului membru de origine nu autorizează o întreprindere pentru inițierea și exercitarea activității de asigurare înainte de a fi informate cu privire la identitatea acționarilor sau a membrilor, direcți sau indirecți, fie că sunt persoane fizice sau juridice care dețin participații calificate în întreprinderea în cauză, și cu privire la valoarea participațiilor în cauză.

Aceleași autorități refuză autorizarea în cazul în care, luând în considerare nevoia de a asigura administrarea corectă și prudentă a unei întreprinderi de asigurare, nu sunt satisfăcute în ceea ce privește calificările acționarilor sau ale asociaților.

▼B

Articolul 9

Refuzul autorizației

Orice decizie de a refuza acordarea unei autorizații este însoțită de motivele exacte ale acestei decizii și adusă la cunoștința întreprinderii în cauză.

Fiecare stat membru prevede dreptul de a apela la instanță în cazul unui refuz.

De asemenea, o dispoziție similară există cu privire la cazurile în care autoritățile competente nu au evaluat o solicitare de autorizare în termen de șase luni de la data recepționării acesteia.

▼M3

Articolul 9a

Consultarea prealabilă a autorităților competente ale celorlalte state membre

(1) Autoritățile competente ale celuilalt stat membru în cauză sunt consultate înainte de acordarea autorizației unei întreprinderi de asigurare de viață care este:

(a) o filială a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare autorizate în statul membru respectiv sau

(b) o filială a unei întreprinderi-mamă a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare autorizate în statul membru respectiv sau

(c) controlată de aceeași persoană, fizică sau juridică, ce controlează o întreprindere de asigurare sau de reasigurare autorizată din statul membru respectiv.

(2) Autoritățile competente ale unui stat membru în cauză responsabile pentru supravegherea instituțiilor de credit sau a întreprinderilor de investiții sunt consultate înainte de acordarea unei autorizații unei întreprinderi de asigurare de viață care este:

(a) o filială a unei instituții de credit sau a unei întreprinderi de investiții autorizate din Comunitate sau

(b) o filială a întreprinderii-mamă a unei instituții de credit sau a unei întreprinderi de investiții autorizate din Comunitate sau

(c) controlată de aceeași persoană, fizică sau juridică, care controlează o instituție de credit sau o întreprindere de investiții autorizată din Comunitate.

(3) Autoritățile competente menționate la alineatele (1) și (2) se consultă, în special, în scopul evaluării calității acționarilor, precum și a onorabilității și competenței directorilor și administratorilor asociați la gestionarea altei întreprinderi din același grup. Respectivele autorități își comunică orice informații privind aspectele menționate anterior, în măsura în care aceste informații prezintă interes pentru celelalte autorități competente pentru eliberarea unei autorizații sau pentru controlul continuu al respectării condițiilor de exercitare a activității.

▼B

TITLUL III

CONDIȚII CARE REGLEMENTEAZĂ ACTIVITATEA DE ASIGURARE

CAPITOLUL I

PRINCPII ȘI METODE DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

Articolul 10

Autoritățile competente și obiectul supravegherii

(1) Supravegherea financiară a unei întreprinderi de asigurare, inclusiv cea a activității pe care o desfășoară, fie prin intermediul sucursalelor, fie pe baza libertății de a presta servicii, este exclusiv responsabilitatea statului membru de origine. În cazul în care autoritățile competente ale statului membru al angajamentului sunt îndreptățite să considere că activitățile unei întreprinderi de asigurare i-ar putea afecta starea financiară, acestea informează autoritățile competente din statul membru de origine al întreprinderii. Acestea din urmă stabilesc dacă întreprinderea îndeplinește principiile prudențiale stabilite de prezenta directivă.

(2) Supravegherea financiară include, în ceea ce privește totalitatea activităților desfășurate de întreprinderea de asigurare, verificarea gradului de solvabilitate, a existenței provizioanelor tehnice, inclusiv provizioane matematice, și a activelor care să le acopere, în conformitate cu normele stabilite sau cu practicile respectate în statul membru de origine în temeiul deciziilor adoptate la nivel comunitar.

▼M3

Statul membru de origine a întreprinderii de asigurare nu poate refuza un contract de reasigurare încheiat de aceasta cu o întreprindere de reasigurare autorizată, în conformitate cu Directiva 2005/68/CE sau cu o altă întreprindere de asigurare autorizată, în conformitate cu Directiva 73/239/CEE sau cu prezenta directivă, din motive direct legate de soliditatea financiară a respectivei întreprinderi de reasigurare sau a acestei alte întreprinderi de asigurare.

▼B

(3) Autoritățile competente ale statului membru de origine impun tuturor întreprinderilor de asigurare să aibă proceduri contabile și administrative corecte și mecanisme de control intern adecvate.

Articolul 11

Supravegherea sucursalelor stabilite în alt stat membru

Statul membru al sucursalei prevede că, în cazul în care o întreprindere de asigurare autorizată într-un alt stat membru își desfășoară activitatea prin intermediul unei sucursale, autoritățile competente ale statului membru de origine, după informarea autorităților competente din statul membru al sucursalei, pot efectua ele însele sau prin intermediul persoanelor pe care le desemnează în acest scop, verificări la fața locului privind informațiile necesare pentru a asigura supravegherea financiară a întreprinderii. Autoritățile statului membru al sucursalei pot participa la verificarea în cauză.

▼B

Articolul 12

Interzicerea cedării obligatorii a unei părți din subscriere

Statele membre nu pot cere întreprinderilor de asigurare să cedeze parte a subscrierii activităților enumerate în articolul 2 uneia sau mai multor organizații desemnate de reglementări de drept intern.

Articolul 13

Informații contabile, prudențiale și statistice: competențe de supraveghere

(1) Fiecare stat membru cere tuturor întreprinderilor de asigurare cu sediul social situat pe teritoriul său să întocmească un raport anual care să acopere toate tipurile de operațiuni și să reflecte solvabilitatea și situația financiară a acestora.

(2) Statele membre impun întreprinderilor de asigurare cu birourile de pe teritoriul lor să înainteze periodic aceste declarații împreună cu documentele statistice, în vederea supravegherii. Autoritățile competente își furnizează între ele documentele și informațiile necesare în vederea supravegherii.

(3) Fiecare stat membru adoptă toate dispozițiile necesare pentru a se asigura că autoritățile competente dispun de competențele și mijloacele necesare pentru supravegherea activității întreprinderilor de asigurare cu sediul social pe teritoriul lor, inclusiv a activităților desfășurate în afara teritoriilor în cauză, în conformitate cu directivele Consiliului care reglementează activitățile în cauză și în scopul punerii în aplicare a acestora.

Competențele și mijloacele în cauză trebuie, în special, să permită autorităților competente:

(a) să efectueze investigații detaliate privind situația întreprinderii de asigurare și a întregii sale activități, *inter alia*, prin:

— culegerea de informații sau solicitarea prezentării de documente privind activitățile sale de asigurare;

— efectuarea de investigații la fața locului, la sediul întreprinderii de asigurare;

(b) să adopte orice măsuri privind întreprinderea de asigurare, directorii și conducătorii acesteia sau persoanele care o controlează, adecvate și necesare pentru a garanta că activitatea întreprinderii continuă să fie în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative pe care întreprinderea trebuie să le respecte în fiecare stat membru și, în special, cu programul de activități, în măsura în care acesta rămâne obligatoriu, și să evite sau să elimine toate neregularitățile care prejudiciază interesele asiguraților;

(c) să garanteze aplicarea măsurilor în cauză, dacă este nevoie prin executare prin intermediul instanțelor judecătorești, după caz.

Statele membre pot prevedea, de asemenea, posibilitatea autorităților competente de a obține toate informațiile cu privire la contractele deținute de intermediari.

Articolul 14

Transferul de portofoliu

(1) În temeiul condițiilor prevăzute de legislația internă, fiecare stat membru autorizează întreprinderile de asigurare cu sediul social pe teritoriul său să transfere o parte sau întregul portofoliu de contracte încheiate fie pe baza dreptului de stabilire, fie pe baza libertății de a presta servicii, către un cesionar stabilit în cadrul Comunității, în cazul în care autoritățile competente ale statului membru de origine al cesio-

▼B

narului certifică faptul că, după preluarea transferului, acesta din urmă deține marja de solvabilitate suficientă.

(2) În cazul în care o sucursală propune transferul unei părți sau a întregului său portofoliu de contracte încheiate fie pe baza dreptului de stabilire, fie pe baza libertății de a presta servicii, se consultă statul membru al sucursalei.

(3) În situațiile menționate la alineatele (1) și (2), autoritățile statului membru de origine al întreprinderii de asigurare care efectuează transferul autorizează transferul, după obținerea acordului autorităților competente din statele membre ale angajamentului.

(4) Autoritățile competente ale statelor membre consultate își transmit avizul sau acordul autorităților competente ale statului membru de origine al întreprinderii de asigurare care efectuează transferul în trei luni de la data recepționării solicitării; lipsa unui răspuns din partea autorităților consultate în termenul în cauză se consideră a fi echivalentul unui aviz favorabil sau al unui acord tacit.

(5) Un transfer autorizat în temeiul prezentului articol se publică în conformitate cu legislația internă a statului membru al angajamentului. Aceste transferuri sunt automat opozabile în cazul titularilor polițelor de asigurare, asiguraților și al tuturor persoanelor cu drepturi sau obligații care rezultă din contractele transferate.

Prezenta dispoziție nu afectează dreptul statelor membre de a da asiguraților posibilitatea de anulare a contractelor într-un interval de timp fix după un astfel de transfer.

Articolul 15

Participațiile calificate

(1) Statele membre impun tuturor persoanelor fizice sau juridice care propun să dețină, direct sau indirect, o participație calificată într-o întreprindere de asigurare, să informeze mai întâi autoritățile competente ale statului membru de origine, indicând valoarea participației propuse. De asemenea, persoana în cauză trebuie să informeze autoritățile competente ale statului membru de origine în cazul în care își propune să își mărească participația calificată, astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut de aceasta să ajungă mai mare sau egală cu 20 %, 33 % sau 50 %, sau în care întreprinderea de asigurare ar deveni filiala persoanei în cauză.

Autoritățile competente ale statului membru de origine au un termen de maximum trei luni de la data notificării prevăzute în primul paragraf pentru a se opune unui astfel de plan, în cazul în care, dată fiind nevoia de a asigura gestionarea corectă și prudentă a întreprinderii de asigurare, nu sunt satisfăcute în ceea ce privește calificările persoanelor menționate în primul paragraf. În cazul în care nu se opun planului în cauză, autoritățile competente pot stabili un termen maxim pentru punerea în aplicare a acestuia.

▼M3

(1a) În cazul în care achizitorul unei participații prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol este o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o instituție de credit sau o întreprindere de investiții autorizată dintr-un alt stat membru sau întreprinderea-mamă a unei astfel de entități ori o persoană fizică sau juridică ce controlează respectiva entitate și, în urma acestei achiziții, întreprinderea în care achizitorul își propune să dețină o participație trebuie să devină filiala sa sau să treacă sub controlul acesteia, evaluarea achiziției face obiectul unei proceduri de consultare prealabilă prevăzută la articolul 9a.

▼B

(2) Statele membre impun tuturor persoanelor fizice sau juridice care intenționează să renunțe, direct sau indirect, la o participație calificată într-o întreprindere de asigurare să informeze mai întâi autoritățile

▼B

competente ale statului membru de origine, indicând valoarea participației avute în vedere. De asemenea, persoana fizică sau juridică în cauză trebuie să informeze autoritățile competente în cazul în care își propune să își reducă participația calificată astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut de aceasta să ajungă mai mică sau egală cu 20 %, 33 % sau 50 %, sau în care întreprinderea de asigurare ar înceta să mai fie filiala sa.

(3) În momentul în care acestea li se aduc la cunoștință, întreprinderile de asigurare informează autoritățile competente ale statului membru de origine cu privire la toate dobândirile de participații în propriul lor capital sau renunțările la acestea care ar determina participațiile să fie mai mari sau mai mici decât unul dintre pragurile menționate la alineatele (1) și (2).

De asemenea, cel puțin o dată pe an, întreprinderile de asigurare informează autoritățile competente cu privire la numele acționarilor și asociaților care dețin participațiile calificate și la valoarea participațiilor în cauză, indicate, de exemplu, în informațiile primite la întâlnirile generale anuale ale acționarilor și asociaților sau ca urmare a respectării regulamentelor legate de societățile cotate la bursa de valori.

(4) În cazul în care influența exercitată de persoanele menționate la alineatul (1) ar putea funcționa în detrimentul gestionării corecte și prudente a întreprinderii de asigurare, statele membre impun ca autoritățile competente ale statului membru de origine să adopte măsurile adecvate pentru a pune capăt acestei situații. Astfel de măsuri pot consta, de exemplu, în decizii ale curților judecătorești, sancțiuni împotriva conducătorilor sau suspendarea exercitării drepturilor de vot garantate de acțiunile deținute de acționarii sau de asociații în cauză.

Măsuri similare se aplică persoanelor fizice sau juridice care nu îndeplinesc obligația de a furniza informații prealabile, în conformitate cu alineatul (1). În cazul în care o participație este dobândită în pofida opoziției autorităților competente, indiferent de alte sancțiuni care urmează a fi adoptate, statele membre prevăd fie suspendarea exercitării drepturilor de vot corespunzătoare, fie nulitatea voturilor exprimate sau posibilitatea de anulare a acestora.

Articolul 16

Secretul profesional

(1) Statele membre prevăd ca persoanele care lucrează sau au lucrat pentru autoritățile competente, precum și auditorii și experții care acționează în numele autorităților competente, să aibă obligația de a păstra secretul profesional. Aceasta înseamnă că nici o informație confidențială pe care aceștia o pot primi pe durata desfășurării îndatoririlor lor nu poate fi divulgată nici unei persoane sau autorități, decât în formă sumară sau generalizată, astfel încât întreprinderile de asigurare în cauză să nu poată fi identificate, fără a aduce atingere cazurilor care cad sub incidența dreptului penal.

Cu toate acestea, în cazul în care o întreprindere de asigurare a fost declarată în stare de faliment sau este lichidată forțat, informațiile confidențiale care nu se referă la terți implicați în încercări de a salva întreprinderea în cauză pot fi divulgate în cadrul procedurilor civile sau comerciale.

(2) Alineatul (1) nu împiedică autoritățile competente ale altor state membre să facă schimb de informații în conformitate cu directivele aplicabile întreprinderilor de asigurare. Informațiile în cauză se află sub rezerva condițiilor secretului profesional indicate în alineatul (1).

(3) Statele membre pot încheia acorduri de cooperare care prevăd schimbul de informații cu autoritățile competente ale țărilor terțe sau cu autoritățile sau organismele țărilor terțe definite la alineatele (5) și (6) numai dacă informațiile divulgate se află sub rezerva unor garantări ale

▼B

secretului profesional cel puțin echivalente cu cele menționate în prezentul articol. Astfel de schimburi de informații trebuie destinate îndeplinirii sarcini de supraveghere a autorităților sau a organismelor menționate.

În cazul în care informațiile provin dintr-un alt stat membru, acestea pot fi divulgate numai cu acordul expres al autorităților competente care le-au divulgat și, după caz, pot fi divulgate numai în scopurile pentru care autoritățile în cauză și-au dat acordul.

▼M3

(4) Autoritățile competente care, în temeiul alineatului (1) sau (2), primesc informații confidențiale, nu le pot utiliza decât în exercitarea funcțiilor lor:

— pentru a verifica respectarea condițiilor de inițiere a activității de asigurare și a pentru a controla mai ușor condițiile de exercitare a respectivei activități, în special, în ceea ce privește provizioanele tehnice, marja de solvabilitate, organizarea administrativă și contabilă și controlul intern sau

— pentru aplicarea sancțiunilor sau

— în cadrul unui recurs administrativ împotriva unei decizii a autorității competente sau

— în cadrul unor proceduri jurisdicționale inițiate în temeiul articolului 67 sau al unor dispoziții speciale prevăzute de prezenta directivă și de celelalte directive adoptate în sectorul asigurării și al reasigurării.

(5) Alineatele (1) și (4) nu împiedică schimbul de informații în interiorul aceluiași stat membru, în cazul în care există mai multe autorități competente, sau între statele membre, între autoritățile competente și:

— autoritățile investite cu misiunea publică de supraveghere a instituțiilor de credit și a celorlalte instituții financiare, precum și autoritățile responsabile cu supravegherea piețelor financiare;

— organismele implicate în procedurile de lichidare și de faliment ale întreprinderilor de asigurare și reasigurare și în alte proceduri similare și

— persoanele responsabile cu controlul legal al conturilor întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și al celorlalte instituții financiare,

pentru îndeplinirea misiunii lor de supraveghere, și nu împiedică transmiterea, către organismele responsabile cu gestionarea procedurilor (obligatorii) de lichidare sau a fondurilor de garanție, a informațiilor necesare în exercitarea funcției lor. Informațiile primite de aceste autorități, organisme și persoane intră sub incidența secretului profesional prevăzut la alineatul (1).

(6) Fără a aduce atingere alineatelor (1)-(4), statele membre pot autoriza schimburile de informații între autoritățile competente și:

— autoritățile responsabile pentru supravegherea organismelor implicate în procedurile de lichidare și de faliment ale întreprinderilor de asigurare și reasigurare și în alte proceduri similare sau

— autoritățile responsabile pentru supravegherea persoanelor însărcinate cu controlul legal al conturilor întreprinderilor de asigurare și reasigurare, al instituțiilor de credit, instituțiilor de investiții și al celorlalte instituții financiare sau

— actuarii independenți ai întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare ce exercită, în temeiul legii, o funcție de control asupra acestora, precum și organismele responsabile cu supravegherea respectivilor actuari.

Statele membre care recurg la opțiunea prevăzută la primul paragraf impun cel puțin îndeplinirea următoarelor condiții:

▼M3

— informațiile sunt destinate îndeplinirii misiunii de supraveghere sau a funcției de control prevăzute la primul paragraf;

— informațiile primite în acest cadru se supun secretului profesional prevăzut la alineatul (1);

— în cazul în care informațiile provin de la alt stat membru, acestea nu se pot divulga decât cu acordul explicit al autorităților competente care le-au transmis și, după caz, exclusiv în scopul pentru care acestea și-au dat acordul.

Statele membre comunică celorlalte state membre și Comisiei identitatea autorităților, persoanelor sau organismelor care pot primi informații în temeiul prezentului alineat.

▼B

(7) Fără a aduce atingere alineatelor (1)-(4), cu scopul de a-și consolida stabilitatea sistemelor financiare, inclusiv integritatea acestora, statele membre pot autoriza schimbul de informații între autoritățile competente și autoritățile sau organismele responsabile pe baza legii pentru detectarea și investigarea încălcărilor dreptului societăților comerciale.

Statele membre care au recurs la alternativa prevăzută în primul paragraf impun îndeplinirea cel puțin a următoarelor condiții:

— informațiile sunt folosite în scopul îndeplinirii sarcinii menționate în primul paragraf;

— informațiile primite în acest context se află sub rezerva condițiilor secretului profesional impuse la alineatul (1);

— în cazul în care informațiile provin dintr-un alt stat membru, nu pot fi divulgate fără acordul expres al autorităților competente care le-au divulgat și, după caz, pot fi divulgate numai în scopurile pentru care autoritățile în cauză și-au dat acordul.

În cazul în care, într-un stat membru, autoritățile sau organismele menționate în primul paragraf își îndeplinesc sarcina de detectare sau investigare cu ajutorul persoanelor numite în scopul în cauză și neangajate în sectorul public, în conformitate cu competența specifică a acestora, posibilitatea schimbului de informații prevăzută în primul paragraf poate fi extinsă la persoanele în cauză, pe baza condițiilor stipulate în al doilea paragraf.

Pentru a pune în aplicare al doilea paragraf, a treia liniuță, autoritățile sau organismele menționate în primul paragraf comunică autorităților competente care au divulgat informațiile identitatea și responsabilitățile exacte ale persoanelor cărora urmează a le fi trimise.

Statele membre aduc la cunoștința Comisiei și a celorlalte state membre identitatea autorităților și organismelor care ar putea primi informații pe baza acestui alineat.

Până la 31 decembrie 2000, Comisia întocmește un raport privind aplicarea prezentului alineat.

▼M3

(8) Alineatele (1)-(7) nu împiedică autoritățile competente să transmită:

— băncilor centrale și altor organisme cu o funcție similară ca autorități monetare;

— după caz, altor autorități publice responsabile cu supravegherea sistemelor de plată,

informații destinate îndeplinirii misiunii lor și nu împiedică aceste autorități sau organisme să comunice autorităților competente informațiile necesare în sensul alineatului (4). Informațiile primite în acest cadru intră sub incidența secretului profesional prevăzut la prezentul articol.

▼B

(9) În plus, fără a aduce atingere alineatelor (1)-(4), statele membre pot autoriza, pe baza dispozițiilor stabilite prin lege, divulgarea anumitor informații către alte departamente ale administrației guvernamentale centrale ale acestora responsabile cu legislația privind supravegherea instituțiilor de credit, a instituțiilor financiare, a serviciilor de investiții și a îne și inspectorilor acționând în numele departamentelor în cauză.

Cu toate acestea, comunicările în cauză pot fi făcute numai în cazul în care sunt necesare din motive de control prudențial.

Cu toate acestea, statele membre prevăd că informațiile primite în temeiul alineatelor (2) și (5) și cele obținute prin intermediul verificărilor la fața locului menționate la articolul 11 nu pot fi divulgate în cazurile menționate în prezentul alineat, decât cu acordul expres al autorităților competente care au divulgat informațiile sau al autorităților competente ale statului membru în care a fost efectuată verificarea la fața locului.

Articolul 17

Îndatoririle auditorilor

(1) Statele membre prevăd cel puțin că:

(a) orice persoană autorizată în sensul Directivei 84/253/CEE a Consiliului ([1]), care îndeplinește în cadrul unei întreprinderi de asigurare sarcina descrisă în articolul 51 din Directiva 78/660/CEE a Consiliului ([2]), articolul 37 din Directiva 83/349/CEE sau articolul 31 din Directiva 85/611/CEE a Consiliului ([3]) sau oricare altă funcție reglementară, are datoria de a raporta prompt autorităților competente orice fapt sau decizie cu privire la întreprinderea în cauză, pe care le-a întâlnit în timpul îndeplinirii sarcinii în cauză și care ar putea:

— constitui o încălcare importantă a actelor cu putere de lege sau a actelor administrative care stabilesc condițiile care reglementează autorizarea sau care reglementează în mod specific executarea activităților întreprinderilor de asigurare; sau

— afecta funcționarea continuă a întreprinderii de asigurare; sau

— determina refuzarea certificării conturilor sau exprimarea unor rezerve;

(b) persoana în cauză are, de asemenea, datoria de a raporta toate faptele și deciziile pe care le întâlnește în timpul îndeplinirii unei sarcini, în conformitate cu litera (a), într-o întreprindere care are legături strânse rezultate dintr-o relație de control cu întreprinderea de asigurare în cadrul căreia persoana își îndeplinește sarcina menționată anterior.

(2) Divulgarea oricăror fapte sau decizii menționate la alineatul (1), făcută cu bună credință de persoanele autorizate în sensul Directivei 84/253/CEE către autoritățile competente, nu constituie o încălcare a restricțiilor privind divulgarea de informații impuse prin contract sau pe baza oricăror acte cu putere de lege sau acte administrative și nu presupune nici o responsabilitate pentru persoanele în cauză.

([1]) JO L 126, 12.5.1984, p. 20.
([2]) JO L 222, 14.8.1978, p. 11. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2001/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 283, 27.10.2001, p. 28).
([3]) JO L 375, 31.12.1985, p. 3. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2001/108/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 41, 13.2.2002, p. 35).

▼B

Articolul 18

Exercitarea simultană a activităților de asigurare de viață și asigurare generală

(1) Fără a aduce atingere alineatelor (3) și (7), nici o întreprindere nu poate fi autorizată atât în temeiul prezentei directive, cât și al Directivei 73/239/CEE.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre pot prevedea că:

— întreprinderile autorizate în temeiul prezentei directive pot obține autorizare, în conformitate cu articolul 6 din Directiva 73/239/CEE, și pentru riscurile enumerate în clasele 1 și 2 în anexa la directiva în cauză;

— întreprinderile autorizate în temeiul articolului 6 din Directiva 73/239/CEE numai pentru riscurile enumerate în clasele 1 și 2 în anexa la directiva în cauză pot obține autorizare în temeiul prezentei directive.

(3) Sub rezerva alineatului (6), întreprinderile menționate la alineatul (2) și cele care la:

— 1 ianuarie 1981, pentru întreprinderile autorizate în Grecia;

— 1 ianuarie 1986, pentru întreprinderile autorizate în Spania și Portugalia;

▼M1

— 1 ianuarie 1995 pentru întreprinderile autorizate din Austria, Finlanda și Suedia;

▼M4

— 1 mai 2004 pentru întreprinderile autorizate în Republica Cehă, Estonia, Cipru, Letonia, Lituania, Ungaria, Malta, Polonia, Slovenia și Slovacia;

— 1 ianuarie 2007 pentru întreprinderile autorizate în Bulgaria și România și

▼B

— 15 martie 1979, pentru restul întreprinderilor;

desfășurau simultan atât activitățile reglementate de prezenta directivă, cât și cele reglementate de Directiva 73/239/CEE, pot continua să desfășoare simultan activitățile în cauză, cu condiția ca fiecare activitate să fie gestionată separat, în conformitate cu articolul 19 din prezenta directivă.

(4) Statele membre pot prevedea că întreprinderile menționate la alineatul (2) trebuie să îndeplinească normele contabile care reglementează întreprinderile de asigurare în temeiul prezentei directive pentru toate activitățile acestora. Până la coordonarea în acest sens, statele membre mai pot prevedea că, în ceea ce privește normele de lichidare, activitățile referitoare la riscurile enumerate la clasele 1 și 2 din anexa la Directiva 73/239/CEE desfășurate de întreprinderile menționate la alineatul (2) sunt reglementate de normele aplicabile activităților de asigurare de viață.

(5) În cazul în care o întreprindere care desfășoară activitățile menționate în anexa la Directiva 73/239/CEE are legături financiare, comerciale sau administrative cu o întreprindere de asigurare care desfășoară activitățile reglementate de prezenta directivă, autoritățile competente ale statelor membre pe teritoriul cărora este situat sediul central al întreprinderii în cauză se asigură de faptul că întreprinderile în cauză nu au conturile distorsionate de aranjamente între aceste întreprinderi sau de orice aranjament care ar putea afecta alocarea de cheltuieli și venituri.

(6) Orice stat membru poate cere întreprinderilor de asigurare al căror sediu social este situat pe teritoriul său să înceteze, într-un interval de timp care urmează a fi determinat de statul membru în cauză, executarea

▼B

simultană a activităților în care erau angajate la datele menționate la alineatul (3).

(7) Dispozițiile prezentului articol vor fi revizuite pe baza unui raport înaintat Consiliului de Comisie, având în vedere armonizarea viitoare a normelor privind lichidarea, până la 31 decembrie 1999 cel târziu.

Articolul 19

Separarea gestionării asigurărilor de viață și a asigurărilor generale

(1) Gestionarea separată menționată la articolul 18 alineatul (3) trebuie organizată astfel încât activitățile reglementate de prezenta directivă să se deosebească de activitățile reglementate de Directiva 73/239/CEE pentru ca:

— interesele titularilor de asigurări de viață și ale titularilor de asigurări generale să nu fie prejudiciate și, în special, pentru ca titularii asigurărilor de viață să beneficieze de profiturile din asigurările de viață ca și când întreprinderea ar desfășura numai activitatea de încheiere de asigurări de viață;

— obligațiile financiare minime, în special marjele de solvabilitate, cu privire la una dintre cele două activități, și anume o activitate desfășurată în temeiul prezentei directive și o activitate desfășurată în temeiul Directivei 73/239/CEE, să nu fie suportate din cealaltă activitate.

Cu toate acestea, atât timp cât obligațiile financiare minime sunt îndeplinite pe baza condițiilor stabilite în primul paragraf a doua liniuță și cu condiția ca autoritățile competente să fie informate, întreprinderea poate utiliza elementele explicite din marja de solvabilitate care sunt încă disponibile pentru una dintre activități.

Autoritățile competente analizează rezultatele ambelor activități pentru a se asigura că dispozițiile prezentului alineat sunt respectate.

(2) (a) Rapoartele sunt astfel întocmite, încât să indice sursele rezultatelor pentru fiecare dintre cele două activități, de asigurare de viață și de asigurare generală. În acest scop, toate veniturile (în special primele, plățile făcute de reasigurători și venitul din investiții) și cheltuielile (în special plata asigurărilor, suplimentări ale provizioanelor tehnice, prime de reasigurare, cheltuieli de exploatare cu privire la activitatea de asigurare) sunt defalcate în funcție de proveniență. Elementele comune ambelor activități sunt înregistrate în conformitate cu metodele de alocare care urmează să fie acceptate de autoritățile competente.

(b) Pe baza acestor rapoarte, întreprinderile de asigurare trebuie să elaboreze o declarație în care să fie clar identificate elementele care alcătuiesc marja de solvabilitate, în conformitate cu articolul 27 din prezenta directivă și cu articolul 16 alineatul (1) din Directiva 73/239/CEE.

(3) În cazul în care una dintre marjele de activitate este insuficientă, autoritățile competente aplică activității deficiente măsurile prevăzute în directiva relevată, indiferent de rezultatele celeilalte activități. Prin derogare de la alineatul (1) primul paragraf a doua liniuță, aceste măsuri pot implica autorizarea unui transfer de la o activitate la alta.

▼B

CAPITOLUL 2

NORME PRIVIND PROVIZIOANELE TEHNICE ŞI REPREZENTAREA ACESTORA

Articolul 20

Constituirea provizioanelor tehnice

(1) Statul membru de origine cere fiecărei întreprinderi de asigurare să constituie suficiente provizioane tehnice, inclusiv provizioane matematice, pentru întreaga sa activitate.

Valoarea acestor provizioane tehnice se determină în conformitate cu următoarele principii.

A. (i) valoarea provizioanelor tehnice pentru asigurarea de viaţă se calculează printr-o evaluare actuarială de perspectivă suficient de prudentă, luând în considerare toate obligaţiile viitoare determinate de condiţiile de asigurare pentru fiecare contract existent, inclusiv:

— toate beneficiile garantate, inclusiv valorile de răscumpărare garantate;

— bonusurile la care asiguraţii sunt deja îndreptăţiţi, fie colectiv, fie individual, indiferent de descrierea bonusurilor în cauză-dobândite, declarate sau alocate;

— toate opţiunile disponibile pentru asiguraţi pe baza termenilor contractului;

— cheltuieli, inclusiv comisioane;

luând în considerare primele viitoare datorate;

(ii) se permite utilizarea unei metode retrospective, în cazul în care se poate demonstra că provizioanele tehnice rezultate nu sunt mai mici decât cele necesare pe baza unui calcul de perspectivă suficient de prudent sau în care nu se poate utiliza o metodă de perspectivă pentru tipul de contract în cauză;

(iii) o evaluare prudentă nu este o evaluare „conform celei mai bune estimări”, dar include o marjă adecvată pentru devierea negativă a factorilor de relevanţă;

(iv) metoda de evaluare pentru provizioanele tehnice trebuie nu numai să fie prudentă în sine, ci şi să aibă în vedere metoda de evaluare pentru activele care acoperă provizioanele în cauză;

(v) provizioanele tehnice se calculează separat pentru fiecare contract. Se permite, cu toate acestea, utilizarea de generalizări sau aproximări adecvate, în cazul în care acestea ar putea să dea aproximativ acelaşi rezultat ca şi calculele individuale. Principiul calculării individuale nu împiedică în nici un fel constituirea de provizioane suplimentare pentru riscuri generale care nu sunt individualizate;

(vi) în cazul în care valoarea de răscumpărare a unui contract este garantată, valoarea provizioanelor matematice pentru contract în orice moment este cel puţin egală cu valoarea garantată la momentul respectiv;

B. rata dobânzii utilizată se alege cu prudenţă. Aceasta se determină în conformitate cu normele autorităţilor competente ale statului membru de origine, aplicând următoarele principii:

(a) pentru toate contractele, autoritatea competentă a statului membru de origine a întreprinderii de asigurare stabileşte una sau mai multe rate maxime ale dobânzii, în special în conformitate cu următoarele norme:

▼B

(i) în cazul în care contractele conțin o garanție a ratei dobânzii, autoritatea competentă din statul membru de origine stabilește o rată maximă a dobânzii unică. Aceasta poate varia în funcție de moneda în care este exprimat contractul, cu condiția să nu depășească 60 % din rata obligațiunilor emise de statul în a cărui monedă este exprimat contractul.

În cazul în care un stat membru decide, în temeiul primului paragraf a doua teză, stabilirea unei rate maxime a dobânzii pentru contractele exprimate în moneda altui stat membru, întâi consultă autoritatea competentă din statul membru în a cărui monedă este exprimat contractul;

(ii) cu toate acestea, în cazul în care activele întreprinderii de asigurare nu sunt evaluate la prețul lor de achiziție, un stat membru poate stipula că pot fi calculate una sau mai multe rate maxime ale dobânzii luând în considerare randamentul activelor corespunzătoare în prezent în portofoliu, minus o marjă de prudență, și, în special pentru contractele cu prime periodice, luând, de asemenea, în considerare și randamentul anticipat al activelor viitoare. Marja de prudență și rata sau ratele maxime ale dobânzii aplicate randamentului anticipat al activelor viitoare se stabilesc de autoritatea competentă din statul membru de origine;

(b) stabilirea unei rate maxime a dobânzii nu implică faptul că întreprinderea de asigurare este obligată să folosească o rată atât de ridicată;

(c) statul membru de origine poate decide să nu aplice litera (a) următoarelor categorii de contracte:

— contracte bazate pe unități de cont;

— contracte cu primă unică pentru o perioadă de până la opt ani;

— contracte fără participare la profit și contracte de anuități fără valoare de răscumpărare.

În cazurile menționate în primul paragraf a doua și a treia liniuță, la alegerea unei rate prudențiale a dobânzii poate fi luată în considerare moneda în care este exprimat contractul și activele corespunzătoare deținute în prezent și, în cazul în care activele întreprinderii sunt evaluate la valoarea lor actuală, randamentul anticipat al viitoarelor active.

În nici un caz rata dobânzii folosită nu poate fi mai mare decât randamentul activelor calculat în conformitate cu normele contabile ale statului membru de origine, decât dacă se face o deducere adecvată;

(d) statul membru cere întreprinderii de asigurare să își păstreze în conturi un provizion pentru a-și îndeplini angajamentele luate față de asigurați în ceea ce privește rata dobânzii, în cazul în care randamentul prezent sau previzibil al activelor companiei este insuficient pentru a acoperi angajamentele în cauză;

(e) Comisia și autoritățile competente din statele membre care solicită acest lucru sunt notificate cu privire la ratele maxime ale dobânzilor stabilite în temeiul literei (a);

C. elementele statistice ale evaluării și alocația pentru cheltuieli folosite se calculează cu prudență, având în vedere statul angajamentului, tipul de politică și costurile și comisioanele administrative care se estimează că vor apărea;

D. în cazul contractelor participative, metoda de evaluare a provizioanelor tehnice poate lua în considerare, fie implicit, fie explicit, toate tipurile de bonusuri viitoare, într-un mod corespunzător cu

▼B

restul presupunerilor privind viitoarele evoluții și cu metoda actuală de distribuire a bonusurilor;

E. provizionul pentru cheltuieli viitoare se poate face implicit, de exemplu având în vedere valoarea netă a primelor viitoare pentru taxele de gestionare. Cu toate acestea, alocația generală, implicită sau explicită, trebuie să fie mai mare sau egală cu o estimare prudențială a viitoarelor cheltuieli relevante;

F. metoda de evaluare a provizioanelor tehnice nu este condiționată de discontinuitățile care apar de la un an la altul, cauzate de modificările arbitrare aduse metodei sau elementelor de calcul și trebuie să fie de așa natură, încât să permită recunoașterea distribuției profiturilor în mod adecvat, pe durata contractului.

(2) Întreprinderile de asigurare pun la dispoziția publicului bazele și metodele utilizate la calcularea provizioanelor tehnice, inclusiv a provizioanelor pentru bonusuri.

(3) Statul membru de origine cere fiecărei întreprinderi de asigurare să acopere provizioanele tehnice pentru întreaga sa activitate cu active congruente, în conformitate cu articolul 26. Pentru activitățile înregistrate în Comunitate, aceste active trebuie localizate în cadrul Comunității. State membre nu le impun întreprinderilor de asigurare să își localizeze activele într-un anumit stat membru. Statele membre pot permite, cu toate acestea, relaxări ale normelor privind localizarea activelor.

▼M3

(4) Statele membre nu rețin și nu introduc, în scopul constituirii provizioanelor tehnice, un sistem de provizionare brută care impune constituirea activelor ca garanții de acoperire a provizioanelor pentru prime neîncasate și pentru plata cererilor de despăgubire de către reasigurător, în cazul în care reasigurătorul este o întreprindere de reasigurare autorizată în conformitate cu Directiva 2005/68/CE sau o întreprindere de asigurare autorizată în conformitate cu Directiva 73/239/CEE sau cu prezenta directivă.

În cazul în care autorizează reprezentarea provizioanelor tehnice prin creanțe asupra unui reasigurător care nu este o întreprindere de reasigurare autorizată în conformitate cu Directiva 2005/68/CE și nici o întreprindere de asigurare autorizată în conformitate cu Directiva 73/239/CEE sau cu prezenta directivă, statul membru de origine stabilește condițiile de acceptare a respectivelor creanțe.

▼B

Articolul 21

Primele pentru activități noi

Primele pentru activități noi trebuie să fie suficiente, în funcție de presupunerile actuariale rezonabile, pentru a permite întreprinderilor de asigurare să își îndeplinească angajamentele și, în special, să constituie provizioane tehnice adecvate.

În acest scop, pot fi luate în considerare toate aspectele situației financiare a unei întreprinderi de asigurare, fără ca aportul din resurse, altele decât primele, și venitul câștigat să fie sistematice și permanente, astfel încât să pericliteze solvabilitatea întreprinderii pe termen lung.

Articolul 22

Activele pentru acoperirea provizioanelor tehnice

Activele care acoperă provizioanele tehnice iau în considerare tipul de activitate desfășurată de o întreprindere de asigurare, astfel încât să garanteze securitatea, randamentul și tranzacționabilitatea investițiilor pentru care întreprinderea asigură diversitatea și repartizarea adecvată.

▼B

Articolul 23

Categorii de active autorizate

(1) Statul membru de origine nu poate autoriza întreprinderile de asigurare să își acopere provizioanele tehnice decât cu următoarele categorii de active:

A. investiții

(a) titluri de creanțe, obligațiuni și alte instrumente ale pieței monetare și de capital;

(b) împrumuturi;

(c) acțiuni și alte participații cu randament variabil;

(d) unități în organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) și alte fonduri de investiții;

(e) terenuri, clădiri și drepturi în bunuri imobiliare;

B. creanțe

▼M3

(f) Creanțe asupra reasigurătorilor, inclusiv cota reasigurătorilor din provizioanele tehnice și sume recuperabile de la vehiculele investiționale prevăzute la articolul 46 din Directiva 2005/68/CE;

▼B

(g) depozite la întreprinderile cedante și credite datorate de acestea;

(h) credite deținute de asigurați și intermediari rezultând din operațiuni directe și de reasigurare;

(i) avansuri pentru polițe;

(j) credite de impozite;

(k) creanțe ale fondurilor de garantare;

C. altele

(l) bunuri corporale, altele decât terenurile și clădirile, evaluate pe baza amortizării prudențiale;

(m) numerar la bancă și în casă, depozite la instituțiile de credit și orice alte organisme autorizate să accepte depozite;

(n) costuri de achiziție reportate;

(o) dobânzi și chirii acumulate, alte conturi de regularizare;

(p) dobânzi reversibile.

(2) În cazul asociației de subscriptori cunoscute sub numele de „Lloyd's", categoriile de active includ și garanții și scrisori de credit emise de instituții de credit în sensul Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului [1] sau de întreprinderi de asigurare, împreună cu sume variabile provenind din polițele de asigurare de viață, în măsura în care reprezintă fonduri aparținând membrilor.

(3) ►M3 Includerea unui activ sau a unei categorii de active în lista prevăzută la alineatul (1) nu presupune că toate aceste active trebuie să fie automat acceptate ca acoperire pentru provizioanele tehnice. Statul membru de origine adoptă norme mai detaliate de stabilire a condițiilor de utilizare a activelor acceptabile. ◄

La determinarea și aplicarea normelor stabilite, statul membru de origine asigură, în special, respectarea următoarelor principii:

[1] JO L 126, 26.5.2000, p. 1. Directivă modificată de Directiva 2000/28/CE (JO L 275, 27.10.2000, p. 37).

▼B

(i) activele care acoperă provizioanele tehnice se evaluează la valoarea netă care nu include creditele rezultate din achiziționarea acestora;

(ii) toate activele trebuie evaluate pe o bază prudențială, care să permită riscul de nerealizare. În special, bunurile corporale, altele decât terenurile sau clădirile, pot fi acceptate ca acoperire pentru rezervele tehnice numai dacă sunt evaluate pe baza amortizării prudențiale;

(iii) împrumuturile, acordate fie întreprinderilor, fie unei organizații naționale sau internaționale, autorităților locale sau regionale sau persoanelor fizice, pot fi acceptate ca acoperire pentru provizioanele tehnice numai dacă există suficiente garanții cu privire la securitatea acestora, fie că sunt bazate pe statutul împrumutătorului, ipoteci, garanții bancare sau garanții acordate de întreprinderi de asigurare sau alte forme de titluri de valoare;

(iv) instrumente derivate, cum ar fi opțiuni, contracte la termen și operațiuni swap cu privire la activele care acoperă provizioanele tehnice, pot fi folosite în măsura în care contribuie la o reducere a gradului de risc a investițiilor sau facilitează gestionarea eficientă de portofoliu. Acestea trebuie evaluate pe o bază prudențială și pot fi luate în considerare la evaluarea activelor fundamentale;

(v) valorile mobiliare care nu sunt tranzacționate pe o piață reglementată pot fi acceptate ca acoperire pentru provizioanele tehnice numai dacă pot fi realizate pe termen scurt sau dacă reprezintă participații în instituțiile de credit, în întreprinderi de asigurare, în limitele permise de articolul 6 sau în întreprinderi de investiții stabilite într-un stat membru;

(vi) creditele privind un terț pot fi acceptate ca acoperire pentru provizioanele tehnice numai după deducerea tuturor sumelor datorate aceluiași terț;

(vii) valoarea tuturor creditelor și creanțelor acceptate ca acoperire pentru provizioanele tehnice trebuie calculată pe bază prudențială, cu includerea riscului de nerealizare. În special, creditele deținute de asigurați și de intermediari, care rezultă din operațiile de asigurare directă și reasigurare, pot fi acceptate numai în măsura în care au ajuns la scadență de maximum trei luni;

(viii) în cazul în care activele deținute includ o investiție într-o filială care gestionează toate investițiile întreprinderii de asigurare sau o parte a acestora în numele său, statul membru de origine trebuie, la aplicarea normelor și a principiilor stabilite în prezentul articol, să ia în considerare activele fundamentale deținute de filială; statul membru de origine poate trata activele altor filiale în mod similar;

(ix) costurile de achiziționare reportate pot fi acceptate ca acoperire pentru provizioanele tehnice numai în măsura în care sunt compatibile cu calcularea provizioanelor matematice.

(4) Fără a aduce atingere alineatelor (1), (2) și (3), în cazuri excepționale și la cererea întreprinderii de asigurare, statul membru de origine poate autoriza, temporar și pe baza unei decizii motivate în mod adecvat, alte categorii de active ca acoperire pentru provizioanele tehnice, sub rezerva articolului 22.

Articolul 24

Norme pentru diversificarea investițiilor

(1) În ceea ce privește activele care acoperă provizioanele tehnice, statul membru de origine cere fiecărei întreprinderi de asigurare să investească maximum:

▼B

(a) 10 % din valoarea totală brută a provizioanelor sale tehnice în orice parcelă de teren sau clădire sau într-un număr de parcele de teren sau clădiri suficient de apropiate unele de altele pentru a fi considerate efectiv ca o singură investiție;

(b) 5 % din valoarea totală brută a provizioanelor sale tehnice în acțiuni și alte titluri negociabile tratate ca acțiuni, obligațiuni, titluri de credit și alte instrumente ale pieței monetare sau de capital pentru aceeași întreprindere sau în credite garantate acordate aceluiași împrumutător, luate împreună, creditele fiind credite, altele decât cele acordate unui stat, unei autorități locale sau regionale sau unei organizații internaționale de care aparțin unul sau mai multe state membre. Această limită poate fi ridicată la 10 %, în cazul în care o întreprindere investește maximum 40 % din provizioanele sale tehnice brute în creditele sau titlurile de valoare ale organismelor emițătoare și împrumutătorilor, în fiecare dintre acestea investind minimum 5 % din activele sale;

(c) 5 % din valoarea totală brută a provizioanelor sale tehnice în creditele fără garanții, inclusiv 1 % pentru fiecare credit fără garanții, altele decât creditele acordate instituțiilor de credit, întreprinderilor de asigurare – în măsura în care articolul 6 permite acest lucru – și întreprinderilor de investiții stabilite într-un stat membru. Limitele pot fi ridicate la 8 % și, respectiv, la 2 % printr-o decizie luată pentru fiecare caz în parte de autoritățile competente din statul membru de origine;

(d) 3 % din valoarea totală brută a provizioanelor sale tehnice sub forma numerarului din casă;

(e) 10 % din valoarea totală brută a provizioanelor sale tehnice în acțiuni, alte titluri de valoare tratate ca acțiuni și obligațiuni care nu sunt tranzacționate pe o piață reglementată.

(2) Lipsa prevederii unei limite la alineatul (1) pentru investițiile în categorii specifice nu implică faptul că activele din categoria în cauză trebuie acceptate fără limită ca acoperire pentru provizioanele tehnice. Statul membru de origine stabilește norme mai detaliate de fixare a condițiilor privind utilizarea activelor acceptabile. În special, se asigură că, la determinarea și aplicarea normelor în cauză, se respectă următoarele principii:

(i) activele care acoperă provizioanele tehnice trebuie diversificate suficient și răspândite astfel încât să garanteze că nu există o prea mare dependență de o anumită categorie de active, de un anumit sector special de investiții sau de anumite investiții;

(ii) investițiile în tipuri specifice de active care indică niveluri ridicate de risc, fie datorită naturii activelor, fie datorită calității emițătorului, trebuie restricționate la niveluri prudențiale;

(iii) limitele impuse diferitelor categorii de active trebuie să ia în considerare tratamentul reasigurării în calcularea provizioanelor tehnice;

(iv) în cazul în care activele deținute includ o investiție într-o filială care gestionează toate investițiile întreprinderii de asigurare sau parte din acestea în numele său, statul membru de origine trebuie să ia în considerare, la aplicarea normelor și principiilor stabilite în prezentul articol, activele fundamentale deținute de filială; statul membru de origine poate trata activele altor filiale în mod similar;

(v) procentajul din active care acoperă provizioanele tehnice plasate în investiții nedisponibile trebuie menținute la un nivel prudențial;

(vi) în cazul în care activele deținute includ credite sau titluri de credit emise de anumite instituții de credit, statul membru de origine poate lua în considerare, la aplicarea normelor și principiilor incluse în prezentul articol, activele fundamentale deținute de instituțiile de credit în cauză. Acest tratament poate fi aplicat numai în cazul în care instituția de credit are sediul social într-un stat

▼B

membru, este deținută în întregime de statul membru în cauză și autoritățile locale ale statului și activitatea acesteia, în conformitate cu statutul său, constă în acordarea, prin intermediarii săi, de împrumuturi către sau garantate de state sau autorități locale sau acordarea de împrumuturi organismelor care au legături strânse cu statul sau autoritățile locale.

(3) În contextul normelor de stabilire a condițiilor pentru utilizarea de active acceptabile, statul membru acordă un tratament mai limitativ:

— oricărui împrumut neînsoțit de o garanție bancară, o garanție emisă de o întreprindere de asigurare, o ipotecă sau orice altă formă de garanție, în comparație cu împrumuturile însoțite de astfel de garanții;

— OPCVM necoordonate în sensul Directivei 85/611/CEE și alte fonduri de investiții, în comparație cu OPCVM, coordonate în sensul directivei în cauză;

— titluri de valoare care nu sunt tranzacționate pe o piață reglementată, în comparație cu cele care sunt tranzacționate;

— obligațiuni, titluri de credit și alte instrumente ale pieței monetare și de capital care nu sunt emise de state, autorități locale sau regionale sau întreprinderi aparținând zonei A, conform definiției din Directiva 2000/12/CE sau care sunt emise de instituții internaționale care nu includ cel puțin un stat membru al Comunității printre membrii lor, în comparație cu aceleași instrumente financiare emise de astfel de organisme.

(4) Statele membre pot ridica limita stabilită la alineatul (1) litera (b) la 40 % în cazul anumitor titluri de credit, în cazul în care acestea sunt emise de o instituție de credit cu sediul social într-un stat membru care este plasată prin lege sub rezerva unei supravegheri oficiale speciale cu scopul de a proteja titularii titlurilor de credit în cauză. În special, sumele provenind din emisiunea de astfel de titluri de credit trebuie investite în conformitate cu legea în active care, pe întreaga perioadă de validitate a titlurilor de credit, pot acoperi revendicările legate de titlurile de credit și care, în cazul falimentului emițătorului, ar fi folosite în funcție de prioritate pentru rambursarea valorii creditului și pentru plata dobânzilor acumulate.

(5) Statele membre nu impun întreprinderilor de asigurare să investească în categorii specifice de active.

(6) Fără a aduce atingere alineatului (1), în cazuri excepționale și la cererea întreprinderii de asigurare, statul membru de origine poate permite, temporar și pe baza unei decizii motivate în mod corespunzător, excepții de la normele stabilite la alineatul (1) literele (a)-(e), sub rezerva articolului 22.

Articolul 25

Contracte bazate pe OPCVM sau indicele de acțiuni

(1) În cazul în care beneficiile oferite de un contract sunt direct legate de valoarea unităților într-un OPCVM sau de valoarea activelor conținute într-un fond intern deținut de întreprinderea de asigurare, în general divizată în unități, provizioanele tehnice referitoare la beneficiile în cauză trebuie reprezentate cât mai exact posibil de aceste unități sau, în cazul în care nu sunt înființate unități, de activele în cauză.

(2) În cazul în care beneficiile oferite de un contract sunt direct legate de un indice al acțiunilor sau de altă valoare de referință, alta decât cele menționate la alineatul (1), provizioanele tehnice referitoare la beneficiile în cauză trebuie reprezentate cât mai exact posibil, fie de unitățile care trebuie să reprezinte valoarea de referință, fie, în cazul în care nu sunt înființate unități, de activele care prezintă garanția și tran-

▼B

zacționabilitatea adecvate și care corespund, cât mai exact posibil, celor pe care se bazează valoarea de referință specifică.

(3) Articolele 22 și 24 nu se aplică activelor deținute pentru a acoperi angajamentele care sunt direct legate de beneficiile menționate la alineatele (1) și (2). Referirile la provizioanele tehnice din articolul 24 se referă la provizioanele tehnice, mai puțin cele care acoperă angajamentele în cauză.

(4) În cazul în care beneficiile menționate la alineatele (1) și (2) includ o garantare a randamentului investițiilor sau alte beneficii garantate, provizioanele tehnice suplimentare corespunzătoare se află sub rezerva articolelor 22, 23 și 24.

Articolul 26

Norme de congruență

(1) În sensul articolului 20 alineatul (3) și articolului 54, statele membre se conformează anexei II cu privire la normele de congruență.

(2) Prezentul articol nu se aplică angajamentelor menționate la articolul 25.

CAPITOLUL 3

NORME PRIVIND MARJA DE SOLVABILITATE ȘI FONDUL DE GARANTARE

Articolul 27

Marja de solvabilitate disponibilă

(1) Fiecare stat membru cere tuturor întreprinderilor de asigurare cu sediul social situat pe teritoriul său o marjă de solvabilitate disponibilă, adecvată pentru întreaga sa activitate, în orice moment, care să fie egală cu sau mai mare decât cerințele din prezenta directivă.

(2) Marja de solvabilitate disponibilă constă în activele întreprinderii de asigurare libere de orice aranjamente previzibile, minus elementele necorporale, inclusiv:

(a) capitalul social vărsat sau, în cazul unei asociații mutuale, fondul inițial efectiv vărsat, plus toate conturile membrilor care îndeplinesc următoarele criterii:

   (i) în statut se stipulează că plățile pot fi făcute din aceste conturi către membri numai în măsura în care acest lucru nu determină marja de solvabilitate disponibilă să coboare sub nivelul cerut sau, după dizolvarea întreprinderii, în cazul în care a fost plătit restul datoriilor întreprinderii;

   (ii) în statut se stipulează, cu privire la toate plățile menționate la punctul (i) din alte motive decât rezilierea individuală a calității de membru, necesitatea de a notifica autoritățile competente cu cel puțin o lună înainte și că acestea pot interzice plata în perioada în cauză;

   (iii) dispozițiile relevante din statut pot fi modificate numai după ce autoritățile competente au declarat că nu au nici o obiecție împotriva modificării, fără a aduce atingere criteriilor stabilite la punctele (i) și (ii);

(b) rezervele (legale și libere) care nu corespund obligațiilor de subscriere;

(c) profitul sau pierderile reportate după deducerea dividendelor care trebuie plătite;

▼B

(d) în măsura în care dreptul intern permite, rezervele de profit care apar în bilanț, în cazul în care pot fi folosite pentru a acoperi pierderile care pot apărea și în care nu au fost puse la dispoziție pentru distribuirea către asigurați.

Marja de solvabilitate disponibilă se reduce cu valoarea acțiunilor proprii deținute direct de întreprinderea de asigurare.

▼M3

Marja de solvabilitate disponibilă se micșorează, de asemenea, cu următoarele elemente:

(a) participațiile deținute de întreprinderea de asigurare în:

— întreprinderi de asigurare în sensul articolului 4 din prezenta directivă, al articolului 6 din Directiva 73/239/CEE sau al articolului 1 litera (b) din Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 octombrie 1998 privind supravegherea suplimentară a întreprinderilor de asigurare ce fac parte dintr-un grup de asigurare ([1]);

— întreprinderi de reasigurare în sensul articolului 3 din Directiva 2005/68/CE sau întreprinderi de reasigurare din țări terțe în sensul articolului 1 litera (l) din Directiva 98/78/CE;

— holdinguri de asigurare în sensul articolului 1 litera (i) din Directiva 98/78/CE;

— instituții de credit și alte instituții financiare în sensul articolului 1 alineatele (1) și (5) din Directiva 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 martie 2000 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit ([2]);

— întreprinderi de investiții și alte instituții financiare în sensul articolului 1 alineatul (2) din Directiva 93/22/CEE a Consiliului din 10 mai 1993 privind serviciile de investiții în domeniul valorilor mobiliare ([3]) și al articolului 2 alineatele (4) și (7) din Directiva 93/6/CEE a Consiliului din 15 martie 1993 privind rata de adecvare a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit ([4]);

(b) fiecare dintre elementele următoare deținute de întreprinderea de asigurare, față de entitățile menționate la litera (a) în care aceasta deține o participație:

— instrumentele prevăzute la alineatul (3);

— instrumentele prevăzute la articolul 16 alineatul (3) din Directiva 73/239/CEE;

— creanțele subordonate și instrumentele prevăzute la articolul 35 și la articolul 36 alineatul (3) din Directiva 2000/12/CE.

În cazul în care se dețin temporar acțiuni într-o instituție de credit, o întreprindere de investiții, o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, un holding de asigurare sau într-o altă instituție financiară în scopul unei operațiuni de asistență financiară care urmărește să reorganizeze și să salveze respectiva entitate, autoritățile competente pot prevedea derogări de la dispozițiile referitoare la deducerea enunțată la al treilea paragraf literele (a) și (b).

În locul deducerii elementelor menționate la al treilea paragraf literele (a) și (b), pe care întreprinderea de asigurare le deține în instituții de

([1]) JO L 330, 5.12.1998, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE (JO L 79, 24.3.2005, p. 9).
([2]) JO L 126, 26.5.2000, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.
([3]) JO L 141, 11.6.1993, p. 27. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2002/87/CE (JO L 35, 11.2.2003, p. 1).
([4]) JO L 141, 11.6.1993, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

▼M3

credit, în întreprinderi de investiții și în alte instituții financiare, statele membre pot autoriza întreprinderea în cauză să aplice *mutatis mutandis* metodele nr. 1, 2 sau 3 menționate în anexa I la Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar ([1]). Metoda nr. 1 (consolidare contabilă) nu este aplicabilă decât cu condiția ca autoritățile competente să se declare mulțumite de administrarea integrată și de controlul intern al entităților care intră în perimetrul consolidării. Metoda aleasă este aplicată într-un mod constant în timp.

Statele membre pot dispune ca, în scopul calculării marjei de solvabilitate prevăzute de prezenta directivă, întreprinderile de asigurare care fac obiectul unei supravegheri suplimentare în sensul Directivei 98/78/CE sau 2002/87/CE să nu fie obligate să deducă elementele – menționate la al treilea paragraf literele (a) și (b) din prezentul articol – pe care le dețin în instituții de credit, în întreprinderi de investiții, în întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, în holdinguri de asigurare sau în alte instituții financiare care fac, și ele, obiectul supravegherii suplimentare. În scopul deducerii participațiilor, menționată la prezentul alineat, orice participație este o participație în sensul articolului 1 litera (f) din Directiva 98/78/CE.

▼B

(3) Marja de solvabilitate disponibilă poate consta și în:

(a) capital din acțiuni preferențiale cumulative și capital din împrumuturi subordonate până la 50 % din marja de solvabilitate disponibilă sau marja de solvabilitate cerută, în funcție de care este mai mică, din care maximum 25 % constă în împrumuturi subordonate cu scadență fixă sau capital din acțiuni preferențiale cumulative cu termen fix, cu condiția să existe acorduri legale pe baza cărora, în cazul falimentului sau lichidării întreprinderii de asigurare, capitalul din împrumuturi subordonate sau capitalul din acțiuni preferențiale urmează ca prioritate după revendicările tuturor celorlalți creditori și nu se rambursează decât după ce au fost plătite toate datoriile scadente la momentul respectiv.

Capitalul din împrumuturi subordonate trebuie să îndeplinească și următoarele condiții:

(i) numai fondurile vărsate integral pot fi luate în considerare;

(ii) pentru împrumuturi cu scadență fixă, scadența originală trebuie să fie de minimum cinci ani. Cu cel târziu un an înainte de data rambursării, întreprinderea de asigurare trebuie să prezinte pentru aprobare autorităților competente un plan care arată modul în care marja de solvabilitate disponibilă va fi menținută sau adusă la nivelul cerut la scadență, cu excepția cazului în care măsura în care împrumutul se poate clasifica drept componentă a marjei de solvabilitate disponibile se reduce gradual pe durata a cel puțin ultimilor cinci ani înainte de data rambursării. Autoritățile competente pot autoriza rambursarea împrumuturilor în cauză înainte de termen cu condiția ca întreprinderea de asigurare emitentă să solicite acest lucru și ca marja de solvabilitate disponibilă a acesteia să nu coboare sub nivelul cerut;

(iii) împrumuturile care nu au scadența fixă sunt rambursabile numai pe baza unui preaviz de cinci ani, cu excepția cazului în care împrumuturile nu mai sunt considerate parte componentă a marjei de solvabilitate disponibile sau în care se cere în mod specific acordul prealabil al autorităților competente pentru rambursarea înainte de termen. În acest ultim caz, întreprinderea de asigurare trebuie să informeze auto-

([1]) JO L 35, 11.2.2003, p. 1. JO L 141, 11.6.1993, p. 27. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

▼B

rităţile competente cu minimum şase luni înainte de data rambursării propuse, specificând marja de solvabilitate disponibilă atât înainte, cât şi după rambursarea în cauză. Autorităţile competente autorizează rambursarea numai dacă marja de solvabilitate disponibilă a întreprinderii de asigurare nu riscă să scadă sub nivelul cerut;

(iv) contractul de împrumut nu trebuie să includă nici o clauză care să prevadă că în împrejurări specificate, altele decât lichidarea întreprinderii de asigurare, datoria va trebui rambursată înainte de datele de rambursare convenite;

(v) contractul de împrumut poate fi modificat numai după ce autorităţile competente declară că nu au nici o obiecţie faţă de modificarea în cauză;

(b) titlurile de valoare fără o dată de scadenţă specificată şi alte instrumente, inclusiv acţiunile preferenţiale cumulative, altele decât cele menţionate la litera (a), până la 50 % din marja de solvabilitate disponibilă sau marja de solvabilitate cerută, în funcţie de care este mai mică, pentru toate titlurile de valoare în cauză şi capitalul din împrumuturi subordonate menţionat la litera (a), cu condiţia să îndeplinească următoarele:

(i) să nu poată fi rambursate la iniţiativa titularilor sau fără acordul prealabil al autorităţii competente;

(ii) contractul de emisiune trebuie să permită întreprinderii de asigurare să amâne plata dobânzilor la credit;

(iii) revendicările împrumutătorului privind întreprinderea de asigurare sunt în întregime subordonate celor ale tuturor creditorilor nesubordonaţi;

(iv) documentele care reglementează emisiunea de titluri de valoare trebuie să prevadă capacitatea de absorbţie de pierderi pentru credit şi dobânzile neplătite, permiţând, în acelaşi timp, întreprinderii de asigurare să îşi continue activitatea;

(v) numai valorile vărsate integral pot fi luate în considerare.

(4) La solicitarea întreprinderii de asigurare adresată, cu documente justificative, autorităţii competente a statului membru de origine şi cu acordul autorităţii competente în cauză, marja de solvabilitate disponibilă poate consta şi în:

(a) până la 31 decembrie 2009, o valoare egală cu 50 % din profiturile viitoare ale întreprinderii, dar care să fie mai mică sau egală cu 25 % din marja de solvabilitate disponibilă sau marja de solvabilitate cerută, în funcţie de care este mai mică. Valoarea profiturilor viitoare se obţine prin înmulţirea profitului anual estimat cu un factor care reprezintă perioada medie rămasă din derularea contractelor. Factorul utilizat poate fi maximum şase. Profitul anual estimat este mai mic sau egal cu media aritmetică a profiturilor obţinute în ultimele cinci exerciţii financiare din activităţile enumerate la articolul 2 alineatul (1).

Autorităţile competente pot accepta includerea unei astfel de sume pentru marja de solvabilitate disponibilă numai:

(i) în cazul în care autorităţilor competente li se prezintă un raport actuarial care dovedeşte posibilitatea obţinerii acestor profituri în viitor;

(ii) în măsura în care partea în cauză a profiturilor viitoare provenind din provizioanele fundamentale nete menţionate la litera (c) nu a fost deja luată în considerare;

(b) în cazul în care nu se practică ajustarea actuarială sau în care, deşi se practică, aceasta este mai mică decât sarcina pentru costuri de achiziţie inclusă în primă, diferenţa dintre un provizion matematic neajustat actuarial sau parţial ajustat actuarial şi un provizion

▼B

matematic ajustat actuarial la o rată egală cu sarcina pentru costuri de achiziție fiind inclusă în primă. Această valoare nu poate depăși, cu toate acestea, 3,5 % din suma diferențelor dintre sumele capitale relevante ale activităților de asigurare de viață și provizioanele matematice pentru toate contractele pentru care este posibilă ajustarea actuarială. Diferența se reduce cu valoarea tuturor costurilor de achiziție neamortizate înregistrate ca active;

(c) toate provizioanele fundamentale nete provenind din evaluarea activelor, în măsura în care provizioanele fundamentale în cauză nu au un caracter excepțional;

(d) o jumătate din capitalul social sau din fondul inițial nevărsat, o dată ce partea vărsată reprezintă 25 % din capitalul sau fondul social, până la 50 % din marja de solvabilitate disponibilă sau cerută, în funcție de care este mai mică.

(5) Modificările aduse alineatelor (2), (3) și (4) pentru a lua în considerare evoluțiile care justifică o ajustare tehnică a elementelor eligibile pentru marja de solvabilitate disponibilă se adoptă în conformitate cu procedura stabilită la articolul 65 alineatul (2).

Articolul 28

Marja de solvabilitate cerută

(1) Sub rezerva articolului 29, marja de solvabilitate cerută se determină în conformitate cu alineatele (2)-(7) în funcție de clasele de asigurare subscrise.

(2) Pentru tipurile de asigurare menționate la articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b), altele decât asigurările legate de fonduri de investiții, și pentru operațiunile menționate la articolul 2 alineatul (3), marja de solvabilitate cerută este egală cu suma următoarelor două rezultate:

▼M3

(a) primul rezultat:

se obține înmulțind o fracțiune de 4 % din provizioanele matematice privind activitatea directă și acceptările de reasigurare, fără deducerea cesiunilor de reasigurare, cu raportul, pentru ultimul exercițiu financiar, dintre valoarea totală a provizioanelor matematice după deducerea cesiunilor de reasigurare și valoarea totală brută a provizioanelor matematice. Raportul nu poate fi în nici un caz mai mic de 85 %. La cererea, însoțită de documente justificative, adresată de întreprinderea de asigurare autorității competente a statului membru de origine și cu acordul respectivei autorități, sumele recuperabile provenite de la vehicule investiționale prevăzute la articolul 46 din Directiva 2005/68/CE se pot, de asemenea, deduce ca reasigurare;

▼B

(b) al doilea rezultat:

▼M3

pentru contractele la care capitalul de risc nu are o valoare negativă, se obține înmulțind o fracțiune de 0,3 % din valoarea capitalului subscris de întreprinderea de asigurare de viață cu raportul, pentru ultimul exercițiu financiar, dintre valoarea capitalului de risc rămas în sarcina întreprinderii după cesiunea și retrocesiunea de reasigurare și valoarea capitalului de risc, fără deducerea reasigurării; raportul nu poate fi în nici un caz mai mic de 50 %. La cererea, însoțită de documente justificative, adresată de întreprinderea de asigurare autorității competente a statului membru de origine și cu acordul respectivei autorități, sumele recuperabile provenite de la vehicule investiționale prevăzute la articolul 46 din Directiva 2005/68/CE se pot, de asemenea, deduce ca reasigurare;

▼B

Pentru asigurarea temporară pentru deces cu un termen maxim de trei ani, fracția este de 0,1 %. Pentru o astfel de asigurare cu un termen mai mare de trei ani și maxim de cinci ani, fracția în cauză este de 0,15 %.

(3) Pentru asigurarea suplimentară menționată în articolul 2 alineatul (1) litera (c), marja de solvabilitate cerută este egală cu marja de solvabilitate cerută pentru întreprinderile de asigurare stabilită la articolul 16a din Directiva 73/239/CEE, excluzând dispozițiile articolului 17 din directiva în cauză.

(4) Pentru asigurările de sănătate permanente care nu sunt sub rezerva anulării menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (d), marja de solvabilitate cerută este egală cu:

(a) fracție de 4 % din provizioanele matematice, calculată în conformitate cu alineatul (2) litera (a) din prezentul articol; plus

(b) marja de solvabilitate cerută pentru întreprinderile de asigurare stabilită în articolul 16a din Directiva 73/239/CEE, excluzând dispozițiile articolului 17 din directiva în cauză. Cu toate acestea, condiția stabilită la articolul 16a alineatul (6) litera (b) din directiva în cauză, conform căreia trebuie constituit un provizion pentru îmbătrânire, poate fi înlocuită cu cerința unei asigurări de grup.

(5) Pentru operațiunile de capitalizare menționate la articolul 2 alineatul (2) litera (b), marja de solvabilitate cerută este egală cu o fracție de 4 % din provizioanele matematice calculate în conformitate cu alineatul (2) litera (a) din prezentul articol.

(6) Pentru tontinele menționate la articolul 2 alineatul (2) litera (a), marja de solvabilitate cerută este egală cu 1 % din activele acestora.

(7) Pentru asigurările reglementate la articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b),, legate de fondurile de investiții, și pentru operațiunile menționate la articolul 2 alineatul (2) literele (c), (d) și (e), marja de solvabilitate cerută este egală cu suma dintre:

(a) în măsura în care întreprinderea de asigurare are un risc de investiții, o fracție de 4 % din provizioanele tehnice, calculată în conformitate cu alineatul (2) litera (a) din prezentul articol;

(b) în măsura în care întreprinderea de asigurare nu are un risc de investiții, dar valoarea destinată acoperirii cheltuielilor de gestionare este fixată pentru o perioadă mai mare de cinci ani, o fracție de 1 % din provizioanele tehnice, calculată în conformitate cu alineatul (2) litera (a) din prezentul articol;

(c) în măsura în care întreprinderea de asigurare nu are un risc de investiții și valoarea destinată acoperirii cheltuielilor de gestionare nu este fixată pentru o perioadă mai mare de cinci ani, o valoare echivalentă cu 25 % din cheltuielile de gestionare nete corespunzătoare activității în cauză din ultimul an bugetar;

(d) în măsura în care întreprinderea de asigurare de viață acoperă un risc de deces, o fracție de 0,3 % din capitalul expus riscului, calculată în conformitate cu alineatul (2) litera (b) din prezentul articol.

▼M3

Articolul 28a

Marja de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare care desfășoară o activitate de reasigurare

(1) Fiecare stat membru aplică întreprinderilor de asigurare cu sediul social pe teritoriul său dispozițiile articolelor 35-39 din Directiva 2005/68/CE, în ceea ce privește acceptările de reasigurare, în cazul în care este îndeplinită una dintre condițiile următoare:

▼M3

(a) încasarea primelor de reasigurare reprezintă mai mult de 10 % din încasarea totală a primelor;

(b) încasarea primelor de reasigurare depășește 50 milioane EUR;

(c) provizioanele tehnice ce rezultă din acceptările de reasigurare reprezintă mai mult de 10 % din valoarea totală a provizioanelor tehnice.

(2) Fiecare stat membru poate alege să aplice întreprinderilor de asigurare prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol care au sediul social pe teritoriul său dispozițiile articolului 34 din Directiva 2005/68/CE pentru activitățile de acceptare de reasigurare, în cazul în care este îndeplinită una dintre condițiile prevăzute la alineatul (1).

În acest caz, statul membru în cauză impune ca toate activele utilizate de întreprinderea de asigurare pentru a reprezenta provizioanele tehnice ce corespund acceptărilor sale de reasigurare să fie încadrate, gestionate și organizate separat de activitățile de asigurare directă ale întreprinderii de asigurare, fără nici o posibilitate de transfer. Într-un astfel de caz și exclusiv în ceea ce privește activitățile de acceptare de reasigurare, întreprinderile de asigurare nu se supun dispozițiilor articolelor 22-26.

Fiecare stat membru se asigură că autoritățile competente verifică separarea prevăzută la paragraful al doilea.

▼B

Articolul 29

Fondul de garantare

(1) O treime din marja de solvabilitate cerută specificată la articolul 28 reprezintă fondul de garantare. Acest fond constă în elementele enumerate la articolul 27 alineatele (2) și (3) și, cu acordul autorităților competente ale statului membru de origine, alineatul (4) litera (c).

(2) Fondul de garantare nu poate fi mai mic de un minimum de 3 milioane EUR.

Orice stat membru poate prevedea o reducere cu o pătrime a fondului de garantare minim în cazul asociațiilor mutuale și al asociațiilor de depunători de tip mutual și al tontinelor.

Articolul 30

Revizuirea valorii fondului de garantare

(1) Valoarea în euro stabilită la articolul 29 alineatul (2) se revizuiește anual începând cu 20 septembrie 2003, în funcție de modificările indicelui european al prețurilor de consum care include toate statele membre, publicat de Eurostat.

Valoarea se adaptează automat, crescând valoarea de bază în euro cu modificarea procentuală a indicelui în cauză pe o perioadă între 20 martie 2002 și data revizuirii și rotunjită la un multiplu de 100 000 EUR.

În cazul în care modificarea procentuală de la ultima adaptare este mai mică de 5 %, nu se efectuează nici o adaptare.

(2) Comisia informează anual Parlamentul European și Consiliul cu privire la revizuirea și valoarea adaptată menționată la alineatul (1).

▼B

Articolul 31

Active neutilizate pentru acoperirea provizioanelor tehnice

(1) Statele membre nu stabilesc nici o normă cu privire la alegerea activelor care nu trebuie folosite ca acoperire pentru provizioanele tehnice menționate în articolul 20.

(2) Sub rezerva articolului 20 alineatul (3), a articolului 37 alineatele (1), (2), (3) și (5) și a celui de-al doilea paragraf din articolul 39 alineatul (1), statele membre nu împiedică înstrăinarea liberă a activelor, mobiliare sau imobiliare, care fac parte din activele întreprinderilor de asigurare autorizate.

(3) Alineatele (1) și (2) nu împiedică nici o măsură pe care statele membre, protejând interesele vieților asigurate, sunt îndreptățite să o adopte ca proprietari, membri sau parteneri ai întreprinderii de asigurare în cauză.

CAPITOLUL 4

DREPTUL CONTRACTUAL ȘI CONDIȚIILE DE ASIGURARE

Articolul 32

Legislația aplicabilă

(1) Legislația care se aplică contractelor privind activitățile menționate în prezenta directivă este legislația statului membru al angajamentului. Cu toate acestea, în cazul în care legislația statului în cauză permite, părțile pot alege legislația unei alte țări.

(2) În cazul în care asiguratul este o persoană fizică având domiciliul obișnuit într-un stat membru, altul decât cel al cărui resortisant este, părțile pot alege legislația statului membru de proveniență.

(3) În cazul în care un stat include mai multe unități teritoriale, fiecare unitate având propriile norme legislative cu privire la obligațiile contractuale, fiecare unitate se consideră o țară în scopul identificării legislației aplicabile în conformitate cu prezenta directivă.

Un stat membru în care diferitele unități teritoriale au propriile norme legislative cu privire la obligațiile contractuale nu este obligat să aplice dispozițiile prezentei directive în cazul conflictelor care apar între legislațiile unităților în cauză.

(4) Nici o parte din prezentul articol nu împiedică aplicarea normelor legislative ale forumului în situația în care acestea sunt obligatorii, indiferent de legislația care se aplică, în alte cazuri, contractelor.

În cazul în care legislația unui stat membru stipulează acest lucru, normele legislative obligatorii ale statului membru al angajamentului pot fi aplicate dacă și în măsura în care, în conformitate cu legislația statului membru în cauză, normele în cauză trebuie aplicate oricare ar fi legislația aplicabilă contractelor.

(5) Sub rezerva alineatelor (1)-(4), statele membre aplică în cazul contractelor de asigurare menționate în prezenta directivă nomele lor generale de drept privat internațional referitoare la obligațiile contractuale.

Articolul 33

Interesul general

Statul membru al angajamentului nu împiedică un titular de poliță de asigurare să încheie un contract cu o întreprindere de asigurare autorizată în conformitate cu condițiile din articolul 4, atât timp cât acest

▼B

lucru nu intră în conflict cu dispozițiile legale care protejează interesul general în statul membru al angajamentului.

Articolul 34

Norme privind condițiile de asigurare și valoarea primelor

Statele membre nu adoptă dispoziții care impun aprobarea prealabilă sau notificarea sistematică a condițiilor generale și speciale de asigurare, valoarea primelor, bazele tehnice utilizate în special la calcularea valorii primelor și a provizioanelor tehnice sau formulare și alte documente tipărite pe care o întreprindere de asigurare intenționează să le folosească în relația sa cu titularii polițelor de asigurare.

Fără a aduce atingere primului paragraf, în scopul verificării respectării dispozițiilor de drept intern referitoare la principiile actuariale, statul membru de origine poate solicita comunicarea sistematică a bazelor tehnice utilizate în special la calcularea tarifelor și a provizioanelor tehnice, fără ca solicitarea în cauză să constituie o condiție prealabilă pentru ca o întreprindere de asigurare să își desfășoare activitatea.

Până la 1 iulie 1999 cel târziu, Comisia prezintă Consiliului un raport privind punerea în aplicare a dispozițiilor în cauză.

Articolul 35

Perioada de anulare

(1) Fiecare stat membru prevede că un asigurat care încheie un contract individual de asigurare de viață dispune de o perioadă între 14 și 30 de zile de la data la care a fost informat de încheierea contractului în care poate anula contractul în cauză.

Preavizul de anulare înaintat de asigurat îl eliberează pe acesta de orice obligație viitoare care rezultă din contract.

Restul efectelor legale și condițiile de anulare sunt determinate de legislația aplicabilă contractului definită la articolul 32, în special cu privire la aranjamentele pentru informarea asiguratului în legătură cu încheierea contractului.

(2) Statele membre nu trebuie să aplice alineatul (1) contractelor cu o durată egală sau mai mică decât șase luni, nici în cazul în care, datorită situației titularului poliței de asigurare sau condițiilor în care se încheie contractul, titularul nu are nevoie de protecția specială în cauză. Statele membre specifică în legislația lor cazurile în care nu se aplică alineatul (1).

Articolul 36

Informații pentru titulari

(1) Înainte de încheierea contractului de asigurare, titularului i se comunică cel puțin informațiile enumerate în anexa III punctul A.

(2) Titularul poliței de asigurare este informat pe întreaga durată a contractului privind informațiile enumerate în anexa III punctul B.

(3) Statul membru al angajamentului poate cere întreprinderii de asigurare să furnizeze informații suplimentare celor enumerate în anexa III numai în cazul în care sunt necesare pentru ca titularul să înțeleagă exact elementele esențiale ale angajamentului.

(4) Modalitățile de aplicare a prezentului articol și a anexei III sunt stabilite de statul membru al angajamentului.

▼B

CAPITOLUL 5

ÎNTREPRINDERI DE ASIGURARE ÎN DIFICULTATE SAU ÎNTR-O SITUAȚIE NEREGULAMENTARĂ

Articolul 37

Întreprinderi de asigurare în dificultate

(1) În cazul în care o întreprindere de asigurare se conformează articolului 20, autoritatea competentă a statului membru de origine al întreprinderii poate interzice libera dispunere a activelor acesteia după ce și-a comunicat intenția în cauză autorităților competente ale statului membru al angajamentului.

(2) În scopul restaurării situației financiare a unei întreprinderi de asigurare a cărei marjă de solvabilitate a scăzut sub nivelul minim cerut în temeiul articolului 28, autoritatea competentă a statului membru de origine cere prezentarea spre aprobare a unui plan pentru restabilirea unei poziții financiare echilibrate.

În cazuri excepționale, în cazul în care autoritatea competentă este de părere că situația financiară a întreprinderii de asigurare va continua să se deterioreze, poate și restricționa sau interzice libera dispunere a activelor întreprinderii de asigurare. Aceasta informează autoritățile altor state membre pe teritoriul cărora întreprinderea de asigurare își desfășoară activitatea cu privire la măsurile adoptate și, la cererea sa, acestea adoptă aceleași măsuri.

(3) În cazul în care marja de solvabilitate scade sub fondul de garantare definit la articolul 29, autoritatea competentă a statului membru de origine cere întreprinderii de asigurare să prezinte spre aprobare un plan financiar pe termen scurt.

De asemenea, aceasta poate restricționa sau interzice libera înstrăinare a activelor întreprinderii de asigurare. Autoritatea competentă informează în consecință autoritățile altor state membre pe teritoriul cărora întreprinderea de asigurare își desfășoară activitatea și acestea, la cererea autorității competente, iau aceleași măsuri.

▼M3

(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de competențele necesare pentru a diminua, pe baza reasigurării, reducerea marjei de solvabilitate determinate în conformitate cu articolul 28, în cazul în care:

(a) conținutul sau calitatea contractelor de reasigurare s-a modificat substanțial începând cu ultimul exercițiu financiar;

(b) contractele de reasigurare nu prevăd nici un transfer de risc sau prevăd un transfer de risc limitat.

▼B

(5) Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a putea, în conformitate cu legislația sa internă, să interzică libera dispunere a activelor întreprinderii de asigurare aflate pe teritoriul său, în cazurile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3), la cererea statului membru de origine al întreprinderii de asigurare, care desemnează activele urmând a fi acoperite de măsurile în cauză.

Articolul 38

Planul de redresare financiară

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de competențele necesare pentru a cere un plan de redresare financiară pentru întreprinderile de asigurare în cazul cărora autoritățile competente consideră că sunt amenințate drepturile asiguraților. Planul de redresare

▼B

financiară trebuie să includă, pentru următoarele trei exerciții financiare, cel puțin detalii sau dovada privind:

(a) estimările pentru cheltuielile de gestionare, în special cheltuieli generale curente și comisioane;

(b) un plan care stabilește în detaliu estimările de venit și cheltuielile cu privire la activitatea directă, acceptările de reasigurare și cesiunile de reasigurare;

(c) un deviz bugetar;

(d) estimări pentru resursele financiare propuse pentru acoperirea angajamentelor și a marjei de solvabilitate cerute;

(e) politica generală în materie de reasigurare.

(2) În cazul în care drepturile asiguraților sunt amenințate din cauza deteriorării situației financiare a întreprinderii, statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de competențele necesare pentru a obliga întreprinderile de asigurare să aibă o marjă de solvabilitate cerută mai mare, pentru a se asigura că întreprinderea de asigurare poate îndeplini cerințele de solvabilitate în viitorul apropiat. Nivelul acestei marje de solvabilitate cerute mai ridicate se bazează pe un plan de redresare financiară menționat în alineatul (1).

(3) Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de competențele necesare pentru a reevalua descrescător toate elementele care se califică pentru marja de solvabilitate disponibilă, în special în cazul în care a avut loc o schimbare semnificativă în valoarea pe piață a elementelor în cauză de la încheierea anului bugetar anterior.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de competențele necesare pentru a diminua, pe baza reasigurării, reducerea marjei de solvabilitate determinate în conformitate cu articolul 28 în cazul în care:

(a) natura sau calitatea contractelor de reasigurare s-au modificat substanțial față de anul bugetar anterior;

(b) pe baza contractelor de reasigurare nu există transfer de risc sau acesta este nesemnificativ.

(5) În cazul în care autoritățile competente au cerut întreprinderii de asigurare să prezinte un plan de redresare financiară în conformitate cu alineatul (1), acestea nu pot emite un certificat în conformitate cu articolul 14 alineatul (1), articolul 40 alineatul (3) al doilea paragraf și articolul 42 alineatul (1) litera (a), atât timp cât consideră că drepturile asigurătorilor sunt amenințate în sensul alineatului (1).

Articolul 39

Retragerea autorizației

(1) Autorizația acordată unei întreprinderi de asigurare de autoritatea competentă a statului membru de origine al întreprinderii poate fi retrasă de autoritatea în cauză în cazul în care întreprinderea în cauză:

(a) nu utilizează autorizația în termen de 12 luni, renunță la ea în mod expres sau încetează să își mai desfășoare activitatea pentru o perioadă mai mare de șase luni, cu excepția cazului în care statul membru în cauză a prevăzut invalidarea autorizației în astfel de cazuri;

(b) nu mai îndeplinește condițiile pentru acceptare;

(c) nu a putut, în perioada alocată, să ia măsurile specificate în planul de redresare sau în planul financiar menționate la articolul 37;

(d) își încalcă grav obligațiile care îi revin pe baza reglementărilor sub rezerva cărora se află.

▼B

În cazul unei retrageri sau invalidări a autorizației, autoritatea competentă a statului membru de origine notifică autoritățile competente ale celorlalte state membre în mod corespunzător și acestea iau măsurile adecvate pentru a împiedica întreprinderea de asigurare de la începerea de noi activități pe teritoriile lor, fie pe baza dreptului de stabilire, fie pe baza libertății de a presta servicii. Autoritatea competentă a statului membru de origine, în concordanță cu autoritățile în cauză, adoptă toate măsurile necesare pentru a proteja interesele asiguraților și restricționează, în special, libera dispunere a activelor întreprinderii de asigurare în conformitate cu articolul 37 alineatul (1), alineatul (2) al doilea paragraf și alineatul (3) al doilea paragraf.

(2) Orice decizie de a retrage o autorizație trebuie susținută de motive precise și adusă la cunoștința întreprinderii de asigurare în cauză.

TITLUL IV

DISPOZIȚII PRIVIND DREPTUL DE STABILIRE ȘI LIBERTATEA DE A PRESTA SERVICII

Articolul 40

Condiții pentru înființarea unei sucursale

(1) O întreprindere de asigurare care propune înființarea unei filiale în cadrul unui alt stat membru notifică autoritățile competente din propriul stat membru de origine.

(2) Statele membre impun fiecărei întreprinderi de asigurare care propune înființarea unei sucursale în cadrul unui alt stat membru să furnizeze următoarele informații la efectuarea notificării prevăzute la alineatul (1):

(a) statul membru pe teritoriul căruia propune înființarea sucursalei;

(b) un program de operațiuni care să stabilească, *inter alia*, tipurile de activități avute în vedere și organizarea structurală a sucursalei;

(c) adresa în statul membru al sucursalei de la care pot fi obținute și la care pot fi trimise documente, subînțelegându-se că adresa în cauză este adresa la care se trimit toate informațiile pentru mandatarul general;

(d) numele mandatarului general al sucursalei, care trebuie să dețină suficiente capacități pentru a obliga întreprinderea de asigurare față de terți și de a o reprezenta în fața autorităților și curților de justiție ale statului membru al sucursalei. În ceea ce privește Lloyd's, în cazul litigiilor în statul membru al sucursalei care rezultă din angajamentele subscrise, persoanele asigurate nu trebuie tratate mai puțin favorabil decât în cazul în care litigiul ar fi fost inițiat împotriva activităților de tip convențional. Prin urmare, mandatarul general trebuie să dețină suficiente competențe pentru procedurile inițiate împotriva lui și, în capacitatea în cauză, trebuie să poată obliga subscriptorii Lloyd's în cauză.

(3) Cu excepția cazului în care autoritățile competente ale statului membru de origine au motive să se îndoiască de gradul de adecvare al structurii administrative sau de situația financiară a întreprinderii de asigurare sau de buna reputație și calificarea profesională sau experiența conducătorilor sau a mandatarului general, luând în considerare activitatea planificată, acestea, în maximum trei luni de la data recepționării tuturor informațiilor menționate la alineatul (2), comunică informațiile în cauză autorităților competente ale statului membru al sucursalei și informează întreprinderea în cauză.

Autoritățile competente ale statului membru de origine atestă, de asemenea, faptul că întreprinderea de asigurare are marja de solvabilitate minimă calculată în conformitate cu articolele 28 și 29.

▼B

În cazul în care autoritățile competente ale statului membru de origine refuză să comunice autorităților competente ale statului membru al sucursalei informațiile menționate la alineatul (2), furnizează întreprinderii de asigurare motivele refuzului în maximum trei luni de la data recepționării tuturor informațiilor în cauză. Refuzul sau lipsa de acțiune se află sub rezerva dreptului de a apela la instanța din statul membru de origine.

(4) Înainte ca sucursala întreprinderii de asigurare să își înceapă activitatea, autoritățile competente ale statului membru al sucursalei, în maximum două luni de la data recepționării informațiilor menționate la alineatul (3), informează autoritatea competentă a statului membru de origine, după caz, cu privire la condițiile pe baza cărora, în interesul general, trebuie desfășurată activitatea în cauză în statul membru al sucursalei.

(5) La recepționarea unui comunicat de la autoritățile competente ale statului membru al sucursalei sau, în cazul în care nu se recepționează nici un comunicat de la acestea, la expirarea perioadei prevăzute la alineatul (4), sucursala poate fi înființată și se poate începe activitatea.

(6) În cazul unei modificări a oricăruia dintre detaliile comunicate în conformitate cu alineatul (2) literele (b), (c) sau (d), întreprinderea de asigurare notifică în scris autoritățile competente ale statului membru de origine și ale statului membru al sucursalei cu privire la modificări, cu cel puțin o lună înainte de efectuarea modificărilor, astfel încât autoritățile competente ale statului membru de origine și autoritățile competente ale statului membru al sucursalei să își poată îndeplini rolurile care le revin în conformitate cu alineatele (3) și (4).

Articolul 41

Libertatea de a presta servicii: notificarea prealabilă a statului membru de origine

Orice întreprindere de asigurare care intenționează să desfășoare activități pentru prima dată în unul sau mai multe state membre pe baza libertății de a presta servicii informează în prealabil autoritățile competente ale statului membru de origine, indicând natura angajamentelor pe care își propune să le acopere.

Articolul 42

Libertatea de a presta servicii: notificarea din partea statului membru de origine

(1) În maximum o lună de la notificarea prevăzută la articolul 41, autoritățile competente ale statului membru de origine comunică statului membru sau statelor membre pe teritoriul cărora întreprinderea de asigurare intenționează să își desfășoare activitatea pe baza libertății de a presta servicii:

(a) un certificat care să ateste că întreprinderea de asigurare deține marja de solvabilitate minimă calculată în conformitate cu articolele 28 și 29;

(b) clasele pe care a fost autorizată să le ofere întreprinderea de asigurare;

(c) natura angajamentelor pe care întreprinderea de asigurare își propune să le acopere în statul membru în care se prestează serviciile.

În același timp notifică în acest sens întreprinderile de asigurare în cauză.

(2) În cazul în care autoritățile competente ale statului membru de origine nu comunică informațiile menționate la alineatul (1) în intervalul

▼B

stabilit, acestea furnizează întreprinderii de asigurare motivele refuzului în același interval. Refuzul se află sub rezerva dreptului de a se adresa instanțelor din statul membru de origine.

(3) Întreprinderea de asigurare poate începe activitatea la data certificată la care i se comunică informațiile prevăzute la alineatul (1) primul paragraf.

Articolul 43

Libertatea de a presta servicii: modificări în natura angajamentelor

Orice modificare pe care o întreprindere de asigurare intenționează să o aducă informațiilor menționate la articolul 41 se află sub rezerva procedurii prevăzute la articolele 41 și 42.

Articolul 44

Limba

Autoritățile competente ale statului membru al sucursalei sau ale statului membru în care se prestează serviciile pot cere ca informațiile pe care sunt autorizate, în temeiul prezentei directive, să le solicite cu privire la activitatea întreprinderii de asigurare care operează pe teritoriul statului în cauză să le fie furnizate în limba oficială sau limbile oficiale ale statului respectiv.

Articolul 45

Norme privind condițiile de asigurare și tarifele

Statul membru al sucursalei sau în care se prestează serviciile nu stabilește dispoziții care impun aprobarea prealabilă sau notificarea sistematică referitoare la condițiile de asigurare generale și speciale, tarifele, bazele tehnice utilizate în special la calcularea tarifelor și provizioanelor tehnice, formulare și alte documente tipărite pe care întreprinderea de asigurare intenționează să le utilizeze în relațiile sale cu asigurații. În scopul verificării respectării dispozițiilor de drept intern privind contractele de asigurare, poate cere unei întreprinderi de asigurare care propune să desfășoare activități de asigurare pe teritoriul său, pe baza dreptului de stabilire sau a libertății de a presta servicii, să efectueze numai notificări nesistematice cu privire la condițiile de asigurare în cauză și alte documente tipărite fără ca această cerință să constituie o condiție prealabilă pentru ca o întreprindere de asigurare să își desfășoare activitatea.

Articolul 46

Întreprinderile de asigurare care nu respectă dispozițiile legale

(1) O întreprindere de asigurare care desfășoară activități pe baza dreptului de stabilire sau a libertății de a presta servicii prezintă autorităților competente ale statului membru al sucursalei și statului membru în care prestează serviciile toate documentele cerute în sensul prezentului articol, în măsura în care întreprinderea de asigurare al cărei sediu social se află în statele membre în cauză este obligată să facă acest lucru.

(2) În cazul în care autoritățile competente ale unui stat membru stabilesc că o întreprindere de asigurare care are o sucursală sau care desfășoară activități pe baza libertății de a presta servicii pe teritoriul statului în cauză nu respectă dispozițiile legale care se aplică acesteia în acel stat, acestea impun întreprinderii de asigurare să remedieze situația neregulamentară.

▼B

(3) În cazul în care întreprinderea de asigurare nu ia măsurile necesare, autoritățile competente ale statului membru în cauză informează autoritățile competente ale statului membru de origine cu privire la aceasta. Autoritățile din statul membru de origine, cu prima ocazie, iau toate măsurile adecvate pentru a se asigura că întreprinderea de asigurare în cauză remediază situația neregulamentară. Natura acestor măsuri se comunică autorităților competente din statul membru în cauză.

(4) În cazul în care, în pofida măsurilor adoptate de statul membru de origine sau din cauză că aceste măsuri se dovedesc a fi inadecvate sau nu există în statul în cauză, întreprinderea de asigurare continuă să încalce dispozițiile legale în vigoare în statul membru în cauză, acesta din urmă, după ce informează autoritățile competente ale statului membru de origine, poate adopta măsurile adecvate pentru a preveni sau penaliza neregulile ulterioare, inclusiv, în măsura în care este strict necesar, pentru a împiedica întreprinderea în cauză să mai încheie noi contracte de asigurare pe teritoriul său. Statele membre se asigură că, pe teritoriul lor, este posibilă prezentarea documentelor legale necesare pentru astfel de măsuri privind întreprinderile de asigurare.

(5) Alineatele (2), (3) și (4) nu afectează capacitatea de a interveni în situații de urgență a statelor membre implicate pentru a lua măsurile necesare pentru a preveni sau penaliza neregulile comise pe teritoriul lor. Aceasta include posibilitatea împiedicării întreprinderii de asigurare de la a încheia noi contracte de asigurare pe teritoriul lor.

(6) Alineatele (2), (3) și (4) nu afectează competența statelor membre de a penaliza încălcările legii de pe teritoriul lor.

(7) În cazul în care o întreprindere de asigurare care a încălcat legea are o unitate sau deține o proprietate în statul membru în cauză, autoritățile competente ale acestuia din urmă, în conformitate cu legislația internă, pot aplica penalizările administrative prevăzute pentru încălcarea legii prin aplicarea acestora împotriva unității sau proprietății.

(8) Orice măsură adoptată în temeiul alineatelor (3)-(7), care implică penalizări sau restricții privind conduita întreprinderilor de asigurare, trebuie să fie atent analizată și comunicată întreprinderii de asigurare în cauză.

(9) La fiecare doi ani, ►**M2** Comisia informează Comitetul european de asigurări și pensii profesionale privind numărul și tipul ◄ de cazuri în care, în fiecare stat membru, autorizația a fost refuzată în conformitate cu articolul 40 sau 42 ori au fost adoptate măsuri în temeiul alineatului (4) din prezentul articol. Statele membre cooperează în cadrul Comisiei furnizându-i acesteia informațiile cerute pentru raportul în cauză.

Articolul 47

Publicitate

Nici o parte din prezenta directivă nu împiedică întreprinderile de asigurare cu sediul social în alte state membre să își facă publicitate pentru serviciile oferite prin intermediul tuturor mijloacelor de comunicare existente în statul membru al sucursalei sau în statul membru în care prestează serviciile, sub rezerva oricăror norme care reglementează forma și conținutul publicității adoptate în interesul general.

Articolul 48

Lichidare

În cazul în care o întreprindere de asigurare este lichidată, angajamentele care rezultă din contractele subscrise prin intermediul unei sucursale sau pe baza libertății de a presta servicii sunt îndeplinite în mod similar cu cele care rezultă din restul contractelor de asigurare ale

▼B

întreprinderii în cauză, fără deosebire de naționalitate în ceea ce privește asigurații și beneficiarii.

Articolul 49

Informații statistice privind activitățile transfrontaliere

Fiecare întreprindere de asigurare informează autoritatea competentă din statul membru de proveniență, separat în ceea ce privește tranzacțiile efectuate pe baza dreptului de stabilire și cele efectuate pe baza libertății de a presta servicii, cu privire la valoarea primelor, fără deducerea reasigurării, pentru fiecare stat membru și fiecare dintre clasele de asigurare I-IX, definite în anexa I.

Autoritatea competentă a statului membru de origine, într-un termen rezonabil și în mod cumulat, înaintează aceste informații autorităților competente din fiecare stat membru implicat care solicită acest lucru.

Articolul 50

Impozitele pe prime

(1) Fără a aduce atingere unei armonizări ulterioare, fiecare contract de asigurare se află exclusiv sub rezerva impozitelor indirecte și a taxelor parafiscale privind primele de asigurare din statul membru al angajamentului și, de asemenea, în ceea ce privește Spania, sub rezerva suprataxelor stabilite legal în beneficiul organizației spaniole „Consorcio de Compensación de Seguros” pentru îndeplinirea funcțiilor sale legate de compensarea pierderilor care rezultă din evenimentele extraordinare petrecute în statul membru în cauză.

(2) Legea care se aplică în cazul contractelor în conformitate cu articolul 32 nu afectează regimul fiscal aplicabil.

(3) Sub rezerva armonizării viitoare, statul membru aplică întreprinderilor de asigurare care acoperă angajamente situate pe teritoriul său propriile dispoziții de drept intern pentru măsuri de asigurare a colectării impozitelor indirecte și a taxelor parafiscale datorate în conformitate cu alineatul (1).

TITLUL V

NORME APLICABILE AGENȚIILOR SAU SUCURSALELOR STABILITE ÎN CADRUL COMUNITĂȚII ȘI APARȚINÂND ÎNTREPRINDERILOR ALE CĂROR SEDII SOCIALE SUNT SITUATE ÎN AFARA COMUNITĂȚII

Articolul 51

Principii și condiții de autorizare

(1) Fiecare stat membru permite accesul la activitățile menționate în articolul 2 oricărei întreprinderi cu sediul social în afara Comunității, sub rezerva unei autorizații oficiale.

(2) Un stat membru poate acorda o autorizație în cazul în care întreprinderea îndeplinește cel puțin următoarele condiții:

(a) are dreptul de a iniția activitățile de asigurare reglementate de articolul 2 în conformitate cu legislația internă;

(b) își înființează o agenție sau o sucursală pe teritoriul statului membru în cauză;

(c) se angajează să stabilească la locul administrării agenției sau sucursalei o contabilitate specifică activității pe care o desfășoară

▼B

în acel loc și să păstreze acolo toate documentele contabile privind tranzacțiile încheiate;

(d) desemnează un mandatar general, care urmează să fie autorizat de autoritățile competente;

(e) deține în statul membru în care își desfășoară o activitate active în valoare egală cu cel puțin jumătate din suma minimă prevăzută la articolul 29 alineatul (2) primul paragraf cu privire la fondul de garantare și depune un sfert din suma minimă drept garanție;

(f) se angajează să constituie o marjă de solvabilitate care să respecte articolul 55;

(g) prezintă un program de activități în conformitate cu dispozițiile alineatului (3).

(3) Programul de activități al agenției sau sucursalei menționat la alineatul (2) litera (g) conține următoarele informații sau justificări cu privire la:

(a) natura angajamentelor pe care întreprinderea își propune să le acopere;

(b) liniile directoare privind reasigurarea;

(c) situația marjei de solvabilitate și a fondului de garantare ale întreprinderii menționate la articolul 55;

(d) estimări ale costului pentru înființarea de servicii administrative și organizarea pentru asigurarea activității și a resurselor financiare destinate acoperirii costurilor în cauză;

și, în plus, include, pentru primele trei exerciții financiare:

(e) un plan care stabilește estimări detaliate privind veniturile și cheltuielile legate de activitatea directă, acceptările de reasigurare și cesiunile de reasigurare;

(f) un deviz bugetar;

(g) devize privind resursele financiare destinate acoperirii obligațiilor de subscriere și a marjei de solvabilitate.

(4) Un stat membru poate cere o notificare sistematică privind bazele tehnice utilizate la calcularea mărimii primelor și a provizioanelor tehnice, fără ca această cerință să reprezinte o condiție prealabilă de autorizare a unei întreprinderi de asigurare.

Articolul 52

Norme aplicabile sucursalelor întreprinderilor din țările terțe

(1) (a) Sub rezerva literei (b), agențiile și sucursalele menționate în prezentul titlu nu pot desfășura simultan într-un stat membru activitățile menționate în anexa la Directiva 73/239/CEE și cele reglementate de prezenta directivă.

(b) Sub rezerva literei (c), statele membre pot prevedea că agențiile și sucursalele avute în vedere în prezentul titlu, care la datele relevante menționate la articolul 18 alineatul (3) desfășurau ambele activități simultan într-un stat membru, pot continua acest lucru cu condiția ca fiecare activitate să fie gestionată separat, în conformitate cu articolul 19.

(c) Orice stat membru care, în conformitate cu articolul 18 alineatul (6), cere întreprinderilor stabilite pe teritoriul său să înceteze exercitarea simultană a activităților în care erau angajate la datele relevante menționate la articolul 18 alineatul (3) trebuie, de asemenea, să impună această cerință și în cazul agențiilor și sucursalelor menționate în

▼B

prezentul titlu, care sunt înființate pe teritoriul său și desfășoară simultan ambele activități pe teritoriul în cauză.

(d) Statele membre pot prevedea că agențiile și sucursalele menționate în prezentul titlu, ale căror sedii sociale desfășoară simultan ambele activități și care la datele menționate la articolul 18 alineatul (3) desfășurau pe teritoriul unui stat membru numai activitățile reglementate de prezenta directivă, își pot continua activitatea acolo. În cazul în care întreprinderea dorește să desfășoare activitatea menționată în Directiva 73/239/CEE pe teritoriul în cauză, aceasta poate desfășura activitatea reglementată de prezenta directivă numai prin intermediul unei sucursale.

(2) Articolele 13 și 37 se aplică *mutatis mutandis* agențiilor și sucursalelor menționate în prezentul titlu.

În scopul aplicării articolului 37, autoritatea competentă care verifică solvabilitatea generală a agențiilor sau sucursalelor este tratată în mod similar cu autoritatea competentă a statului membru al sediului social.

(3) În cazul retragerii unei autorizații de către autoritatea menționată la articolul 56 alineatul (2), autoritatea în cauză notifică autoritățile competente din celelalte state membre în care activează întreprinderea, iar acestea din urmă iau măsurile adecvate. În cazul în care motivul pentru retragerea autorizației este insuficiența marjei de solvabilitate calculate în conformitate cu articolul 56 alineatul (1) litera (a), autoritățile competente din celelalte state membre în cauză își retrag, de asemenea, autorizațiile.

Articolul 53

Transferul de portofoliu

(1) În conformitate cu condițiile prevăzute în legislația internă, fiecare stat membru autorizează agențiile și sucursalele înființate pe teritoriul său și care intră în domeniul de aplicare al prezentului titlu să transfere întregile lor portofolii de contracte sau parte a acestora unui cesionar stabilit în același stat membru, în cazul în care autoritățile competente ale statului membru în cauză sau, după caz, ale statului membru menționat la articolul 56, certifică faptul că după preluarea transferului cesionarul deține marja de solvabilitate necesară.

(2) Pe baza condițiilor stabilite în legislația internă, fiecare stat membru autorizează agențiile și sucursalele înființate pe teritoriul său și care intră în domeniul de aplicare al prezentului titlu să transfere întregile lor portofolii de contracte sau parte a acestora unei întreprinderi de asigurare cu sediul social într-un alt stat membru, în cazul în care autoritățile competente ale statului membru în cauză certifică faptul că, având în vedere transferul, cesionarul deține marja de solvabilitate necesară.

(3) În cazul în care, pe baza condițiilor stabilite în legislația internă, un stat membru autorizează agențiile și sucursalele înființate pe teritoriul său și care intră în domeniul de aplicare al prezentului titlu să transfere întregile lor portofolii de contracte sau parte a acestora unei agenții sau unei sucursale care intră în domeniul de aplicare al prezentului titlu și este înființată pe teritoriul unui alt stat membru, acesta se asigură că autoritățile competente ale statului membru al cesionarului sau, după caz, ale statului membru menționat la articolul 56 certifică faptul că, după preluarea transferului, cesionarul deține marja de solvabilitate necesară, că legislația statului membru al cesionarului permite un astfel de transfer și că statul aprobă transferul.

(4) În cazurile menționate la alineatele (1), (2) și (3), statul membru în care se află agenția sau sucursala care efectuează transferul autorizează transferul după obținerea acordului autorităților competente ale statului membru al angajamentului, în cazul în care acesta diferă de

▼B

statul membru în care se află agenția sau sucursala care efectuează transferul.

(5) Autoritățile competente ale statelor membre consultate își prezintă avizul sau acordul autorităților competente ale statului membru de origine al întreprinderii de asigurare care efectuează transferul în maximum trei luni de la recepționarea solicitării; lipsa unui răspuns de la autoritățile consultate în termenul în cauză se consideră echivalentul unui aviz favorabil sau al unui acord tacit.

(6) Un transfer autorizat în conformitate cu prezentul articol se publică în conformitate cu dispozițiile de drept intern din statul membru al angajamentului. Transferurile în cauză sunt automat valabile și în relația cu asigurații, persoanele asigurate și oricare alte persoane care au drepturi sau obligații rezultând din contractele transferate.

Această dispoziție nu afectează dreptul statelor membre de a acorda titularilor polițelor de asigurare posibilitatea de anulare a contractelor într-un termen fix după un astfel de transfer.

Articolul 54

Provizioane tehnice

Statele membre impun întreprinderilor să constituie provizioane, menționate la articolul 20, adecvate pentru a acoperi obligațiile întreprinderii asumate pe teritoriul lor. Statele membre se asigură că agențiile sau sucursalele acoperă provizioanele în cauză prin active care sunt echivalente cu provizioanele în cauză și active congruente în conformitate cu anexa II.

Legislația statelor membre se aplică pentru calcularea provizioanelor în cauză, determinarea categoriilor de investiții și evaluarea activelor și, după caz, determinarea măsurii în care aceste active pot fi utilizate în scopul acoperirii provizioanelor în cauză.

Statul membru în cauză cere ca activele care acoperă provizioanele să fie localizate pe teritoriul său. Se aplică, cu toate acestea, articolul 20 alineatul (4).

Articolul 55

Marja de solvabilitate și fondul de garantare

(1) Fiecare stat membru cere agențiilor sau sucursalelor înființate pe teritoriul său o marjă de solvabilitate care constă în elementele enumerate la articolul 27. Marja de solvabilitate minimă se calculează în conformitate cu articolul 28. Cu toate acestea, în scopul calculării marjei în cauză, se iau în considerare numai operațiunile efectuate de agenția sau sucursala în cauză.

(2) O treime din marja de solvabilitate minimă constituie fondul de garantare.

Cu toate acestea, valoarea acestui fond nu poate fi mai mică decât jumătate din minimul cerut la articolul 29 alineatul (2) primul paragraf. Garanția inițială depozitată în conformitate cu articolul 51 alineatul (2) litera (e) se calculează în raport cu acest fond de garantare.

Fondul de garantare și minimul unui astfel de fond se constituie în conformitate cu articolul 29.

(3) Activele care reprezintă contrapartida marjei de solvabilitate minime trebuie păstrate în statul membru în care se desfășoară activitățile până la valoarea fondului de garantare, iar surplusul în cadrul Comunității.

▼B

Articolul 56

Avantaje pentru întreprinderile autorizate în mai multe state membre

(1) Orice întreprindere care a solicitat sau a obținut o autorizație de la mai multe state membre poate solicita următoarele avantaje care pot fi acordate numai cumulativ:

(a) marja de solvabilitate menționată la articolul 55 se calculează în raport cu întreaga activitate pe care o desfășoară în cadrul Comunității; în acest caz, se iau în considerare numai operațiunile efectuate de toate agențiile sau sucursalele înființate în cadrul Comunității în scopul acestui calcul;

(b) garanția cerută în conformitate cu articolul 51 alineatul (2) litera (e) se depune numai în unul dintre statele membre în cauză;

(c) activele care reprezintă fondul de garantare sunt localizate în oricare dintre statele membre în care își desfășoară activitățile.

(2) Cererea de a beneficia de avantajele prevăzute la alineatul (1) se adresează autorităților competente ale statelor membre în cauză. Cererea trebuie să declare autoritatea statului membru care în viitor urmează să verifice solvabilitatea întregii activități a agențiilor sau a sucursalelor înființate în cadrul Comunității. Întreprinderea trebuie să își motiveze alegerea cu privire la autoritatea competentă. Garanția se depune în statul membru în cauză.

(3) Avantajele prevăzute la alineatul (1) pot fi acordate numai dacă autoritățile competente ale statelor membre în care a fost formulată cererea le aprobă. Acestea produc efecte de la data la care autoritatea competentă selectată informează restul autorităților competente cu privire la faptul că va verifica solvabilitatea întregii activități a agențiilor sau a sucursalelor în cadrul Comunității.

Autoritatea competentă selectată obține de la celelalte state membre informațiile necesare pentru supravegherea solvabilității generale a agențiilor și a sucursalelor înființate pe teritoriul acestora.

(4) La cererea unuia sau a mai multor state membre, avantajele acordate în conformitate cu prezentul articol sunt retrase simultan de toate statele membre în cauză.

Articolul 57

Acorduri cu țări terțe

Prin intermediul acordurilor încheiate în conformitate cu tratatul cu una sau mai multe țări terțe, Comunitatea poate aproba aplicarea de dispoziții diferite de cele prevăzute în prezentul titlu, în scopul garantării că, pe baza condițiilor de reciprocitate, în statele membre există o protecție adecvată pentru asigurați.

▼B

TITLUL VI

NORME APLICABILE FILIALELOR ÎNTREPRINDERILOR-MAMĂ REGLEMENTATE DE LEGISLAȚIA UNEI ȚĂRI TERȚE ȘI ACHIZIȚIONĂRILOR DE PARTICIPAȚII DE CĂTRE ASTFEL DE ÎNTREPRINDERI-MAMĂ

▼M2

Articolul 58

Informații care trebuie comunicate Comisiei de către statele membre

Autoritățile competente ale statelor membre informează Comisia și autoritățile competente din celelalte state membre cu privire la:

(a) orice autorizație a unei filiale directe sau indirecte a uneia sau mai multor întreprinderi-mamă reglementate de legislația unei țări terțe;

(b) orice participare a unei astfel de întreprinderi într-o întreprindere de asigurare din Comunitate, astfel încât aceasta din urmă ar deveni filiala sa.

Atunci când autorizația prevăzută la litera (a) se acordă unei filiale directe sau indirecte a uneia sau mai multor întreprinderi-mamă reglementate de legislația unei țări terțe, structura grupului este precizată în notificarea pe care autoritățile competente o adresează Comisiei și celorlalte autorități competente.

▼B

Articolul 59

Tratamentul aplicat de țările terțe întreprinderilor de asigurare comunitare

(1) Statele membre informează Comisia cu privire la orice dificultăți generale întâmpinate de întreprinderile lor de asigurare la înființare sau în desfășurarea activităților lor într-o țară terță.

(2) Periodic, Comisia elaborează un raport care examinează tratamentul aplicat întreprinderilor de asigurare comunitare în țările terțe, pe baza celor menționate la alineatele (3) și (4), în ceea ce privește înființarea și desfășurarea de activități de asigurare, precum și achiziționarea de participații în întreprinderile de asigurare din țări terțe. Comisia prezintă Consiliului rapoartele în cauză, împreună cu toate propunerile adecvate.

(3) În cazul în care se aduce la cunoștința Comisiei, fie pe baza rapoartelor menționate la alineatul (2), fie pe baza altor informații, că o țară terță nu acordă întreprinderilor de asigurare comunitare acces efectiv la piață comparabil cu cel acordat de Comisie întreprinderilor de asigurare din țara terță în cauză, Comisia poate prezenta Consiliului propuneri pentru un mandat adecvat de negociere cu scopul de a obține oportunități competitive comparabile pentru întreprinderile de asigurare comunitare. Consiliul decide cu majoritate calificată.

(4) În cazul în care se aduce la cunoștința Comisiei, fie pe baza rapoartelor menționate la alineatul (2), fie pe baza altor informații, că întreprinderilor de asigurare comunitare dintr-o țară terță nu li se acordă un tratament național care să ofere aceleași oportunități competitive care sunt oferite întreprinderilor de asigurare locale și că nu se îndeplinesc condițiile accesului efectiv pe piață, Comisia poate inițiа negocieri pentru a remedia situația.

În situațiile menționate în primul paragraf se poate decide, de asemenea, în orice moment și în plus față de inițierea de negocieri, în conformitate cu procedura stabilită la articolul 65 alineatul (2), că autoritățile competente ale statelor membre trebuie să își limiteze sau să își suspende deciziile:

▼B

— cu privire la cererile de autorizare aflate în așteptare în momentul deciziei sau la viitoare cereri de autorizare;

— cu privire la achiziționarea de participații de către întreprinderile-mamă directe sau indirecte reglementate de legislația țărilor terțe în cauză.

Durata măsurilor menționate este de maximum trei luni.

Înainte de încheierea perioadei de trei luni în cauză și având în vedere rezultatele negocierilor, pe baza unei propuneri a Comisiei, Consiliul poate decide cu majoritate calificată dacă măsurile mai continuă să se aplice.

Astfel de limitări sau suspendări nu se pot aplica la înființarea filialelor de către întreprinderile de asigurare sau filialele acestora autorizate corespunzător în Comunitate sau la achiziționarea de participații în întreprinderi de asigurare comunitare de către astfel de întreprinderi sau filiale.

(5) În cazul în care i se aduce la cunoștință Comisiei că s-a înregistrat una dintre situațiile descrise la alineatele (3) și (4), statele membre informează Comisia la cererea acesteia:

(a) cu privire la orice cerere de autorizare din partea unei filiale directe sau indirecte care are una sau mai multe întreprinderi-mamă reglementate de legislația țării terțe în cauză;

(b) cu privire la orice planuri ca o astfel de întreprindere să achiziționeze o participație într-o întreprindere de asigurare comunitară, astfel încât aceasta din urmă să devină filiala celei dintâi.

Această obligație de a furniza informații încetează în cazul în care se încheie un acord cu țara terță menționată la alineatul (3) sau (4) ori în care măsurile menționate la alineatul (4) al doilea și al treilea paragraf nu se mai aplică.

(6) Măsurile adoptate în temeiul prezentului articol respectă obligațiile Comunității care rezultă din toate acordurile internaționale, bilaterale sau multilaterale, care reglementează inițierea și exercitarea activității întreprinderilor de asigurare.

TITLUL VII

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI ALTE DISPOZIȚII

Articolul 60

Derogări și eliminarea măsurilor restrictive

(1) Întreprinderile înființate în Regatul Unit prin Cartă regală sau prin *Royal charter* sau prin *private Act* sau *special Public Act* își pot continua activitatea în forma legală în care au fost constituite la 15 martie 1979 pentru o perioadă nelimitată.

Regatul Unit elaborează o listă a întreprinderilor în cauză pe care o comunică celorlalte state membre și Comisiei.

(2) Societățile înregistrate în Regatul Unit în conformitate cu *Friendly Societies Acts* pot continua activitățile de asigurare de viață și operațiunile de economii pe care, în conformitate cu obiectele lor de activitate, le desfășurau la 15 martie 1979.

Articolul 61

Dovada bunei reputații

(1) În cazul în care un stat membru solicită propriilor resortisanți dovada bunei reputații și a faptului că nu au înregistrat un faliment

▼B

anterior sau oricare dintre acestea, acel stat acceptă ca dovadă suficientă, în ceea ce privește cetățenii altor state membre, prezentarea unui extras din „cazierul judiciar” sau, dacă acest lucru nu este posibil, a unui document echivalent emis de către o autoritate judiciară sau administrativă competentă din statul membru de origine sau de proveniență, prin care atestă îndeplinirea acestor condiții.

(2) În cazul în care statul membru de origine sau de proveniență nu emite documentul menționat la alineatul (1), această dovadă poate fi înlocuită printr-o declarație sub prestare de jurământ – sau, în statele în care nu există o astfel de declarație sub prestare de jurământ, printr-o declarație solemnă – dată în fața unei autorități judiciare sau administrative competente sau, după caz, în fața unui notar, în statul membru de origine sau de proveniență; această autoritate sau notarul emite un certificat care să ateste autenticitatea declarației prestate sub jurământ sau a declarației solemne. Declarația privind inexistența unui faliment anterior poate fi, de asemenea, dată în fața unui organism profesional sau comercial competent din statul în cauză.

(3) Termenul de prezentare a documentelor prevăzute la alineatele (1) și (2) nu trebuie să depășească trei luni de la data emiterii acestora.

(4) Statele membre desemnează autoritățile și organismele competente să emită aceste documente în termenul stabilit la alineatele (1) și (2) și informează de îndată celelalte state membre și Comisia cu privire la aceasta.

Fiecare stat membru informează, de asemenea, celelalte state membre și Comisia cu privire la autoritățile sau organismele cărora urmează să li se prezinte documentele menționate în prezentul articol pentru susținerea unei cereri de a desfășura pe teritoriul statului membru în cauză activitățile menționate la articolul 2.

TITLUL VIII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 62

Cooperarea între statele membre și Comisie

Comisia și autoritățile competente din statele membre colaborează strâns pentru a facilita supravegherea tipurilor de asigurare și a operațiunilor menționate de prezenta directivă în cadrul Comunității.

Fiecare stat membru informează Comisia cu privire la orice dificultăți majore care rezultă din aplicarea prezentei directive, *inter alia*, orice dificultăți care apar în cazul în care unui stat membru i se aduce la cunoștință un transfer anormal cu privire la activitățile menționate de prezenta directivă în detrimentul întreprinderilor înființate pe teritoriul său și în beneficiul agențiilor și sucursalelor localizate în afara granițelor sale.

Comisia și autoritățile competente din statele membre în cauză examinează aceste dificultăți cât mai repede posibil pentru a găsi soluția adecvată.

Ori de câte ori este necesar, Comisia prezintă Consiliului propuneri corespunzătoare.

Articolul 63

Rapoarte privind evoluția pieței pe baza libertății de a presta servicii

Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului rapoarte regulate, primul la 20 noiembrie 1995, privind evoluția pieței în

▼B

asigurări și operații tranzacționate pe baza condițiilor libertății de a presta servicii.

Articolul 64

Adaptare tehnică

Următoarele adaptări tehnice care urmează a fi aduse prezentei directive sunt adoptate în conformitate cu procedura stabilită la articolul 65 alineatul (2):

— extinderea formularelor juridice prevăzute la articolul 6 alineatul (1) litera (a);

— modificările aduse listei stabilite în anexa I sau adaptarea terminologiei utilizate în lista în cauză pentru a lua în considerare evoluția piețelor asigurărilor;

— clarificarea elementelor care constituie marja de solvabilitate enumerate la articolul 27 pentru a lua în considerare crearea de noi instrumente financiare;

— modificarea fondului de garantare minim prevăzut la articolul 29 alineatul (2) pentru a lua în considerare evoluțiile economice și financiare;

— modificări, pentru a lua în considerare crearea de noi instrumente financiare, aduse listei de active acceptate ca acoperire pentru provizioanele tehnice stabilite la articolul 23 și normelor privind repartizarea investițiilor stabilite la articolul 24;

— schimbări privind flexibilitatea normelor de congruență stabilite în anexa II, pentru a lua în considerare crearea de noi instrumente pentru riscul de schimb valutar sau progresul înregistrat în uniunea economică și monetară;

— clarificarea definițiilor pentru a asigura aplicarea uniformă a prezentei directive pe întreg teritoriul Comunității;

— adaptările tehnice necesare aduse normelor pentru stabilirea valorilor maxime care se aplică ratelor dobânzii, în conformitate cu articolul 20, în special pentru a lua în considerare progresul înregistrat în uniunea economică și monetară.

Articolul 65

Procedura comitetului

▼M2

(1) Comisia este sprijinită de Comitetul european de asigurări și pensii profesionale, instituit de Decizia 2004/9/CE a Comisiei ([1]).

▼B

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8.

Pentru termenul stabilit la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE se stabilește o durată de trei luni.

(3) Comitetul își stabilește regulamentul de procedură.

([1]) JO L 3, 7.1.2004, p. 34.

▼B

Articolul 66

Drepturile dobândite de sucursalele și întreprinderile de asigurare existente

(1) Se consideră că sucursalele care și-au început activitatea în conformitate cu dispozițiile în vigoare în statul membru al sucursalei înainte de 1 iulie 1994, au fost supuse procedurii stabilite la articolul 40 alineatele (1)-(5).

Acestea sunt reglementate, de la acea dată, de articolele 13, 20, 37, 39 și 46.

(2) Articolele 41 și 42 nu afectează drepturile dobândite de întreprinderile de asigurare care își desfășurau activitatea pe baza libertății de a furniza servicii înainte de 1 iulie 1994.

Articolul 67

Calea de atac în fața instanței

Statele membre se asigură că deciziile luate cu privire la o întreprindere de asigurare pe baza actelor cu putere de lege și a actelor administrative adoptate în conformitate cu prezenta directivă fac obiectul unei căi de atac în fața unei instanțe judecătorești.

Articolul 68

Revizuirea valorilor exprimate în euro

(1) Comisia prezintă Consiliului până la 15 mai 1985 un raport privind efectele cerințelor financiare impuse de prezenta directivă asupra situației de pe piețele asigurărilor din statele membre.

(2) Consiliul, la propunerea Comisiei, procedează la examinarea, o dată la doi ani, și, după caz, la revizuirea valorilor exprimate în EUR în prezenta directivă, având în vedere modul în care a evoluat situația economică și monetară a Comunității.

Articolul 69

Punerea în aplicare a noilor dispoziții

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolului 1 alineatul (1) litera (m), articolului 18 alineatul (3), articolului 51 alineatul (2) litera (g), alineatul (3) și alineatul (4), articolului 60 alineatul (2) și articolului 66 alineatul (1) până la 19 iunie 2004 cel târziu. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

(2) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolului 16 alineatul (3) până la 17 noiembrie 2002 cel târziu. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta. Până la această dată, statele membre aplică dispoziția din anexa IV punctul 1.

(3) Statele membre adoptă până la 20 septembrie 2003 cel târziu actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolului 3 alineatul (6), articolelor 27, 28, 29, 30 și 38. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre prevăd că dispozițiile menționate la primul paragraf se aplică în primul rând supravegherii de rapoarte pentru exercițiile financiare începând cu 1 ianuarie 2004 sau în timpul acelui an calendaristic. Până la această dată, statele membre pun în aplicare dispozițiile din anexa IV punctele 2 și 3.

▼B

(4) Atunci când statele membre adoptă măsurile menționate la alineatele (1), (2) și (3), acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere în momentul publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(5) Până la 1 ianuarie 2007 cel târziu, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a articolului 3 alineatul (6), a articolelor 27, 28, 29, 30 și 38 și, după caz, privind nevoia de armonizare ulterioară. Raportul indică modul în care statele membre au utilizat posibilitățile oferite pe baza articolelor în cauză și, în special, dacă acele competențe discreționare care au fost acordate autorităților naționale de control au dus la diferențe majore de control pe piața unică.

Articolul 70

Informațiile transmise Comisiei

Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 71

Perioada de tranziție pentru articolul 3 alineatul (6), articolele 27, 28, 29, 30 și 38

(1) Statele membre pot acorda întreprinderilor de asigurare care la 20 martie 2002 ofereau servicii de asigurare pe teritoriul lor în una sau mai multe dintre clasele menționate în anexa I un termen de cinci ani, începând de la acea dată, pentru a respecta cerințele stabilite la articolul 3 alineatul (6), articolele 27, 28, 29, 30 și 38.

(2) Statele membre pot acorda oricărora dintre întreprinderile menționate la alineatul (1), care la expirarea termenului de cinci ani nu au constituit în totalitate marja de solvabilitate necesară, o extindere a termenului de maximum doi ani, cu condiția ca întreprinderile în cauză, în conformitate cu articolul 37, să solicite autorităților competente aprobarea măsurilor pe care propun să le adopte în acest scop.

Articolul 72

Directive abrogate și corespondența lor cu prezenta directivă

(1) Directivele enumerate în anexa V partea A se abrogă fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre privind termenele pentru transpunerea și punerea în aplicare a directivelor enumerate în anexa V partea B.

(2) Trimiterile la directivele abrogate se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa VI.

Articolul 73

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

▼B

Articolul 74

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

▼B

ANEXA I

Clase de asigurări

I. Asigurările menționate la articolul 2 alineatul (1) literele (a), (b) și (c), cu excepția celor menționate la punctele II și III

II. Asigurare de căsătorie, asigurare de naștere

III. Asigurările menționate la articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b), care sunt legate de fondurile de investiții

IV. Asigurarea „permanent health insurance” menționată la articolul 2 alineatul (1) litera (d)

V. Tontinele menționate la articolul 2 alineatul (2) litera (a)

VI. Operații de capitalizare menționate la articolul 2 alineatul (2) litera (b)

VII. Gestionarea fondurilor colective de pensii menționate la articolul 2 alineatul (2) literele (c) și (d)

VIII. Operațiunile menționate la articolul 2 alineatul (2) litera (e)

IX. Operațiunile menționate la articolul 2 alineatul (3)

▼B

ANEXA II

Norme de congruență

Moneda în care se plătesc angajamentele asigurătorului se determină în conformitate cu următoarele norme.

1. În cazul în care garanția oferită de un contract este exprimată într-o anumită monedă, angajamentele asigurătorului se consideră a fi plătibile în acea monedă.

2. Statele membre pot autoriza întreprinderile de asigurare să nu își acopere provizioanele tehnice, inclusiv provizioanele matematice, cu active congruente, în cazul în care punerea în aplicare a procedurilor menționate anterior ar obliga întreprinderea ca, pentru a respecta principiul de congruență, să dețină active într-o monedă de cel mult 7 % din activele existente în alte monede.

3. Statele membre pot alege să nu ceară întreprinderilor de asigurare să pună în aplicare principiul de congruență când angajamentele se plătesc într-o altă monedă decât moneda unuia dintre statele membre, în cazul în care investițiile în moneda în cauză sunt reglementate, în cazul în care moneda se află sub rezerva restricțiilor de transfer sau în cazul în care, din motive similare, nu este adecvată pentru acoperirea provizioanelor tehnice.

4. Întreprinderile de asigurare sunt autorizate să nu dețină active congruente pentru a acoperi o valoare de maximum 20 % din angajamentele lor într-o anumită monedă.

   Cu toate acestea, activele totale în toate monedele combinate trebuie să fie cel puțin egale cu totalul angajamentelor în toate monedele combinate.

5. Fiecare stat membru poate prevedea că, ori de câte ori un angajament trebuie să fie acoperit, pe baza procedurilor anterioare, de active exprimate în moneda unui stat membru, prezenta modalitate se consideră, de asemenea, a fi respectată în cazul în care activele sunt exprimate în euro.

▼B

ANEXA III

Informații pentru asigurați

Următoarele informații, care trebuie comunicate asiguraților înainte de încheierea contractului (A) sau pe durata contractului (B), trebuie formulate în mod clar și exact, în scris, într-o limbă oficială a statului membru al angajamentului.

Cu toate acestea, aceste informații pot fi redactate într-o altă limbă în cazul în care asiguratul solicită și în care legislația statului membru permite acest lucru sau în cazul în care asiguratul este liber să aleagă dreptul aplicabil.

A. *Înainte de încheierea contractului*

Informații privind întreprinderea de asigurare	Informații privind angajamentul
(a) 1. Numele întreprinderii și forma sa juridică	(a) 4. Definiția fiecărei garanții și a fiecărei opțiuni
(a) 2. Numele statului membru în care se află sediul social și, după caz, agenția sau sucursala care încheie contractul	(a) 5. Durata contractului
	(a) 6. Metode de reziliere a contractului
	(a) 7. Metode de plată a primelor și durata plăților
(a) 3. Adresa sediului social și, după caz, a agenției sau a sucursalei care încheie contractul	(a) 8. Metode de calculare și atribuire a participațiilor
	(a) 9. Indicarea valorilor de răscumpărare și a celor vărsate și măsura în care sunt garantate
	(a) 10. Informații privind primele pentru fiecare garanții, atât pentru cele principale, cât și pentru cele suplimentare, după caz
	(a) 11. Pentru polițele pe bază de unități, definiția unităților pe care sunt bazate beneficiile
	(a) 12. Indicarea naturii activelor care acoperă contracte cu capital variabil
	(a) 13. Modalități de exercitare a dreptului de reziliere
	(a) 14. Informații generale privind regimul fiscal care se aplică tipului de poliță
	(a) 15. Aranjamentele pentru examinarea contestațiilor cu privire la contracte formulate de titularii polițelor de asigurare, asigurați sau beneficiarii contractelor, inclusiv, după caz, existența unui serviciu de contestații, fără a aduce atingere dreptului de a iniția procedurile judiciare
	(a) 16. Dreptul care se aplică contractului în cazul în care părțile nu au dreptul de a alege sau, în care părțile au dreptul de a alege legea aplicabilă, dreptul pe care îl propune asigurătorul

B. *Pe durata contractului*

În afara condițiilor generale și speciale care trebuie comunicate titularului, acesta trebuie să primească următoarele informații în cursul întregii durate a contractului.

Informații privind întreprinderea de asigurare	Informații privind angajamentul
(b) 1. Orice modificare a numelui întreprinderii, a formei sale juridice, a adresei sediului social și, după caz, a agenției sau a sucursalei care a încheiat contractul	(b) 2. Toate informațiile enumerate la punctele (a)4-(a)12 din titlul A, în cazul unei schimbări a condițiilor de asigurare sau a unei modificări a legislației aplicabile contractului
	(b) 3. În fiecare an, informații privind situația participării la beneficii

▼B

ANEXA IV

1. **Secretul profesional**

Până la 17 noiembrie 2002, statele membre pot încheia acorduri de colaborare, prevăzând schimburi de informații cu autoritățile competente ale țărilor terțe numai dacă informațiile divulgate se află sub rezerva garantărilor secretului profesional cel puțin echivalente cu cele menționate la articolul 16 din prezenta directivă.

2. **Activități, întreprinderi și organisme excluse din prezenta directivă**

Până la 1 ianuarie 2004, prezenta directivă nu privește asociațiile mutuale, în cazul în care:

— statutul conține dispoziții pentru colectarea de contribuții suplimentare sau reducerea beneficiilor acestora sau pentru solicitarea de asistență din partea altor persoane care s-au angajat să ofere această asistență;

— valoarea anuală a cotizațiilor pentru activitățile reglementate de prezenta directivă este de maximum 500 000 EUR pentru trei ani consecutivi. În cazul în care această valoare este depășită timp de trei ani consecutivi, prezenta directivă se aplică și produce efecte începând cu al patrulea an.

3. **Până la 1 ianuarie 2004, statele membre aplică următoarele dispoziții:**

A. Marja de solvabilitate

Fiecare stat membru cere tuturor întreprinderilor de asigurare al căror sediu social se află pe teritoriul său o marjă de solvabilitate adecvată cu privire la întreaga sa activitate.

Marja de solvabilitate constă în:

1. Patrimoniul întreprinderii de asigurare libere de orice obligații previzibile, cu excepția elementelor necorporale. În special, sunt incluse următoarele:

— capitalul social vărsat sau, în cazul unei asociații mutuale, fondul inițial efectiv vărsat, plus oricare dintre conturile membrilor care îndeplinesc următoarele criterii:

(a) statutul trebuie să stipuleze că plățile către membri pot fi făcute din conturile în cauză numai în măsura în care acest lucru nu duce la scăderea marjei de solvabilitate sub nivelul cerut sau, după dizolvarea întreprinderii, în cazul în care restul datoriilor întreprinderii au fost achitate;

(b) statutul trebuie să stipuleze, cu privire la toate aceste plăți din alte motive decât rezilierea individuală a calității de membru, necesitatea de a notifica autoritățile competente cu cel puțin o lună înainte și că acestea pot interzice plata în perioada în cauză;

(c) dispozițiile relevante ale statutului pot fi modificate numai după ce autoritățile competente au declarat că nu au nici o obiecție împotriva modificării, fără a aduce atingere criteriilor stabilite la literele (a) și (b);

— jumătate din capitalul social sau fondul inițial nevărsat, o dată ce partea vărsată reprezintă 25 % din capitalul social sau fondul în cauză;

— rezervele (rezerve legale sau rezerve libere) care nu corespund angajamentelor;

— orice profit reportat;

— capital din acțiuni preferențiale cumulative și capital din împrumuturi subordonate pot fi incluse, dar până la 50 % din marjă, din care maximum 25 % constă în împrumuturi subordonate cu scadență fixă sau capital din acțiuni preferențiale cumulative cu termen fix, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții minime:

(a) în cazul falimentului sau lichidării întreprinderii de asigurare, trebuie să existe acorduri legale pe baza cărora capitalul din împrumuturi subordonate sau capitalul din acțiuni preferențiale urmează ca prioritate după revendicările tuturor celorlalți

▼B

creditori și nu se rambursează decât după ce au fost plătite toate datoriile scadente la momentul respectiv.

Capitalul din împrumuturi subordonate trebuie să mai îndeplinească și următoarele condiții:

(b) numai fondurile vărsate integral pot fi luate în considerare;

(c) pentru credite cu scadență fixă, scadența originală trebuie să fie de minimum cinci ani. Cu maximum un an înainte de data rambursării, întreprinderea de asigurare trebuie să prezinte autorităților competente pentru aprobare un plan care arată modul în care marja de solvabilitate disponibilă va fi menținută sau adusă la nivelul cerut la scadență, cu excepția cazului în care măsura în care împrumutul se poate clasifica drept componentă a marjei de solvabilitate disponibile se reduce gradual pe durata cel puțin a ultimilor cinci ani înainte de data rambursării. Autoritățile competente pot autoriza rambursarea anticipată a împrumuturilor în cauză înainte de termen cu condiția ca întreprinderea de asigurare emitentă să solicite acest lucru și ca marja de solvabilitate disponibilă a acesteia să nu coboare sub nivelul cerut;

(d) împrumuturile care nu au scadența fixă trebuie să fie rambursabile numai pe baza unei notificări de cinci ani, cu excepția cazului în care creditele nu mai sunt considerate parte componentă a marjei de solvabilitate disponibile sau în care se cere în mod specific acordul prealabil al autorităților competente pentru rambursarea înainte de termen. În acest ultim caz, întreprinderea de asigurare trebuie să informeze autoritățile competente cu minimum șase luni înainte de data rambursării propuse, specificând marja de solvabilitate disponibilă și cerută atât înainte, cât și după rambursarea în cauză. Autoritățile competente autorizează rambursarea numai dacă marja de solvabilitate a întreprinderii de asigurare nu va coborî sub nivelul cerut;

(e) contractul de împrumut nu trebuie să includă nici o clauză care să prevadă că în împrejurări specificate, altele decât lichidarea întreprinderii de asigurare, datoria va trebui rambursată înainte de datele de rambursare convenite;

(f) contractul de împrumut poate fi modificat numai după ce autoritățile competente declară că nu au nici o obiecție față de modificarea în cauză;

— titlurile de valoare fără o dată de scadență specificată și alte instrumente care îndeplinesc următoarele condiții, inclusiv acțiunile preferențiale cumulative, altele decât cele menționate la a cincea liniuță, până la 50 % din marja pentru toate titlurile de valoare în cauză și capitalul din împrumuturi subordonate menționate la a cincea liniuță:

(a) nu pot fi rambursate la inițiativa titularului sau fără acordul prealabil al autorității competente;

(b) contractul de emisiune trebuie să permită întreprinderii de asigurare să amâne plata dobânzilor la credit;

(c) creanțele împrumutătorului privind întreprinderea de asigurare trebuie clasificate întotdeauna după cele ale tuturor creditorilor nesubordonați;

(d) documentele care reglementează emisiunea de titluri de valoare trebuie să prevadă capacitatea de absorbție de pierderi pentru credit și dobânzile neplătite, permițând, în același timp, întreprinderii de asigurare să își continue activitatea;

(e) numai sumele vărsate integral pot fi luate în considerare.

2. În măsura în care dreptul intern permite, rezervele de profit care apar în bilanț, în cazul în care pot fi folosite pentru a acoperi orice pierderi care pot apărea și în care nu au fost puse la dispoziție pentru distribuirea către asigurați.

3. La solicitarea întreprinderii de asigurare adresată, cu documente justificative, autorității competente a statului membru pe teritoriul căruia se află sediul său social și cu acordul autorității în cauză:

▼B

(a) o valoare egală cu 50 % din profiturile viitoare ale întreprinderii; valoarea profiturilor viitoare se obține înmulțind profitul anual estimat cu un factor care reprezintă perioada medie rămasă din derularea contractelor; factorul utilizat poate fi de maximum 10; profitul anual estimat este media aritmetică a profiturilor obținute în ultimele cinci exerciții financiare din activitățile enumerate în articolul 2 din prezenta directivă.

Bazele pentru calcularea factorului cu care trebuie înmulțit profitul anual estimat și elementele care includ profiturile realizate se definesc de comun acord de către autoritățile competente ale statelor membre în colaborare cu Comisia. În așteptarea acestui acord, elementele în cauză se determină în conformitate cu legislația statului membru de origine.

Când autoritățile competente au definit conceptul de profituri realizate, Comisia prezintă propuneri pentru armonizarea acestui concept printr-o directivă privind armonizarea rapoartelor anuale ale întreprinderilor de asigurare și prevăzând coordonarea stabilită la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 78/660/CEE;

(b) în cazul în care nu se practică ajustarea actuarială sau în care, dacă se practică, este mai mică decât sarcina pentru costuri de achiziție inclusă în primă, diferența dintre un provizion matematic neajustat actuarial sau parțial ajustat actuarial și un provizion matematic ajustat actuarial la o rată egală cu sarcina pentru costuri de achiziție inclusă în primă; această cifră nu poate depăși, cu toate acestea, 3,5 % din suma diferențelor dintre sumele capitale relevante ale activităților de asigurare de viață și provizioanele matematice pentru toate contractele pentru care este posibilă ajustarea actuarială; diferența se reduce cu valoarea tuturor costurilor de achiziție neamortizate înregistrate ca active;

(c) când există o aprobare dată de autoritățile competente ale statelor membre în cauză în care întreprinderea de asigurare își desfășoară activitățile, orice rezerve fundamentale care rezultă din subestimarea activelor și supraestimarea altor pasive decât provizioanele matematice, în măsura în care aceste rezerve fundamentale nu au o natură excepțională.

B. Marja de solvabilitate minimă

Sub rezerva secțiunii C, marja de solvabilitate minimă se determină conform indicațiilor următoare, în funcție de clasele de asigurări subscrise.

(a) Pentru tipurile de asigurare menționate la articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b) din prezenta directivă, altele decât asigurările pe bază de fonduri de investiții, și pentru operațiunile menționate la articolul 2 alineatul (3) din prezenta directivă, trebuie să fie egală cu suma următoarelor două rezultate:

— primul rezultat:

o fracție de 4 % din provizioanele matematice privind activitatea directă și valoarea acceptărilor din reasigurare fără deducerea cedărilor în reasigurare se înmulțește cu raportul, pentru ultimul exercițiu financiar, dintre provizioanele matematice totale din care se scad cedările în reasigurare și provizioanele matematice totale brute. Raportul nu poate fi în nici un caz mai mic de 85 %;

— al doilea rezultat:

pentru contractele la care capitalul expus riscului nu este o valoare negativă, o fracție de 0,3 % din capitalul subscris de întreprinderea de asigurare se înmulțește cu raportul, pentru ultimul exercițiu financiar, dintre capitalul total expus riscului reținut ca obligația întreprinderii după cedările în reasigurare și retrocedările la capitalul total expus riscului din care se scade reasigurarea; raportul nu poate fi în nici un caz mai mic de 50 %.

Pentru asigurarea temporară pentru deces cu un termen maximum de trei ani, fracția este de 0,1 %; pentru o astfel de asigurare cu un termen mai mare de trei ani și maximum de cinci ani, fracția în cauză este de 0,15 %.

(b) Pentru asigurarea suplimentară menționată la articolul 2 alineatul (1) litera (c) din prezenta directivă, este egală cu rezultatul următoarelor calcule:

▼B

— primele sau contribuțiile (inclusiv taxele suplimentare la prime sau contribuții) datorate cu privire la activitatea directă în ultimul exercițiu financiar cu privire la toate exercițiile financiare se cumulează;

— acestui cumul i se adaugă valoarea primelor acceptate pentru toate reasigurările în ultimul exercițiu financiar;

— apoi, din această sumă se deduce valoarea totală a primelor sau a contribuțiilor anulate în ultimul exercițiu financiar, precum și valoarea totală a impozitelor și taxelor care aparțin de primele sau contribuțiile incluse în cumul.

Suma astfel obținută se împarte în două părți, prima de maximum 10 milioane EUR, iar a doua incluzând restul; se calculează 18 % și, respectiv, 16 % din aceste părți și se adună.

Rezultatul se obține prin înmulțirea sumei astfel calculate cu raportul care există cu privire la ultimul exercițiu financiar între valoarea revendicărilor care urmează a fi acoperite de întreprinderea de asigurare după deducerea transferurilor pentru reasigurare și valoarea brută a revendicărilor; acest raport nu poate fi în nici un caz mai mic de 50 %.

În cazul asociației de subscriptori cunoscută sub numele de Lloyd's, calcularea marjei de solvabilitate se face pe baza primelor nete, care se înmulțesc cu procentul forfetar stabilit anual de autoritatea competentă a statului membru al sediului social. Acest procent forfetar trebuie calculat pe baza celor mai recente date statistice privind comisioanele plătite. Detaliile, împreună cu calculele relevante, se transmit autorităților competente ale țărilor pe teritoriul cărora se află Lloyd's.

(c) Pentru asigurările de sănătate permanente care nu sunt sub rezerva anulării menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (d) din prezenta directivă și pentru operațiunile de capitalizare menționate în articolul 2 alineatul (2) litera (b), este egală cu o fracție de 4 % din provizioanele matematice calculate în conformitate cu condițiile stabilite în primul rezultat la litera (a) din prezentul articol.

(d) Pentru tontinele menționate la articolul 2 alineatul (2) litera (a) din prezenta directivă, este egală cu 1 % din activele acestora.

(e) Pentru asigurările reglementate de articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b) din prezenta directivă, legate de fondurile de investiții, și pentru operațiunile menționate în articolul 2 alineatul (2) literele (c), (d) și (e) din prezenta directivă, este egală cu:

— o fracție de 4 % din provizioanele matematice, calculată în conformitate cu condițiile stabilite în primul rezultat la litera (a) din prezenta secțiune, în măsura în care întreprinderea de asigurare are un risc de investiții și o fracție de 1 % din provizioane, calculată în același fel, în măsura în care întreprinderea de asigurare nu are un risc de investiții, cu condiția ca durata contractului să depășească cinci ani și alocația pentru acoperirea cheltuielilor de gestionare stabilită în contract să fie fixată pentru o perioadă mai mare de cinci ani; plus

— o fracție de 0,3 % din capitalul expus riscului, calculată în conformitate cu condițiile stabilite în primul rezultat la litera (a) din prezenta secțiune, în măsura în care întreprinderea de asigurare acoperă un risc de deces.

C. Fondul de garantare

1. O treime din marja de solvabilitate cerută, specificată în secțiunea B, reprezintă fondul de garantare. Sub rezerva alineatului (2) din prezenta directivă, cel puțin 50 % din acest fond constă în elementele enumerate în secțiunea A punctele 1 și 2.

2. (a) Fondul de garantare nu poate fi mai mic de o valoare minimă de 800 000 EUR.

(b) Toate statele membre pot prevedea o reducere a valorii minime a fondului de garantare la 600 000 EUR în cazul asociațiilor mutuale și al asociațiilor de tip mutual și al tontinelor.

▼B

(c) Pentru asociațiile mutuale menționate la articolul 3 alineatul (6) a doua liniuță a două teză din prezenta directivă, imediat ce intră în sfera de aplicare a prezentei directive, și pentru tontine, toate statele membre pot permite ca stabilirea unei valori minime a fondului de garantare de 100 000 EUR să crească progresiv până la suma fixată la litera (b) din prezenta secțiune prin tranșe succesive de 100 000 EUR, în cazul în care valoarea contribuțiilor crește cu 500 000 EUR.

(d) Valoarea minimă a fondului de garantare menționată la literele (a), (b) și (c) din prezenta secțiune trebuie să constea în elementele enumerate la secțiunea A punctele 1 și 2.

3. Asociațiile mutuale care doresc să își extindă activitatea în sensul articolului 6 alineatul (4) sau articolului 40 din prezenta directivă nu pot face acest lucru decât în cazul în care respectă de îndată cerințele din alineatul (2) literele (a) și (b) din prezenta secțiune.

▼B

ANEXA V

PARTEA A

Directive abrogate împreună cu modificările lor succesive (menționate în articolul 72)

Directiva 79/267/CEE a Consiliului

Directiva 90/619/CEE a Consiliului

Directiva 92/96/CEE a Consiliului

Directiva 95/26/CEE a Parlamentului European și a Consiliului [numai articolul 1 a doua liniuță, articolul 2 alineatul (2) a patra liniuță și articolul 3 alineatul (1), în ceea ce privește trimiterile la Directiva 79/267/CEE]

Directiva 2002/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului

A doua directivă 90/619/CEE a Consiliului

A treia directivă 92/96/CEE a Consiliului

A treia directivă 92/96/CEE a Consiliului

Directiva 95/26/CEE a Parlamentului European și a Consiliului [numai articolul 1 a doua liniuță, articolul 2 alineatul (1) a treia liniuță, articolul 4 alineatele (1), (3), (5) și articolul 5 a treia liniuță, în ceea ce privește trimiterile la Directiva 92/96/CEE]

Directiva 2000/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului (articolul 2, în ceea ce privește trimiterile la Directiva 92/96/CEE)

Directiva 2002/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului (articolul 2)

PARTEA B

Termene de transpunere și aplicare

(menționate în articolul 72)

Directivă	*Termene de transpunere*	*Termene de aplicare*
79/267/CEE (JO L 63, 13.3.1979, p. 1)	15 septembrie 1980	15 septembrie 1981
90/619/CEE (JO L 330, 29.11.1990, p. 50)	20 noiembrie 1992	20 mai 1993
92/96/CEE (JO L 360, 9.12.1992, p. 1)	31 decembrie 1993	1 iulie 1994
95/26/CE (JO L 168, 18.7.1995, p. 7)	18 iulie 1996	18 iulie 1996
2000/64/CE (JO L 290, 17.11.2000, p. 27)	17 noiembrie 2002	17 noiembrie 2002
2002/12/CE (JO L 77, 20.3.2002, p. 11)	20 septembrie 2003	1 ianuarie 2004

▼B

ANEXA VI

Tabel de corespondență

Prezenta directivă	Directiva 79/267/CEE	Directiva 90/619/CEE	Directiva 92/96/CEE	Directiva 95/26/CEE	Alte documente	
Articolul 1 alineatul (1) litera (a)			Articolul 1 litera (a)			
Articolul 1 alineatul (1) litera (b)		Articolul 3	Articolul 1 litera (b)			
Articolul 1 alineatul (1) litera (c)		Articolul 2 litera (c)				
Articolul 1 alineatul (1) litera (d)			Articolul 1 litera (c)			
Articolul 1 alineatul (1) litera (e)			Articolul 1 litera (d)			
Articolul 1 alineatul (1) litera (f)			Articolul 1 litera (e)			
Articolul 1 alineatul (1) litera (g)		Articolul 2 litera (e)				
Articolul 1 alineatul (1) literele (h)-(l)			Articolul 1 literele (f)-(j)			
Articolul 1 alineatul (1) litera (m)						Nou
Articolul 1 alineatul (1) litera (n)			Articolul 1 litera (l)			
Articolul 1 alineatul (1) literele (o), (p), (q)	Articolul 5 literele (b), (c) și (d)					
Articolul 1 alineatul (1) litera (r)				Articolul 2 alineatul (1)		
Articolul 1 alineatul (2)	Articolul 5 litera (a) a doua teză					
Articolul 2	Articolul 1					
Articolul 3 alineatele (1)-(4)	Articolul 2					
Articolul 3 alineatele (5) și (6)	Articolul 3					
Articolul 3 alineatul (7)	Articolul 4					

▼B

Prezenta directivă	Directiva 79/267/CEE	Directiva 90/619/CEE	Directiva 92/96/CEE	Directiva 95/26/CEE	Alte documente	
Articolul 3 alineatul (8)					Actul de aderare a Austriei, Finlandei și Suediei adaptat de Decizia 95/1/CE, Euratom, CECO	
Articolul 4	Articolul 6					
Articolul 5	Articolul 7					
Articolul 6 alineatul (1)	Articolul 8 alineatul (1)					
Articolul 6 alineatul (2)	Articolul 8 alineatul (1) ultimele trei paragrafe					
Articolul 6 alineatul (3)	Articolul 8 alineatul (1) litera (a)					
Articolul 6 alineatul (4)	Articolul 8 alineatul (2)					
Articolul 6 alineatul (5)	Articolul 8 alineatul (3)					
Articolul 6 alineatul (6)	Articolul 8 alineatul (4)					
Articolul 7	Articolul 9					
Articolul 8			Articolul 7			
Articolul 9	Articolul 12					
Articolul 10	Articolul 15					
Articolul 11	Articolul 16					
Articolul 12	Articolul 22 alineatul (1)					
Articolul 13	Articolul 23					
Articolul 14 alineatele (1)-(5)			Articolul 11 alineatele (2)-(6)			
Articolul 15			Articolul 14			
Articolul 16 alineatele (1)-(5)			Articolul 15 alineatele (1)-(5)			
Articolul 16 alineatul (6)			Articolul 15 alineatul (5) litera (a)			
Articolul 16 alineatul (7)			Articolul 15 alineatul (5) litera (b)			

▼B

Prezenta directivă	Directiva 79/267/CEE	Directiva 90/619/CEE	Directiva 92/96/CEE	Directiva 95/26/CEE	Alte documente	
Articolul 16 alineatul (8)			Articolul 15 alineatul (5) litera (c)			
Articolul 16 alineatul (9)			Articolul 15 alineatul (6)			
Articolul 17			Articolul 15 litera (a)			
Articolul 18 alineatele (1) și (2)	Articolul 13 alineatele (1) și (2)					
Articolul 18 alineatul (3)						nou
Articolul 18 alineatele (4)-(7)	Articolul 13 alineatele (3)-(7)					
Articolul 19	Articolul 14					
Articolul 20	Articolul 17					
Articolul 21			Articolul 19			
Articolul 22			Articolul 20			
Articolul 23 alineatul (1)			Articolul 21 alineatul (1) primul paragraf			
Articolul 23 alineatul (2)			Articolul 21 alineatul (1) al doilea paragraf			
Articolul 23 alineatul (3) primul paragraf			Articolul 21 alineatul (1) al treilea paragraf			
Articolul 23 alineatul (3) al doilea paragraf			Articolul 21 alineatul (1) al patrulea paragraf			
Articolul 23 alineatul (4)			Articolul 21 alineatul (2)			
Articolul 24			Articolul 22			
Articolul 25			Articolul 23			
Articolul 26			Articolul 24			
Articolul 27	Articolul 18					
Articolul 28	Articolul 19					
Articolul 29	Articolul 20					
Articolul 30	Articolul 20*a*					
Articolul 31	Articolul 21					
Articolul 32		Articolul 4				

▼B

Prezenta directivă	Directiva 79/267/CEE	Directiva 90/619/CEE	Directiva 92/96/CEE	Directiva 95/26/CEE	Alte documente	
Articolul 33			Articolul 28			
Articolul 34			Articolul 29			
Articolul 35		Articolul 15				
Articolul 36			Articolul 31			
Articolul 37	Articolul 24					
Articolul 38	Articolul 24*a*					
Articolul 39	Articolul 26					
Articolul 40	Articolul 10					
Articolul 41		Articolul 11				
Articolul 42		Articolul 14				
Articolul 43		Articolul 17				
Articolul 44			Articolul 38			
Articolul 45			Articolul 39 alineatul (2)			
Articolul 46 alineatele (1)-(9)			Articolul 40 alineatele (2)-(10)			
Articolul 47			Articolul 41			
Articolul 48			Articolul 42 alineatul (2)			
Articolul 49			Articolul 43 alineatul (2)			
Articolul 50 alineatul (1)			Articolul 44 alineatul (2) primul paragraf			
Articolul 50 alineatul (2)			Articolul 44 alineatul (2) al doilea paragraf			
Articolul 50 alineatul (3)			Articolul 44 alineatul (2) al treilea paragraf			
Articolul 51 alineatele (1)-(2) litera (f)	Articolul 27 alineatele (1)-(2) litera (f)					
Articolul 51 alineatul (2) litera (g)						Nou
Articolul 51 alineatele (3) și (4)						Nou
Articolul 52	Articolul 31					
Articolul 53	Articolul 31*a*					

▼B

Prezenta directivă	Directiva 79/267/CEE	Directiva 90/619/CEE	Directiva 92/96/CEE	Directiva 95/26/CEE	Alte documente	
Articolul 54	Articolul 28					
Articolul 55	Articolul 29					
Articolul 56	Articolul 30					
Articolul 57	Articolul 32					
Articolul 58	Articolul 32*a*					
Articolul 59 alineatul (1)	Articolul 32*b* alineatul (1)					
Articolul 59 alineatul (2)	Articolul 32*b* alineatul (2)					
Articolul 59 alineatul (3)	Articolul 32*b* alineatul (3)					
Articolul 59 alineatul (4)	Articolul 32*b* alineatul (4)					
Articolul 59 alineatul (5)	Articolul 32*b* alineatul (5)					
Articolul 59 alineatul (6)	Articolul 32*b* alineatul (7)					
Articolul 60 alineatul (1)	Articolul 33 alineatul (4)					
Articolul 60 alineatul (2)						Nou
Articolul 61	Articolul 37					
Articolul 62 primul paragraf	Articolul 38	Articolul 28 primul paragraf				
Articolul 62 de la al doilea la al patrulea paragraf		Articolul 28 de la al doilea la al patrulea paragraf				
Articolul 63		Articolul 29				
Articolul 64			Articolul 47			
Articolul 65			Articolul 47			
Articolul 66 alineatul (1) primul paragraf						Nou
Articolul 66 alineatul (1) al doilea paragraf			Articolul 48 alineatul (1)			
Articolul 66 alineatul (2)			Articolul 48 alineatul (2)			
Articolul 67			Articolul 50			
Articolul 68 alineatul (1)	Articolul 39 alineatul (1)					

▼B

Prezenta directivă	Directiva 79/267/CEE	Directiva 90/619/CEE	Directiva 92/96/CEE	Directiva 95/26/CEE	Alte documente	
Articolul 68 alineatul (2)	Articolul 39 alineatul (3)					
Articolul 69 alineatul (1)						Nou
Articolul 69 alineatul (2)					Directiva 2000/64/CE articolul 3 alineatul (1) primul paragraf	
Articolul 69 alineatul (3)					Directiva 2002/12/CE articolul 3 alineatul (1) primul paragraf și Directiva 2000/64/CE articolul 3 alineatul (2)	
Articolul 69 alineatul (4)					Directiva 2000/64/CE articolul 3 alineatul (1) al doilea paragraf și Directiva 2002/12/CE articolul 3 alineatul (1) al doilea paragraf	
Articolul 69 alineatul (5)					Directiva 2002/12/CE articolul 3 alineatul (4)	
Articolul 70	Articolul 41	Articolul 31	Articolul 51 alineatul (2)	Articolul 6 alineatul (2)	Directiva 2000/64/CE articolul 3 alineatul (2) și Directiva 2002/12/CE articolul 3 alineatul (3)	
Articolul 71					Directiva 2002/12/CE articolul 2	
Articolul 72						
Articolul 73						
Articolul 74						
Anexa I	Anexă					
Anexa II			Anexa I			
Anexa III			Anexa II			

▼B

Prezenta directivă	Directiva 79/267/CEE	Directiva 90/619/CEE	Directiva 92/96/CEE	Directiva 95/26/CEE	Alte documente	
Anexa IV						
Anexa V						
Anexa VI						